

eul_wid: qke-aa

Ἀρκάδιος ὁ Ἀντιοχεύς, γραμματικός · Arcadius of Antioch the Grammarian

On Accents

Περὶ Προσῳδιῶν

Period: *Ῥωμαϊκή* [Roman](#)
Dialect: *Κοινὴ τεχνικὴ* [Technical Koine](#)
Domain: *Γραμματική* [Grammar](#)
Format: *Πραγματεία* [Treatise](#)

- ¹ Τὸ ἐφικέσθαι τῆς ἐν προσῳδαίαις καθολικῆς ἀναλογίας ποθοῦντας, πρὸς δὲ τὸ μῆκος τῆς Ἑρωδιανοῦ πραγματείας ἀπαγορεύοντας, ἡ δι' ἐπιτομῆς παράδοσις ὀνήσει πρὸς τὸ βούλημα. Σκόπει οὖν εἴ τι καὶ ἡμῖν ἥνυσται χρήσιμον εἰς συντομίαν, ἀλλὰ καὶ εἰς σαφήνειαν. ἐπεὶ γὰρ τὸ πολὺν τῶν ὀρισμῶν ἐν πολλοῖς κανόσιν ἀθρόως κείμενον δύσληπτον ἦν, καταδιηρέθη τοῦτο, ἵν' εὐληπτα γένηται διαιρεθέντα τὰ ὑφ' ἐν κείμενα τῷ Ἑρωδιανῷ· τὸ γὰρ ἅμα γένος εἶδος σχῆμα κατάληξιν παράληξιν ἀρχὴν χρόνον στοιχεῖον πάθος παρατηρεῖν, καὶ ὅσα ἄλλα, ἢ τὰ πλεῖστα τούτων, χαλεπὸν καὶ δυσέφικτον. ἐφ' ἐκάστῳ δὲ τῶν τοιούτων ὀρισμῶν ἡ μὴ [ἐπιπολλοῖς ἅμα διὰ] τῶν παραδειγμάτων εὐθὺς παράθεσις ἀπαγορεύει διάνοιαν, ὥστε ῥᾶον τοῖς ἄλλοις ἀκολουθεῖν.
- ² δεῖ δὲ τὸν ἐφ' ἐκάστου κανόνος περιμένοντας λόγον οὕτως ἔχειν αὐτὸν ἐντελεῖ συναγόμενόν τε ἐκ τῶν κατὰ μέρος, ἵνα μὴ συντομία μόνον, ἀλλὰ καὶ σαφήνεια τοῖς ἐντευξομένοις ὑπάρχη. συντομίας δὲ χάριν παρεῖται τὸ διὰ ζητήσεως κανονίζειν τῶν μὲν ἀνατρεπομένων λόγον, τῶν δὲ κρατυνομένων· ἱκανὸν γὰρ τῷ κρατοῦντι λόγῳ πείθεσθαι περὶ τῆς ὀρθῆς προσῳδίας, ὥστε τῆς ὀρθότητος τοῦ ἐλλληνισμοῦ μὴ διαμαρτάνειν, καὶ τοῦ ταύτην συνιστάντος λόγου μὴ ἀνεπιστήμονα ἔχειν. ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν παραδειγμάτων, καὶ ἡ περὶ τῶν ἀγνοουμένων ἐν αὐτοῖς ἐξήγησις, καὶ ἡ τῆς χρήσεως αὐτῶν πολλὴ παράθεσις καταλέλειπται τῷ συγγραφεῖ· κάκεῖθεν αὐτὰ λήψεται ὁ μὴ μόνον τὴν τῶν προσῳδιῶν ὀρθότητα ζητῶν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὰς δυνάμεις καὶ χρήσεις φιλομαθῶν. εὐθὺς οὖν τὴν ἐν τῷ προοιμίῳ διατριβὴν περιελόντες, ἐνδεικνυμένην τὸ μέγεθος τῆς πραγματείας, καὶ τῶν πρότερον γεγραφότων τὸ ἐνδεὲς ἐλέγχουσιν, ἐπ' αὐτὰ ἥξομεν τὰ πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς ἀναλογίας κατεπεύγοντα. εἰ δὲ τὸ συντομώτερον τοῦ πρὸ ἡμῶν ἐπαιγομένου πεποιήκαμεν, ὥσπερ ἐζήτησας, μετὰ τοῦ σαφεστέρου καὶ εὐσυνόπτου τοῖς πολλοῖς, αὐτὸς ἐπικρινεῖς. Πίναξ τοῦ ὅλου βιβλίου τοῦ περὶ τόνων.
- ³ (1t) Τὸ μὲν οὖν πρῶτον βιβλίον περιέχει τὰ εἰς Ν λήγοντα ὀνόματα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ. Τὸ δὲ δεύτερον περιέχει τὰ εἰς Ξ καὶ εἰς Ρ καὶ τὰ εἰς ΑΣ. Τὸ δὲ τρίτον τὴν εἰς ΗΣ κατάληξιν. Τὸ δὲ τέταρτον τὴν εἰς ΙΣ. Τὸ δὲ πέμπτον τὰ εἰς ΩΣ λήγοντα καθαρὰ. Τὸ δὲ ἕκτον ἀρξάμενον ἀπὸ τῶν εἰς ΒΟΣ συμπληροῖ τὰ εἰς ΛΟΣ· κατὰ γὰρ τὴν τῶν στοιχείων τάξιν ἡ παράθεσις καὶ ἐπὶ τῶν εἰς ΩΝ ληγόντων. Τὸ δὲ ἑβδομον ἀπὸ τῶν εἰς ΜΟΣ μέχρι τῶν εἰς ΠΟΣ. Τὸ δὲ ὄγδοον ἀπὸ τῶν εἰς ΡΟΣ μέχρι καὶ ΨΟΣ καὶ ἔτι περὶ τῶν εἰς ΟΣ οὐδετέρων. Τὸ ἔννατον περὶ

τῶν εἰς ΟΣ συνθέτων. Τὸ δὲ δέκατον περιέχει τὰ εἰς ΥΣ ἀρσενικά καὶ θηλυκὰ καὶ τὰ ἔχοντα διφθόγγους πρὸ τοῦ Σ· ἔτι τὰ εἰς ΩΣ καὶ Ψ.

⁴ Τὸ ἐνδέκατον περιέχει τὰ εἰς Α λήγοντα θηλυκὰ. Τὸ δωδέκατον τὴν εἰς Η κατάληξιν τῶν θηλυκῶν κατὰ τὴν τῶν συμφώνων πάλιν τάξιν, καὶ τὴν εἰς Ω. Τὸ τρισκαιδέκατον περὶ οὐδετέρων ὀνομάτων διέξεισι. Τὸ τεσσαρεσκαιδέκατον περιέχει πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον. Τὸ δέκατον πέμπτον τὰς πλαγίας τῶν ὀνομάτων κανονίζει, καὶ τοὺς κατὰ κλίσιν ἀριθμοὺς καὶ τοὺς κατὰ θέμα εἰρημένους. Τὸ ἑκκαιδέκατον περιέχει τὰ εἰς Ω καὶ εἰς ΜΙ ῥήματα κατὰ πᾶν πρόσωπον. Τὸ δέκατον ἑβδομον περιέχει πᾶν ῥῆμα καὶ πᾶσαν μετοχὴν. Τὸ δέκατον ὄγδοον ἀντωνυμίας ἄρθρα καὶ προθέσεις. Τὸ δέκατον ἔννατον περιέχει ἐπιρρήματα καὶ συνδέσμους. Τὸ εἰκοστὸν περὶ χρόνων τῶν ἐν φωνήεσι καὶ πνευμάτων. Ἐπὶ δὲ τοῖς εἴκοσι ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ τὸ ἀναγνωστικὸν εἶδος κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν λέξεων παραδέδοται, ἀκολουθῶς μετὰ τὴν δήλωσιν τῆς καθ' ἑκάστην προσωδίας γινομένης διδασκαλίας περὶ διαστολῆς καὶ συναλοιφῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν παρακολουθούντων τῇ ἀναγνώσει, οἷον ὅτε τὸ Ζεὺς ὀξυνόμενον οὐκ ἔχει τὴν ὀξεῖαν ῥωννυμένην, ἐν τῷ Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν Τρῶας, ἀλλ' ἐγκλινομένην διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ δέ συνδέσμου.

⁵ ἐν γοῦν τῷ Ζεὺς τε καταχθόνιος ῥώννυται διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ τ ἐ. ἡ δὲ οἱ ἀντωνυμία περισπωμένη ἐν τῷ οἷ αὐτῷ θάνατον, οὐκ ἐφύλαξε τὴν περισπωμένην ἐν τῷ καὶ οἱ ἐπευχόμενος, τῆς συντάξεως τοῦτ' ἀπαιτούσης τοῦ σηματομένου. οὕτως ἔχει καὶ τὸ μάχη ἐνὶ κυδιανεῖρ η, καὶ ὅσα ἄλλα. Τὰ εἰς Ν.

⁶ (1τ) Βιβλίον α' . Τὰ εἰς ΑΝ λήγοντα ἀπλᾶ ὀνόματα ὀξύνεσθαι θέλει, ἐπ' εὐθείας πτώσεως μὴ τροπὴν ἀναδεξάμενα ἀπὸ τῶν εἰς ΗΝ βαρυτόνων, οἷον· παιάν Ἰάν Δαρειάν Ἀλκμάν τιτάν πελεκά ν . Τὰ εἰς ΑΝ σύνθετα ἀπὸ ἀπλῶν ῥητῶν πάντα βαρύνονται, οἷον· Αἰγίπαν Ἑρμόπαν αἰνοτίτα ν . τὸ δὲ καρβάν ὀξύνεται, καὶ ὅσα μὴ ἀπὸ ἀπλῶν ῥητῶν. Τὰ εἰς ΗΝ λήγοντα μὴ συντεθειμένα ἀπὸ τῶν εἰς ΗΝ ῥητῶν, εἰ ἔχοι πρὸ τοῦ ΗΝ δασὺ σύμφωνον ἢ ψιλόν, ὀξύνεσθαι θέλει, οἷον· ἀρχὴν εὐχὴν ναυχὴν κηφὴν ὀρφή ν . Τὰ εἰς ΗΝ ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ τὸ Α ἤτοι μόνον, ἢ καὶ σὺν ἐτέρῳ φωνήεντι δισσύλλαβα ὀξύνεται, εἰ μὴ ἔχοι οὐδετέρου παρασχηματισμὸν, οἷον· Ἀγὴν αὐχὴν ἀτμὴν ἀπτὴν αἰτὴν ἀδὴν (ἡ νόσος). Τὰ εἰς ΗΝ λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ Η τὸ Σ, ἢ διπλοῦν σύμφωνον μὴ παραληγόμενον τῇ ΟΥ διφθόγγῳ(?) ὀξύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ παρασχηματίζοιτο οὐδετέρῳ γένει, οἷον· ἐσσην καμασὴν (ὁ ἰχθυς) νασσὴν ἐρσὴν Αἰζὴν ἀζὴν ἀψή ν .

⁷ Τὰ εἰς ΗΝ λήγοντα ὀξύνεται· βαλλὴν Τελλὴν Ὡλὴν σωλὴν κωλὴν Πελλή ν . σεσημεῖται τὸ Ἑλλην βαρυνόμενον. Τὰ εἰς ΗΝ ἀπλᾶ ἔχοντα δεδιπλασιασμένον σύμφωνον ὀξύνεται· ἐσσην ὀσσην Τελλὴν βαλλὴν πλὴν τοῦ Ἑλλή ν . τὸ δὲ ἄρρην ἀττικῶς ἀπὸ τοῦ ἄρσην γέγονε. Τὰ εἰς ΗΝ κατ' ἐπιπλοκὴν δύο συμφώνων ὀξύνεται· πυθμὴν Κεβρή ν , πλὴν τοῦ Ἑκτὴ ν . Τὰ εἰς ΗΝ ἔχοντά τι τῶν μέσων πρὸ τοῦ Η ὀξύνεται, ὅποτε διχρόνῳ παραλήγοιτο, ἢ φύσει μακροῖ, οἷον· Ὡγὴν ἀδὴν ἀττὴν ἀτταγὴν τριβὴν (ὁ τρίπους). Τὰ εἰς ΗΝ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς χαίρουσι τῇ ὀξεΐᾳ, οἷον· ἀτταγὴν κορδυλὴν μαραθὴν δοθιή ν , πλὴν τοῦ περπέρη ν . Τὰ εἰς ΗΝ ἀπὸ ῥητῶν ἤτοι διαλεγόμενων τῶν εἰς ΗΝ βαρύνεται, οἷον· Ἑλλην φιλέλλην, εἴρην μελλεΐρη ν , ποιμὴν ἀρχιποίμη ν .

⁸ Τὰ εἰς ΜΗΝ ὀξύνεται, εἰ μὴ σύνθετα ἀπὸ ἀπλῶν εἴη τῶν εἰς ΜΗΝ· Δαμὴν λιμὴν ὑμὴν ποιμή ν . Τὰ εἰς ΡΗΝ καθαρὸν μὴ ἔχοντα πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς τὸ Ε φωνήεν καταλήγουσαν ὀξύνεται· Σειρὴν Πειρὴν διπρὴν πλὴν τοῦ εἴρη ν . Τὰ εἰς ΡΗΝ καθαρὸν τῷ Ε παραλήγοντα παροξύνεται, οἷον· ἔρην τέρην θέρην (ποταμὸς) πέρη ν . Τὰ εἰς ΙΝ δικατάληκτα ἀπλᾶ μὲν ὀξύνεται· δελφίν καὶ δελφίς, Τελχίν καὶ Τελχίς, Σαλαμίν καὶ Σαλαμίς, ἀκτίν καὶ ἀκτίς. σύνθετα δὲ βαρύνεται· εὐάκτιν χρυσάκτι ν . Τὰ εἰς ΥΝ λήγοντα βαρύνεται ἐξαιρέτως παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι· Φόρκυν

Πόλυν Γόρυν μόσυν τέκυν (ὁ τέκτων). Τὰ εἰς ΒΩΝ δισύλλαβα ἄρσενικὰ βαρύνεται, εἰ μὴ μέρος σώματος δηλοῖ, οἷον· Στίβων τρίβων Στράβων ἄμβω ν . Τὰ εἰς ΒΩΝ ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται· Ἀλαβών ἀρράβω ν .

- ⁹ τὸ δὲ Χαρναβών περισπᾶται. Τὰ εἰς ΓΩΝ δισύλλαβα ἄρσενικὰ, ὅποτε μὴ περιεκτικὴν ἔχοι δύναμιν ἢ διὰ τοῦ Ο κλίνοιτο κατὰ τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν, βαρύνεται, οἷον· πύγων Αἴγων Μέγω ν . τὸ δὲ φλεγών καὶ ἀγών ὀξύνονται. Τὰ εἰς ΓΩΝ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται καὶ βαρύνεται. καὶ βαρύνεται μὲν, ὅσα φυλάττει τὸ Ω κατὰ τὴν γενικὴν, καὶ διὰ τοῦ ΝΤ κλίνεται· Οὐκαλέγων Πελάγων προάγων Σαλάγγων Ἐρίγω ν . ὀξύνεται δὲ διὰ τοῦ Ο κλινόμενα, εἰ μὴ ἀπὸ συνθέτου τοῦ ΟΣ παρώνυμα ὑπάρχοι, οἷον· Παφλαγών Λαιστρυγών ἀρηγών (ὁ σύμμαχος), πλὴν τοῦ καταπύγων· τὰ γὰρ ἀπὸ συνθέτων εἰς ΟΣ παραχθέντα κατὰ τοῦ αὐτοῦ σημασιόμενου βαρύνεται· ἄπειρος ἀπείρων, ἄναιμος ἀναίμω ν , ἀγκύλος ἀγκύλω ν . Τὰ εἰς ΔΩΝ δισύλλαβα ὀξύνεται καὶ βαρύνεται. βαρύνεται μὲν, ὅσα ἐστὶν ἄρσενικὰ διὰ τοῦ ΝΤ κλινόμενα καὶ φυλάττοντα τὸ Ω κατὰ τὴν γενικὴν, χωρὶς τῶν συνεπιπτόντων πόλει, οἷον· κώδων Φαίδων Φείδων κλύδων κνώδω ν . τὸ δὲ Σιδών πόλις, ὀξύνεται δὲ τὰ διὰ τοῦ Ο μόνου κλινόμενα, οἷον· Μυγδών σαρδών σινδῶ ν .
- ¹⁰ Τὰ εἰς ΔΩΝ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, εἰ παραλήγοιτο τῷ Ο ἢ Α ἢ Υ βαρύνεται, οἷον· ἀκόδων κινάδων Κορύδω ν . Τὰ εἰς ΔΩΝ ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται, παραλήγοντα τῷ Υ ἢ Ι, ὀνόματα ὄντα πόλεων ἢ ἐθνικὰ· Ἀμυδών Καλυδών Ἀπιδών χελιδῶ ν . Τὰ εἰς ΔΩΝ θηλυκὰ ὀξύνεται· ληθεδών τηκεδών σηπεδών ἀηδῶ ν . Τὰ εἰς ΖΩΝ λήγοντα ἄρσενικὰ βαρύνεται, ὅποτε μὴ εἴη ὑπερδισύλλαβα, ἢ πρὸ τέλους ἔχοι μακρὸν τὸ Α ἢ πόλει ὁμωνυμεῖ, οἷον· μείζων Ῥίζων Ὀζων ὀλίζω ν . τὸ δὲ ἀλαζών (ὁ ὑπερήφανος) ὀξύνεται. τὸ δ' ἐπὶ ἔθνους φυλάττει τὸ Ω ἐν ταῖς πλαγαίαις. Τὰ εἰς ΗΩΝ βαρύνεται· παιήων ξυνήω ν . Τὰ εἰς ΘΩΝ δισύλλαβα ἄρσενικὰ βαρύνεται, ὅποτε μὴ ἐθνικὰ εἴη ἢ περιεκτικὰ· μόθων Ὅθων Μάθων (ὁ Θηβαῖος) πίθων (ὁ πίθηκος ὑποκοριστικῶς) Ῥίνθων αἶθω ν . τὸ δὲ Πυθών πόλις καὶ Σιθών καὶ πιθών καὶ κιθών (ὁ χιτῶν) ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΘΩΝ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύνεται, ὅποτε μὴ τόπου ἢ ὄρους ὄνομα ὑπάρχοι, ἢ διὰ τοῦ ΝΤ κλίνοιτο, καὶ φυλάττει τὸ Ω τῆς εὐθείας, οἷον· Φαέθων Φαέθοντος, Πυριφλεγέθων Πυριφλεγέθοντος, Κιναίθων ἐνοσίχθω ν .
- ¹¹ τὸ μέντοι Μαραθών Ἀργανθών ὀξύνεται. τὸ δὲ Ἴπποθών περισπᾶται φυλάττον καὶ τὸ Ω μέγα καὶ διὰ τοῦ ΝΤ κλινόμενον. Τὰ εἰς ΚΩΝ δισύλλαβα ἄρσενικὰ, ὅποτε μὴ εἴη περιεκτικὰ, ἢ μέρος σώματος σημαῖνοι, βαρύνεται· Χάλκων Δράκων Κίκων Δίκων Λάκω ν . τὸ δὲ κροκῶν πευκῶν χαλκῶν ὡς περιεκτικὰ ὀξύνεται, καὶ τὸ ἀγκῶν μέρος σώματος, καὶ τὸ Ἀγκῶν πόλις ὡς θηλυκὸν, καὶ τὸ εἰκῶ ν . Τὰ εἰς ΚΩΝ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται καὶ βαρύνεται καὶ περισπᾶται. τὰ μὲν οὖν διὰ τοῦ ΝΤ κλινόμενα καὶ Ο παραληγόμενα περισπᾶται· Ἴπποκῶν Λαοκῶ ν . τὰ μέντοι μὴ οὕτως καὶ παραληγόμενα τῷ Α ὀξύνεται, εἰ ἔστι τοπικώτερα, οἷον· χαρακῶν ἀνθρακῶν φαρμακῶν (τὸ βαφεῖον)· τοιοῦτο καὶ τὸ γυναικῶν ἐλικῶν ὡς τοπικόν· τὸ μέντοι Τριάκων σαλάκων καὶ Αἰολοσίκων ὑγιῶς βαρύνεται· οὐ γὰρ εἰσι τοπικά. Τὰ εἰς ΛΩΝ δισύλλαβα βαρύνονται μὴ ὄντα τοπικά, οἷον· δόλων Φίλων Γέλω ν . τὸ δὲ αὐλών καὶ μυλών ὡς τοπικά ὀξύνονται. Τὰ εἰς ΛΩΝ λήγοντα ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύνονται, μὴ ὄντα περιεκτικὰ· Ἀπόλλων Κεφάλω ν .
- ¹² τὸ δὲ ἀμπελῶν καὶ καμηλῶν ὡς περιεκτικὰ ὀξύνονται· τὸ Βαβυλῶν ἄρσενικῶς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις, ὁμοίως καὶ τὸ μιμαλλῶν θηλυκόν, (ἦτοι μαινάς). Τὰ εἰς ΜΩΝ δισύλλαβα μὴ ὄντα τοπικά, [ἢ ἐπὶ καιροῦ λαμβάνοιτο, ἢ ἔχοι πρὸ τοῦ τέλους τὸ Υ ἐκτεταμένον,] βαρύνεται· Ἑρμῶν Σάλμων Τίμων Σίμω ν . τὰ μέντοι ὀξυνόμενα τοπικά ἐστίν, ἢ ἐπὶ καιροῦ λαμβάνεται, ἢ ἔχει τὸ Υ ἐκτεταμένον· καὶ τὸ κρεμῶν ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΜΩΝ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, εἰ παραλήγοιτο φύσει ἢ θέσει μακρᾶ, βαρύνεται· ἀμύμων ἐγκύμων Ἠγήμων Φιλήμω ν . Τὰ εἰς ΜΩΝ ὑπὲρ δύο

συλλαβάς παραληγόμενα Α βραχεῖ καὶ μὴ κλινόμενα διὰ τοῦ Ο ὀξύνεται· εἰ δέ τι ἐβαρύνθη, ὡς κύριον. καὶ ὀξύτονα μὲν Τελαμῶν (καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ προσηγορικόν), καλαμῶν πλαταμῶν κεραμῶν περιεκτικόν· Κεράμων δὲ τὸ κύριον, ὡς τὸ Ποτάμων ἀσσάμω ν . τὸ δὲ τεράμων βαρύνεται ὡς διὰ τοῦ ΝΤ κλινόμενον. Τὰ εἰς ΜΩΝ ὑπὲρ δύο συλλαβάς ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν βραχεῖαν, ὑπεσταλμένης τῆς εἰς τὸ Α παραλήξεως, εἰ μὲν κλινόιτο διὰ τοῦ ΝΟΣ, τῆς πρὸ τέλους οὔσης διὰ τῆς Ο, ὀξύνεται· εἰ δὲ διὰ τοῦ Ω, βαρύνεται, οἷον ἐπὶ τῶν βαρυτόνων· Ἀρτέμων Πολέμων Διδύμω ν .

- ¹³ τῶν δὲ ὀξυτόνων τὸ δαιτυμῶν ἰτυμῶν κηδεμῶν ἀκρεμῶν ἐθνυμῶν (τὸ ἔθνος). Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΜΩΝ βαρύνεται· δαίμων αἶμων ἀναίμων κακοδαίμω ν . Τὰ εἰς ΝΩΝ μὴ ἔχοντα ἐν ἐπιπλοκῇ σύμφωνον, ἢ κατὰ διάσταςιν, εἰ μὴ ἐπὶ πόλεων εἴη ἢ περιεκτικὰ, βαρύνεται· Μέμνων ἄφρων Ἄγνω ν . τὸ Κρανῶν ὡς ἐπὶ πόλεως ὀξύνεται, καὶ τὸ δαφνῶν ὡς περιεκτικόν. Τὰ εἰς ΝΩΝ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς φωνῆεν ἢ φωνήεντα λήγουσαν, εἰ μὴ τοπικὰ εἴη, βαρύνεται ἢ ἰσοδυναμεῖ τοῖς διὰ τοῦ ΩΝΟΣ, οἷον· Κόνων Σίνω ν . τὸ δὲ κανῶν ὀξύνεται, προσέτι πλατανῶν καὶ ξενῶ ν . Τὰ εἰς ΞΩΝ, ὁπότε μὴ εἴη ἐπίθετα, δυνάμενα καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τάττεσθαι, βαρύνονται· ἄξων πράξω ν . τὸ μέντοι δραξῶν ὀξύνεται ὡς ἐπιθετικόν. Τὰ εἰς ΠΩΝ μὴ ὄντα περιεκτικὰ βαρύνεται· Λάμπων δράπων (ὁ δραπέτης) Δούπων Ἴππων τὸ κύριον, ἱπῶν περιεκτικόν, πέπων τὸ πεπώνιον, πεπῶν περιεκτικόν.
- ¹⁴ Τὰ εἰς ΡΩΝ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου, εἰ μὴ εἴη περιεκτικὰ, ἢ ἐπὶ πόλεων, ἢ διὰ τοῦ ΝΥ κλινόμενα, βαρύνεται· ἄφρων πρόφρων Μάκρω ν . τὸ μέντοι ἀντρῶν λουτρῶν ἀνδρῶν ὡς περιεκτικὰ ὀξύνεται. τὸ δὲ Δεξικρῶν καὶ Ἑρμοκρῶν ὡς διὰ τοῦ ΝΤ κλινόμενα περισπᾶται. Τὰ εἰς ΡΩΝ μὴ παραληγόμενα τῇ ΟΙ ἢ ΑΙ διφθόγγῳ, εἰ μὴ τοπικὰ εἴη ἢ πόλει ὁμωνυμεῖ, βαρύνονται· Θήρων Νέρων γέρων τήρω ν . τὸ δὲ οἰρῶν καὶ σχαιρῶν διὰ τὰς διφθόγγους, καὶ τὸ προθυρῶν θυρῶν ἀχυρῶν Πλευρῶν ὡς τοπικὰ ἢ ὁμώνυμα. Τὰ εἰς ΣΩΝ ἀρσενικὰ, εἰ μὴ ἐθνικὰ εἴη ἢ περιεκτικὰ, βαρύνονται· Παύσων Θράσων Αἴσων Ἰάσω ν . τὸ δὲ Ὀλοσσῶν πόλις καὶ τὸ κισσῶν ὡς περιεκτικόν. Τὰ εἰς ΤΩΝ μὴ περιεκτικὰ διὰ τοῦ Ο κλινόμενα βαρύνεται· εἰ δέ τι ὀξυνθῇ, τοῦτο διαστολὴν ἀνεδέξατο βαρυνομένου· Πλούτων Πλάτων Κράτων Χίτων ποταμός, χιτῶν δὲ τὸ ἱμάτιον.
- ¹⁵ τὸ Ἀρίστων Ἑκάτων Χαρίτων βαρύνονται· τὸ δὲ κοιτῶν ἰστών προβατῶν ὡς περιεκτικὰ ὀξύνεται. Τὰ δὲ διὰ τοῦ ΥΩΝ ὑπὲρ δύο συλλαβάς καὶ βαρύνεται καὶ ὀξύνεται. καὶ βαρύνεται μὲν, ὅσα κλίνεται διὰ τοῦ Ω, μὴ συνεπιπίπτοντα πόλεσιν, ὡς ἔχει Ἀμφιτρῶν Ἥλεκτρώ ν . τὸ δὲ σικυῶν ὀξύνεται. τὰ μέντοι κατὰ γενικὴν τρέποντα τὸ Ω εἰς Ο ὀξύνεται· ἀλεκτρυῶν Γηρυῶν Κερκυῶν ἀμφικτυῶ ν . Τὰ εἰς ΦΩΝ ἀρσενικὰ σύνθετα διὰ τοῦ ΝΤ κλινόμενα περισπᾶται· Ἀγλαοφῶν Ξενοφῶν Ἀντιφῶν Δημοφῶ ν . τὸ μέντοι κολοφῶν καὶ κατηφῶν ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΧΩΝ δισύλλαβα ἀρσενικὰ βαρύνονται μὴ ὄντα μηνῶν ὀνόματα· Βρύχων Τύχων Σπέρχων ν . τὸ δὲ γλήχων ὠφείλε βαρύνεσθαι. εἰ δὲ θηλυκὸν καὶ διὰ τοῦ Β, ὀξύνεται. τὸ δὲ παχῶν ὀξύνεται ὄνομα μηνὸς παρ' Αἰγυπτίοις ὄν. τὸ δὲ Πολυσερχῶν διὰ τοῦ ΝΤ κλινόμενον περιεσπάσθη. Τὰ εἰς ΩΝ ἐν τέλει ἔχοντα τὸν τόνον καὶ κλινόμενα διὰ τοῦ ΝΤ περισπᾶται· Ξενοφῶν Ἴπποκῶ ν . σεσημεῖται τὸ Ποσειδῶν καὶ ταῶν καὶ τυφῶν περισπώμενα μὲν, οὐ μέντοι διὰ τοῦ ΝΤ κλινόμενα.
- ¹⁶ Τὰ εἰς ΩΝ θηλυκὰ μὴ ἐπὶ πόλεων κατηγορούμενα ὀξύνεται, ὁπότε μὴ διὰ τοῦ Ω κλίνεται· χιών λαγῶν τρυγῶν σταγῶν γοργῶ ν . τὸ δὲ τρήρων μήκων γλήχων βαρύνονται φυλάττοντα τὸ Ω ἐπὶ τῆς γενικῆς. Τὰ εἰς ΩΝ δισύλλαβα ἐπὶ πόλεων ὀξύνονται· εἰ δέ τι βαρυνθῇ, ἐτέρω χαρακτηρὶ, ἢ διαστολῇ σημαινόμενον· Ἡῶν Πλευρῶν Πυθῶν Σιδῶ ν . τὸ Ἴτων βαρύνεται, ὡς [ἐν] ἐτέρω χαρακτηρὶ ὑποπεσόν· (καθόλου γὰρ τὰ εἰς ΤΩΝ δισύλλαβα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα βαρύνεται μὴ ὄντα τοπικὰ, διὰ τὸ κοιτῶ ν . τὰ δὲ βαρύτονα· Πλούτων γείτων

Τρίτω ν) ... Σούλμων πόλις Σικελίας, πλὴν τοῦ κροτῶ ν . Τὰ εἰς ΩΝ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐπὶ πόλεων ὀξύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ εἰς ΛΩΝ λήγοι ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους Α, ἢ ἔννοιαν συνθέσεως Ἑλέων Μεδεών Σικυών Βαβυλῶ ν . σεσημειώται τὸ Ἀσκάλων καὶ ἀσσάλω ν . Τὰ εἰς ΩΝ σύνθετα ἀπὸ ἀπλῶν, συντεθειμένα ῥήτὰ ἀπὸ βαρυτόνων βαρύνονται Ἀνακρέων Χαμαιλέω ν .

17 τὰ δὲ ἀπὸ περισπωμένων περισπῶνται· φιλοξενοφῶν φιλοκτησιφῶν· καὶ τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων φυλάττει τὴν ὀξεῖαν· φιλομακεδῶν ἱππαλεκτρῶ ν . Τὰ εἰς ΩΝ ὀξύτονα δισύλλαβα καὶ μονοσύλλαβα ἐν τῇ συνθέσει ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, ὁπότε μὴ σχέσει τοπικῇ ἤνεται, ὡς ἔχει τὸ κατὰ συνήθειαν προκοιτῶν προπυλῶν προθυρῶ ν . τὰ δὲ ἄλλα ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον, οἷον· βαθυλείμων ἀχίτων αὐτόχθω ν . Αἱ εἰς ΩΝ λήγουσαι μετοχαὶ δισύλλαβοι ὀξυτονούμεναι ὡς ὀνόματα κλινόμενα μετατιθέασι τὸν τόνον, οἷον· Ἀμφίων Ὑπερίω ν . Καὶ τοσαῦτα περὶ τῶν εἰς Ν ληγόντων ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν. Τὰ εἰς ΩΝ τοὺς τρεῖς ἐπιδέχεται τόνους· τὰ μὲν γὰρ ὀξύνεται, ὡς αἰῶ ν , τὰ δὲ βαρύνεται, ὡς Πλάτω ν , τὰ δὲ περισπᾶται, ὡς Ξενοφῶ ν . Τὰ εἰς ΩΝ συγκριτικὰ καὶ ὑποκοριστικὰ βαρύνεται· Ἀτρείων Κρονίων μωτίων Ἡφαιστίω ν . Τὰ διὰ τοῦ ΩΝ ἀρσενικὰ δισύλλαβα παραληγόμενα Α βραχεῖ βαρύνεται, μὴ ὄντα περιεκτικὰ· Φάων Κάων Κρέων Λέων Νέω ν , νεῶν δὲ ὡς περιεκτικόν. Τὰ διὰ τοῦ ΙΩΝ βραχεῖ παραληγόμενα βαρύνεται· Ἡμαθίων Ἐνδυμῖω ν .

18 Ὅτι καὶ τὰ ἔχοντα τὸ Ι μακρὸν· κίων πρίων Ἐχίων Δηΐων Ἀμφίων βραχίω ν . Ὅτι τὰ διὰ τοῦ ΑΩΝ· Μαχάων Ποσειδάων Ἀρετάω ν . Τὰ εἰς ΩΝ ὀνόματα μηνῶν ἢ χρόνων ὀξύνεται· Ποσειδεῶν Ἐλαφηβολίω ν . καὶ τὰ τοπικὰ περιεκτικὰ· ἀγῶν ἱππῶν ἀνδρῶ ν . Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΩΝ ὑπερδισύλλαβα, εἰ μὴ εἴη ὀνόματα μηνῶν ἢ ποταμῶν, βαρύνονται, οἷον· Εὐφραΐων Ἀκταίων εὐαίω ν . Περὶ τῶν εἰς Ξ καὶ εἰς Ρ καὶ εἰς ΑΣ ληγόντων ὀνομάτων. Βιβλίον β' . Πᾶν ὄνομα εἰς Ξ λήγον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βαρύνεται, εἰ μὴ παρὰ ῥῆμα εἴη συντεθειμένον, καὶ μίαν συλλαβὴν φυλάττοι τοῦ ῥήματος, καὶ ἐπιθετικὸν ὑπάρχοι, μὴ ἔθνικόν· Φαίαιξ θώραξ ἄναξ κλῖμαξ αὐλαξ· τὸ διασφάζ ὀξύνεται. τὰ δὲ ἀπὸ ῥήματος συγκεείμενα· βλεφαριπάζ καὶ λητροβαστάξ καὶ νεκροβαστάξ . τὸ δὲ Ἀσφαξ βαρύνεται ὡς ἔθνικόν. Τὰ εἰς ΕΞ καὶ ΙΞ καὶ ΟΞ καὶ ΥΞ πάντα βαρύνεται· Λέλεξ πέρδιξ Καππάδοξ κήρυξ .

19 Τὰ εἰς ΗΞ μὴ ὄντα σύνθετα ἐπιθετικὰ βαρύνεται· μύρμηξ σκώληξ ἀλώπηξ . Τὰ εἰς ΗΞ σύνθετα παρὰ ῥῆμα ὀξύνεται, εἰ ἐπιθετικὰ εἴη· βουπλήξ κυμοπλήξ μεθυπλήξ . τὸ ὕσπληξ καὶ ἀντίπηξ βαρύνεται, ὅτι οὐκ ἐπιθετικά. τὸ δὲ χιναλώπηξ καὶ αὐτὸ βαρύνεται, ὡς τὸ χαμαισκώληξ λεοντομύρμηξ . Τὰ εἰς ΩΞ ὀξύνεται, ὅσα μίαν συλλαβὴν ἔχει ἐπὶ τέλους ἐν τῇ συνθέσει· ἀπορῥώξ κυμοτρῶξ θυλακοτρῶξ κυμορρῶξ· τὸ δὲ θηροδίωξ αἰγοδίωξ βαρύνεται, ὡς δύο φυλάξαντα συλλαβὰς ἐν τῇ συνθέσει. Περὶ τῶν ληγόντων εἰς ΑΡ. Τὰ εἰς ΑΡ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε οὐδέτερα βαρύνεται· μάκαρ δάμαρ ὄναρ οὔθα ρ . Ὅτι τὰ εἰς ΩΡ· ῥήτωρ κέλωρ ἄπω ρ . Ὅτι τὰ εἰς ΥΡ οἷον· μάρτυρ Κέρκυρ Ἰλλυρ Λίγυ ρ . Τὰ εἰς ΗΡ ὀξύνεται καὶ βαρύνεται. καὶ ὀξύνεται μὲν ἀπλᾶ ὄντα ἀρσενικά.

20 ὁ δὲ λόγος τοῦ Τ προηγουμένου τοῦ Η· στατήρ ἐλατήρ καμπτήρ ἐξαστήρ ρ . ἐξαύτηρ δὲ κύριον, ὡς τὸ ἀμάτηρ καὶ ἄντηρ ρ , καὶ ἄστηρ κύριον (?) ἀρσενικά δὲ εἶπε διὰ τὰ θηλυκά. καὶ γὰρ τὰ εἰς ΗΡ θηλυκὰ μὴ μετατιθέμενα κατὰ τι ἔθος ποιητοῦ εἰς διάφορον γένος βαρύνεται· μήτηρ θυγάτηρ Δημήτηρ ρ . τὸ δὲ γαστήρ ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΗΡ ἔθνικὰ ἢ κύρια, μὴ συνεπίπτοντα προσηγορικοῖς, βαρύνονται· Ἰβήρ Ἀνίβηρ Δόβηρ Πίη ρ . τὸ μέντοι Ἐλευθήρ ὀξύνεται, ὡς τὸ Ἀστήρ ρ . Τὰ εἰς ΗΡ [ἀπλᾶ] μὴ ὄντα σύνθετα, μηδὲ ἔθνικὰ, ὀξύνεται· ἀνὴρ ἀήρ αἰθήρ σπινθήρ ρ . τὸ μέντοι ἐρίηρ ὡς σύνθετον βαρύνεται. Τὰ εἰς ΗΡ ὀξύτονα φυλάττοντα τὸ Η κατὰ τὴν γενικὴν φυλάττει καὶ τὸν τόνον ἐν τῇ συνθέσει, οἷον· δετήρ ἀμαλλοδετήρ, στατήρ ὀβολοστατήρ ρ . τὸ μέντοι ἀνήρ λιπάνηρ, δαήρ πολυδάηρ, πατήρ αἰνοπάτηρ ὡς μὴ φυλάττοντα τὸ Η βαρύνονται.

- καὶ τὸ πάνθηρ καὶ σατυρόφην ἀπὸ μονοσυλλάβων. Τὰ εἰς ΕΙΡ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἀσυνήθη μὲν, τὰ δὲ εὐρεθέντα βαρύνεται· Βέχειρ Σάπειρ Ἀλάζειρ Λίγειρ Ἐλάτειρ ἑκατοντάχειρ ἀντίχει ρ.
- 21 ἔτι καὶ τὰ μονοσύλλαβα. οἶον· χεῖρ φθεῖρ Εἴ ρ. Τὰ εἰς ΩΡ πάντα βαρύνονται· Νέστωρ Ἐκτωρ Κάστωρ ἄχωρ (τὸ τῆς κεφαλῆς πιτύρισμα.) τὸ μέντοι ἰχώρ ὀξύνεται. Περὶ τῶν εἰς ΑΣ πολυσυλλάβων. Τὰ εἰς ΑΣ πολυσύλλαβα ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ Α βαρύνεται ἢ περισπᾶται. καὶ βαρύνεται μὲν Αἶας Θόας ς περισπᾶται δὲ ἀρκᾶς πελεκᾶ ς. οὐδέποτε δὲ ὀξύνεται, χωρὶς εἰ μὴ ὧσιν ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου σύνθετα, ὅθεν τὸ ἰμάς καὶ ἀνδριάς ὡς ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ ΑΣ σημειούμεθα ὀξυνόμενα, καὶ τὸ χαλκοκράς καὶ γαλακτοκράς ὡς ἀπὸ παθητικοῦ παρακειμένου. βαρύνεται δὲ τὰ εἰς ΑΣ καθαρὸν· Ἀρχίας Λοξίας Γοργία ς. τὸ μέντοι τριάς θηλυκὸν καὶ συστελλόμενον ἔχει τὸ Α. Τὰ εἰς ΒΑΣ βαρύνονται· βίβας Φόρβας Ἄββας (ποταμός), τὸ δὲ ἀκριβᾶς περισπᾶται. Τὰ εἰς ΓΑΣ πάντα βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπὶ σκώμματος εἴη, ὡς ἔχει τὸ φαγᾶς· γίγας μέγας ς.
- 22 τὸ μέντοι φυγᾶς ὀξύνεται οὐκ ἔχον τὸ Α ἐκτεταμένον. σεσημειώται τὸ ἀτταγᾶς περισπώμενον, ὅπερ καὶ ἀτταγὴν λέγεται. Τὰ εἰς ΔΑΣ βαρύνεται, εἰ μὴ διὰ τοῦ ΔΟΣ κλίνοιτο ἢ συναληλιμμένα εἴη ἢ ὑποκοριστικά· Ἰδας Βρασίδα ς. τὸ μέντοι Θευδᾶς περισπᾶται, ὡς Μητρᾶς Ζηνᾶς Πυθᾶ ς· τὸ δὲ Κερκιδᾶς ἀπὸ συναλοιφῆς. Τὰ εἰς ΑΣ ἐκτεταμένον ἔχοντα τὸ πρὸ τῶν διπλῶν βαρύνονται· Βύζας Ἐλίξας ἀλείψα ς. τὸ μέντοι ὑψᾶς περισπᾶται, καὶ τὸ ἐξᾶς ἐπὶ ποσότητος ὄν. Τὸ εἰς ΛΑΣ δι' ἑνὸς Λ βαρύνονται, εἰ μὴ ἐκ συναλοιφῆς εἴη· Γέλας Ὑλας μέλα ς. τὸ μέντοι ἰλᾶς περισπᾶται ἀπὸ τοῦ ἰλάεις. Τὰ εἰς δύο ΛΛ ἐκτείνεται· μύλλας Πάλλας βάλλας χωρὶς εἰ μὴ ἐπὶ σκώμματος εἴη, ἢ ἔχοι τι ἐντελέστερον. τὸ μέντοι πελλᾶς (ὁ γέρων) περισπᾶται ἐπὶ σκώμματος ὄν, καὶ τὸ ἀλλᾶς καὶ βιλλᾶ ς. Τὰ εἰς ΜΑΣ βαρύνεται· Τόλμας ἀδάμας, εἰ μὴ κατὰ τροπὴν εἴη Δωρικὴν, ὡς τὸ Ἑρμᾶς καὶ τὸ Ἀρτεμᾶς ὑποκοριστικόν.
- 23 σεσημειώται δὲ τὸ ἰμάς ὀξυνόμενον. Τὰ εἰς ΝΑΣ ὁμοίως, εἰ μὴ εἴη ὑποκοριστικά, ἢ ἐπὶ σκώμματος· ἀρπύνας ξένα ς. Μηνᾶς μέντοι καὶ Ζηνᾶς ὑποκοριστικά. τὸ δὲ δακνᾶς περισπᾶται, ὅτι ἐπὶ σκώμματος τάσσεται. Ἔτι τὰ εἰς ΡΑΣ μὴ ὄντα ὑποκοριστικά, ἢ συναληλιμμένα, ἢ νόμισμα δηλοῦντα· Θήρας Ἀθύρας Πυθαγόρα ς. τὸ μέντοι Μητρᾶς Ἡρᾶς τετρᾶς βορρᾶς περισπᾶται. τὸ δὲ τετράς τετράδος συστέλλεται. Τὰ εἰς ΑΣ σύνθετα πάντα βαρύνεται· παιδοπίπας εὐφάρετρα ς. Τὸ μέντοι χαλκοκράς ὀξύνεται ἀπὸ τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου συντεθέν. τὸ δὲ φιλοπελλᾶς καὶ φιλοβορῶρας τὸν τῶν ἀπλῶν ἐφύλαξε[ν] τόνον. Τὰ εἰς ΑΣ συνεσταλμένα ἀρσενικά καὶ θηλυκά ὀξύνεται καὶ διὰ τοῦ ΔΟΣ κλίνεται· ὁ φυγᾶς καὶ ἡ φυγᾶς, ὁ Ἀρκᾶς καὶ ἡ Ἀρκᾶς, δυᾶς τριά ς.
- 24 τὸ μέντοι μέγας καὶ λᾶας ὡς συστελλόμενα βαρύνονται. Πᾶν οὐδέτερον εἰς ΑΣ βαρύνεται· γέρας γήρας δέπας δέμας σέβα ς. βιβλίον γ'. Πᾶν ὄνομα δισύλλαβον ἀπλοῦν εἰς ΗΣ καθαρεῦον ἀσυνάλειπτον βαρύνεται, εἰ μὴ ἔχοι πρὸ τέλους μόνον τὸ Υ· Ναίης Δάης Κλεύης Βρύη ς. τὸ δὲ Ὑῆς περισπᾶται ἔχον τὸ Υ, ὥσπερ καὶ τὸ Θυῆς Κυῆς ἰσοσυλλάβως κλινόμενα. τὰ δὲ περιττοσυλλάβως κλινόμενα βαρύνονται λύης λύντος, ἀπὸ τοῦ λυῆεις. καὶ τὸ ζαῆς ὡς σύνθετον ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΒΗΣ δισύλλαβα παραληγόμενα φωνήεντι βαρύνεται· κάβης λέβης Κέβης Χάβης θήβη ς. τὸ δὲ κιβῆς περισπᾶται ἀπὸ τοῦ κιβέας. Τὰ εἰς ΓΗΣ δισύλλαβα βαρύνονται, χωρὶς εἰς μὴ τι ἐκ συνθέτου καταλειμμένον εἴη, ἢ παρώνυμον ἐπιθετικόν. τότε γὰρ περισπᾶται, ὅτε συναλήλιπται, ἢ βραχεῖα παραλήγοι, ἢ ἰσοσυλλάβως κλίνοιτο. καὶ ἃ μὲν βαρύτονα· Μέγης Γύγης Σάγγης Μόργη ς.
- 25 τὸ μέντοι ἀργῆς ἐπιθετικόν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀγῆς σύνθετον ἀπὸ τῆς ἀγῆς (ὁ μὴ κλώμενος). τὸ δὲ μογῆς καὶ δρογῆς ἰσοσυλλάβως κλινόμενα περισπᾶται· καὶ τὸ φθογγῆς ἐκ τοῦ φθογγῆεις καὶ τὸ Αὐγῆς ἐκ τοῦ Αὐγέα ς. Τὰ εἰς ΔΗΣ δισύλλαβα μὴ διὰ τοῦ ΟΥΣ κλινόμενα βαρύνονται· Πύδης

ἄδης Γράδης μέδης ς. τὸ μέντοι ψευδῆς καὶ φραδῆς ἐπιθετικά. καὶ τὸ Ποδῆς καὶ ῥοδῆς περισπάσθῃ, ὅτι τὸ Ο παραλήγει. Τὰ εἰς ΗΣ ἀσυνάλειπτα βαρύνονται· Ἄνθης Σκύθης Σεύθης Λάχης Πάχης ς. τὸ μέντοι κριτής καὶ ψαλτῆς ἀττικῶς ὀξύνεται καὶ ἔτι τὸ ληιστῆς ληστής. τὸ δὲ δεσπότης ἀρσενικόν, τὸ δεσπότης θηλυκόν. Τὰ εἰς ΗΣ δισύλλαβα μὴ ὄντα τοπικὰ ἢ συναληλιμμένα βαρύνονται ἔχοντα πρὸ τοῦ ΗΣ ἢ Ξ· Ξέρξης Χρύσης κάσης ς. τὸ μέντοι κασῆς (τὸ πιλωτὸν ἱμάτιον) περισπᾶται. τὸ δὲ Κισσῆς ὀξύνεται ὡς ἐπίθετον. Τὰ εἰς ΝΗΣ καὶ ΡΗΣ δισύλλαβα ἀπλᾶ μὴ ἔχοντα κατ' ἐπιπλοκὴν σύμφωνον βαρύνεται· εἰ δέ τι περισπασθῇ, τοῦτο κατὰ συναλοιφήν ἐγένετο, ἢ ἱαμβικόν ἐστὶ καὶ ἰσοσύλλαβον.

- 26 ὅσα δὲ ὀξύνεται, εἰς ΟΥΣ ἔχει τὴν γενικὴν ἢ εἰς ΤΟΣ. τὰ βαρύτερα· πένης πλάνης Μύνης χλούνης Φάνης ς. τὸ μέντοι σθενῆς τεχνῆς λαχνῆς ζαχνῆς ἀπὸ συναλοιφῆς γίνονται. καὶ τὸ Φανῆς ἱαμβικόν ἰσοσύλλαβον. Τὰ εἰς ΗΣ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ Η ἀμετάβολον μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ἐτέρου κύρια ὄντα ἢ προσηγορικὰ βαρύνεται· Μέσθλης μάσθλης Μάγνης Πίγρης Ὀπλης Πέτρης (λιμήν τις). εἴ τι δὲ περισπασθῇ, κατὰ πάθος γέγονε. τὸ μέντοι γυμνῆς ἀβλής προβλής ἐπιθετικά ὄντα ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΗΣ ἐπιθετικά δισύλλαβα εἰς ΟΥΣ τὴν γενικὴν ποιοῦντα καὶ μὴ παθόντα συγκοπὴν ὀξύνεται· ψευδῆς πρηνῆς ζαῆς ἀλή ς. τὸ δὲ πλήρης βαρύνεται (πληρῆς γάρ), ὡς ξιφῆρης ὀλιγῆρης ς. καὶ τὸ Ἄρης κύριον. Τὰ εἰς ΗΣ δισύλλαβα κύρια ἔχοντα Υ ἐν τῇ παραληγοῦσῃ περισπᾶται· Μυῆς Θυῆς Κυῆ ς. βαρύνεται δὲ τὸ Βρύης Κύης περιττοσύλλαβα. γύης δὲ οὐ κύριον. Τὰ εἰς ΗΣ κύρια ἀπὸ ἐντελεστερίου περισπᾶται· Ἑρμῆς Θαλῆς Πυλῆς Ποδῆ ς. Τὰ παρὰ τὸ κλέος ἐπίθετα μὲν ὄντα ὀξύνεται· εὐκλεῆς ἀκλεῆ ς κύρια δὲ ὄντα ἐν μὲν τῇ ἐντελείᾳ βαρύνεται, ἐν δὲ τῇ συναιρέσει περισπᾶται· Ἡρακλῆς Ἡρακλῆ ς.
- 27 καὶ τὰ εἰς ΕΑΣ· ἀρτεμέας ἀρτεμῆ ς. Τὰ εἰς ΗΣ ἀπὸ τῶν εἰς ΗΕΙΣ περισπῶνται· τιμῆς τεχνῆς δαφνῆ ς. Τὰ εἰς ΗΣ πατρωνυμικά ἢ ὡς πατρωνυμικά βαρύνεται· Πηλεΐδης Ἀτρεΐδης Κρονίδης Εὐριπίδης Θουκυδίδης ς. Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΩΔΗΣ· εὐώδης πετρώδης δυσώδης ς. Ἔτι τὰ πολυσύλλαβα παρώνυμα· εὐπατρίδης ἐπταπόδης ς. τὸ δὲ ἐθελοντῆς ἀπὸ τοῦ ἐθέλοντος, καὶ ἐκοντῆς ἀπὸ τοῦ ἐκόντος γενικῆς μετοχῆς. Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΟΛΗΣ καὶ ΟΝΗΣ· Ὀζόλης Μηριόνης ς. τὸ μέντοι ἀολλῆς ἐπίθετον καὶ εἰς ΟΥΣ τὴν γενικὴν ἔχει. Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΑΝΗΣ κύρια· Ἀριστοφάνης Θεοφάνης ς. τὸ δὲ ἐπίθετον θεοφανῆς ὀξύνεται. καὶ τὰ εἰς ΗΣ Περσικά πάντα· Ἰνταφέρνῃ ς. Τὰ εἰς ΣΤΗΣ πολυσύλλαβα ὀξύνεται· τευχῆστῃς ὀρχηστῆς ἀλφηστῆς Ἔτι τὰ εἰς ΑΡΗΣ, εἰ μὴ ἐπίθετα εἴη· Κυαζάρης Παντάρης Σωχάρης ς. Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΗΡΗΣ· χαλκῆρης χρυσῆρης θυμῆρης φρενῆρης τριήρης ς. Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΩΡΗΣ· Διώρης Λυκώρης, ὅπερ Καλλίμαχος ὀξύνει.
- 28 Τὰ εἰς ΤΗΣ ἀπλᾶ ἀρσενικά βραχεῖα παραληγόμενα βαρύνεται· οἰκέτης ὀφειλέτης ἐργάτης ς. τὸ εὐρετής δὲ ὀξύνεται καὶ τὸ ἀθλητής μαθητής ποιητής, ὅτι ἔχουσι τὴν παραλήγουσαν μακράν. τὸ δὲ προπετής ἀκρατής τριετής σύνθετα. Τὰ εἰς ΟΙΤΗΣ ἰσοσύλλαβα βαρύνεται· Δαμοίτης Μενοίτης Θυμοίτης ς. Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΑΤΗΣ τὸ Α μακρὸν ἔχοντα, μὴ ὄντα ῥηματικά, βαρύνεται· Τεγεάτης Σπαρτιάτης Ἐλεάτης ς. Τὸ δὲ θεατής καὶ πειρατής ῥηματικά ὄντα ὀξύνεται. Ἔτι τὰ εἰς ΙΤΗΣ τοῦ Ι μακροῦ ὄντος καὶ ΕΙΤΗΣ· πολίτης τεμενίτης εὐρείτης βαθυρρείτης, καὶ ὅσα παρώνυμα τὸ Υ μακρὸν ἔχοντα· πρεσβύτης Ἀρχύτης Πιδύτης ς. τὸ μέντοι κωλυτής μηνυτής ῥηματικά καὶ οὐ παρώνυμα. Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΩΤΗΣ μὴ ῥηματικά· δεσμώτης στρατιώτης ς. Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΕΣΤΗΣ μὴ ὄντα ἐπιθετικά· Ὀρέστης Θυέστης Ἀκέστη ς. τὸ μέντοι κηδεστής καὶ ἀργεστής ἐπιθετικά ὀξύνοντα ι. Ἔτι βαρύνονται τὰ παρὰ τὸ ὁλῶ· πανώλης ἐξώλης προώλης ς.
- 29 Τὰ εἰς ΗΣ ἐπίθετα παρὰ ῥῆμα σύνθετα εἰς ΟΥΣ ποιοῦντα τὴν γενικὴν ὀξύνεται· εὐσεβῆς ἀσεβῆς εὐλαβῆς θεοφιλῆς αὐτοσφαγῆς πολυδευκῆς· Πολυδεύκης δὲ τὸ κύριον βαρύνεται. τὸ μέντοι φιλαλήθης καὶ μισαλήθης καὶ εὐήθης καὶ κακοήθης παρ' ὀνομά εἰσιν οὐ παρὰ ῥῆμα. Τὰ εἰς ΗΣ κύρια ἀπὸ τῶν εἰς ΟΣ οὐδετέρων σύνθετα βαρύνεται· Δημοσθένης Διογένης, καὶ τὰ ἔχοντα

Ἡ ἐν τῇ παραληγοῦσῃ ἀπὸ δισύλλαβου· συνήθης κακοήθη ς. τὰ δὲ μὴ τοιαῦτα ἐπίθετα ὀξύνεται· εὐγενής ἀγενής εὐμενής εὐτυχής ς. τὰ εἰς ΤΗΣ παρὰ τὸ ἔτος καὶ ἔργον ὀξύνεται· διετής τριετής λεπτοουργής ναξιουργή ς. τὰ εἰς ΗΣ ἀπὸ τῶν εἰς ΥΣ ὀξυτόνων μὲν ὀξύνονται· βριθὺς ἐμβριθής, βαρὺς ἀβαρής, βαρυτόνων δὲ βαρύνονται· πῆχυς τριπλήχης τετραπλήχη ς. τὰ εἰς ΗΣ σύνθετα τὴν τῶν πρωτοτύπων τάξιν φυλάττει· ἐρανιστής ἀρχερανιστής, δανειστής μισοδανειστής, ληστής ἀρχιληστής, Ἀπελλῆς φιλαπελλῆ ς. σεσημείωται· ἀληθής φιλαλήθης, κριτής δικαιοκρίτης ς. τὸ δὲ ὑποκριτής οὐ παρὰ τὸ κριτής, ἀλλὰ παρὰ τὸ ὑποκρίνομαι. τὰ εἰς ΤΗΣ πολυσύλλαβα θηλυκὰ βαρύνονται· λογιότης λευκότης ποιότης ς.

- 30 σεσημείωται ταχυτής βραδυτής ἀδροτή ς· καὶ τὰ παρ' Ἀθηναίοις ὀξύτονα· τραχυτής κουφοτή ς· τὸ μέντοι ποτής καὶ ἐσθής δισύλλαβα. τὸ δὲ νημερτής ἐπίθετον. Περὶ τῶν εἰς ΙΣ ὀνομάτων. Βιβλίον δ' ὅτι τὰ εἰς ΙΣ ὀνόματα συνεσταλμένον τὸ Ι ἔχοντα ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ καὶ κοινὰ βαρύνεται· ὄφης ὄϊς πάϊς μάντι ς. τὰ εἰς ΙΣ βαρύτονα καὶ ἐν τῇ συνθέσει βαρύνονται· μῆτις πολύμητις, ἴδρις αἰδρις, πόλις φιλόπολις, χάρις εὐχάρι ς. τὰ εἰς ΙΣ ὀξύτονα πῆ μὲν ἐν τῇ συνθέσει φυλάττουσι τὸν τόνον πῆ δὲ βαρύνονται. καὶ φυλάττουσι μὲν τὰ φυλάττοντα τὸ θηλυκὸν γένος· σκελὶς περισκελὶς, νυχὶς παννυχί ς. τὰ δὲ κοινωνοῦντα ἀρσενικῶς γένει μετατιθέασιν· ἐλπίς εὐελπίς, ἀσπίς λεύκασπι ς. τὰ εἰς ΙΣ πατρωνυμικὰ ἢ τύπον ἔχοντα πατρωνυμικῶν ὀξύνονται· Πριαμὶς Τανταλὶς Τυνδαρίς (ἢ τοῦ Τυνδάρεω). τὰ εἰς ΙΣ ὑποκοριστικὰ ἔχοντα ἐν ἴσαις συλλαβαῖς τὴν παραγωγὴν ὀξύνεται· θεραπαινὶς ἐταιρίς λυρί ς.
- 31 τὸ δὲ Ἴφις ἀπὸ τοῦ Ἴφι γενόμενον βαρύνεται. τὰ εἰς ΙΣ ἐσχηματισμένα ἀπὸ βαρυτόνων μελλόντων ἢ δευτέρου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου βαρύνονται· ποιήσω ποιήσις, γνῶσω γνῶσις, πράξω πράξις, πέφανσαι φάνσις, μεμίανσαι μίανσι ς. τὸ δὲ ἀψὶς σεσημείωται μακρὸν ἔχον τὸ Ι. τὰ εἰς ΒΙΣ ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται ἢ (προ)παροξύνεται. ὀξύνεται τὰ παρώνυμα καὶ ἐπιθετικά· Νιοβὶς Λυκαμβὶς Περβραβί ς. σεσημείωται τὸ κάρναβι ς. τὰ δὲ κύρια ἢ προσηγορικὰ βαρύνεται· Ἀθάρραβις κάρναβι ς. σημειῶσαι τὸ καλλαβί ς. τὰ εἰς ΓΙΣ δισύλλαβα ὀξύνεται, εἰ μὴ ἄρχοιντο ἀπὸ τοῦ Γ· αἰγίς μαγίς σφαγί ς. τὸ μέντοι Γέργις βαρύνεται· ἀπὸ τοῦ Γ γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ γέλις γέγγι ς. Ἔτι τὰ εἰς ΙΣ πολυσύλλαβα· στρατηγὶς ἀλουργί ς. τὸ δὲ ἄμοργις (ἢ ὑποστάθμη) βαρύνεται. τὰ εἰς ΘΙΣ δισύλλαβα, εἰ μὴ μετάληψιν ἔχοι εἰς ἀρσενικὸν γένος, ὀξύνεται· πληθὶς Ἀτθίς τηθίς (ἢ πατρὸς ἀδελφή).
- 32 σεσημείωται τὸ αἴθις καὶ κρόθις καὶ Κρᾶθι ς. Ἔτι τὰ εἰς ΘΙΣ ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται μὴ ὄντα ὀνόματα πόλεων Αἰγυπτίων· ἀκανθὶς κολοκυνθί ς. τὸ δὲ Ταμίαθις καὶ Μένουθις καὶ Τερένουθις βαρύνεται. τὰ εἰς ΚΙΣ δισύλλαβα ὀξύνεται· Φωκὶς κερκὶς χαλκίς, τὸ δὲ φρίκις βαρύνεται· ἔτι καὶ τὰ τρισύλλαβα· παλλακίς πινακίς φαρμακί ς. τὰ εἰς ΛΙΣ ἀπλᾶ ἔχοντα σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκὴν ἢ διπλασιασμὸν τοῦ Λ ὀξύνεται, εἰ μὴ διὰ τοῦ Θ κλίνοιτο ἢ πόλιν σημαίνει· φυλλίς κιγκλίς θυλλίς (ὁ θύλακος), τὸ δὲ Τράλλις πόλις καὶ τὸ δέλλις (τὸ μικρὸν σφηκίον) διὰ τοῦ Θ κλίνεται. καὶ τὸ βάλλις δὲ βαρύνεται (εἶδος ἄνθους, ὃ δοκεῖ ποιεῖν ἀναζῆν τὸν νεκρόν). τὰ εἰς ΛΙΣ βραχὺ δισύλλαβα, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ Π ἄρχοιτο μῆτε ὑποκοριστικὰ εἶη, ὀξύνεται· βολίς φολίς σελίς ψαλίς πυλίς (ὑποκοριστικόν). τὸ δὲ πρύλις βαρύνεται (ἢ ἔνοπλος ὄρχησις), ὥσπερ καὶ ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ Π ἀρχομένη.
- 33 τὰ εἰς ΛΙΣ δισύλλαβα ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα, εἰ παραλήγοιτο φύσει μακροῦ χωρὶς Α μακροῦ, ὀξύνεται· μηλίς (ἢ μηλέα) δουλίς Δαυλί ς. ἐναντιοῦται τὸ μαῦλις (ἢ μάχαιρα) καὶ τὸ τῆλι ς· τὸ δὲ τάλις (ἢ μελλέγαμος) τὸ Α μακρὸν ἔχει. Ἔτι βαρύνεται καὶ τὸ Βᾶλις καὶ μᾶλις καὶ τὸ Ἥλις καὶ ὕλις (ἢ ὑλία) καὶ αὔλις (ἢ ἔπαυλις), Αὐλίς δὲ ἢ πόλις ὀξύνεται. τὰ εἰς ΛΙΣ ὑπερδισύλλαβα εἰς Α βραχὺ προπαραλήγοντα ἢ ὀξύνεται ἢ βαρύνεται. καὶ ὀξύνονται μὲν, ὅσα τυγχάνει ἐπιθετικώτερα, ἢ ἔχει τὴν πρώτην συλλαβὴν καταλήγουσαν εἰς Ν ἀφώνου ἐπιφερομένου· Τανταλὶς Πανθαλὶς (ἢ θεράπεινα Ἑλένης) ἀγκαλὶς (τὸ γὰρ Γ ἐκ τοῦ Ν) δενδαλί ς. τὰ μέντοι

προσηγορικά ἢ κύρια προπαροξύνονται· βούβαλις δάμαλις βαύκαλις. Τὰ εἰς ΛΙΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα Η βαρύνεται· κάπηλις κύβηλις (ὁ πέλυξ) ἔπηλις (τὸ πῶμα τῆς λάρνακος) τρόπηλις (ἡ δέσμη τῶν σκορόδων), πλὴν τοῦ φασηλίς. Τὰ εἰς δύο ΛΛ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικὰ παρώνυμα εἶη γενόμενα ἀπὸ τῶν εἰς ΗΣ· κορυδαλλίς ἀναβαλλίς (ἡ σφαῖρα) συκαλλίς μοιχαλλίς θρυαλλίς.

- 34 τὸ μέντοι κάβαλλις βαρύνεται. Τὰ εἰς ΛΙΣ ὑπερδισύλλαβα, εἰ ἔχοι ἓν τι τῶν φύσει βραχέων ἢ Ι βραχὺ, ὀξύνεται· κυψελίς βασιλὶς Αἰολίς. τὸ μέντοι Ἄζιλις τὸ ΖΙ μακρὸν ἔχει. Τὰ εἰς ΛΙΣ παρώνυμα τῷ Ω ἢ διφθόγγῳ παραληγόμενα ὀξύνεται· Πακτωλὶς Αἰτωλὶς Ἰουλίς. τὸ Ἄδουλις προπαροξύνεται καὶ τὸ ἀρτόπωλις. Τὰ εἰς ΜΙΣ προσηγορικά ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται· πυραμίς σησαμὶς καλαμὶς πλοκαμὶς κεραμίς. τὸ δὲ Ἄρτεμις Σεμίραμις Χρυσόθεμις, κύρια. καὶ τὸ Σαλαμὶς κύριον ὄν ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΝΙΣ διβραχέα προσηγορικά ὀξύνονται, κατ' οὐσίας κείμενα Α ἢ Ο παραληγόμενα· ῥανίς χλανίς σανίς ὄνις κονίς (τὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) κόνις δὲ τὸ χῶμα. σπάνις καὶ φρόνις οὐκ ἐπὶ οὐσίας. τὸ δὲ ὕνις βαρύνεται τὸ Υ ἔχον, ὥσπερ τὸ κέρνις. Τὰ εἰς ΝΙΣ δισύλλαβα παραληγόμενα φωνήεντι μακρῷ ἢ ἐκτεινομένῳ βαρύνεται μὴ ὑποκοριστικὰ ὄντα· Θῶνις μῆνις νῆνις. τὸ μέντοι φωνίς ὑποκοριστικόν ἐστὶ. Τὰ εἰς ΝΙΣ θηλυκὰ διφθόγγῳ παραληγόμενα ὀξύνεται· μαινίς δαυνίς ἐπιγουνίς θεραπαινίς λεαινίς.
- 35 τὸ μέντοι εὐνίς βαρύνεται καὶ βοῦνις καὶ χλοῦνις. Τὰ εἰς ΑΝΙΣ θηλυκὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται· Ὠκεανίς Τιτανίς στεφανίς. τὸ δὲ νεᾶνις προπερισπᾶται καὶ τὸ Ἄδανις προπαροξύνεται καὶ τὸ Θήβανις. Τὰ εἰς ΕΝΙΣ καὶ ΟΝΙΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται· εὐμενίς εὐγενίς Λυκαονίς Ἀμαζονίς. Τὰ εἰς ΕΙΣ ἀπὸ μελλόντων ἐσχηματισμένα βαρύνεται· ἔξω ἔξις, λέξω λέξις, ψύξω ψύξις. σεσημείωται ἀψίς ὀξυνόμενον. τὰ μέντοι παρώνυμα ὀξύνεται· ἄμαξα ἄμαξις, πύξος πυξίς, ὄξος ὀξίς. Τὰ εἰς ΠΙΣ διβράχεια ἀπὸ συμφώνου ἢ συμφώνων ἀρχόμενα ὀξύνεται· πραπίς κοπίς λεπίς. σεσημείωται τὸ τρόπις. τὸ δὲ ὅπις ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται. Τὰ εἰς ΠΙΣ δισύλλαβα θέσει μακρᾷ παραληγόμενα, εἰ μὲν ἀπὸ συμφώνου ἄρχοιτο, βαρύνεται μὴ ὄντα ὑποκοριστικά, εἰ δὲ ἀπὸ φωνήεντος, ὀξύνεται. βαρύνεται δὲ ταῦτα· τράμπις σάλπις πόλις κάλις θέσις πόρπις. ὀξύνεται δὲ ταῦτα μὴ πληθυντικῶς λεγόμενα (?)· ἐλπίς ἀσπίς ἐμπίς.
- 36 τὸ δὲ Ἄλις βαρύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΟΠΙΣ πολυσύλλαβα μὴ ἔννοιαν ἔχοντα συνθέσεως ὀξύνεται· Κεκροπίς Δρυοπίς Αἰθιοπίς· τὸ φύλοπις δὲ προπαροξύνεται. Τὰ εἰς ΡΙΣ δισύλλαβα ὑποκοριστικά ... ἐννοίας ἐχόμενα ὀξύνεται· Τευκρίς χειρίς. Τὰ εἰς ΚΡΙΣ κύρια μὲν ὄντα βαρύνεται· Μάκρις Πρόκρις Ἄκρις· τὰ δὲ μὴ οὕτως ὀξύνεται· ἀκρίς Λοκρίς. Τὰ εἰς ΡΙΣ ἔχοντα πρὸ τοῦ Ρ ἓν τι τῶν ψιλῶν ὀξύνεται· παλαιστρίς αὐληστρίς ἐπακτρίς. Τὰ εἰς ΡΙΣ μετ' ἐπιπλοκῆς μέσου ἢ δασέος ἢ τοῦ Π βαρύνεται· εἰ δὲ μὴ οὕτως, ὀξύνεται, χωρὶς εἰ μὴ σύμφωνον εἶη δεδιπλασιασμένον· ὕβρις Κύπρις· ὀξύνεται δὲ τὸ νεβρίς κεδρίς. τὸ δὲ ἄγγρις δεδιπλασιάσται. Τὰ εἰς ΡΙΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ Α βαρύνεται· κίθαρις εὐμαρις Σύβαρις κάππαρις, εἰ μὴ εἶη ὡς ὑποκοριστικά ἢ πατρωνυμικά, ἢ ἐν τῇ τρίτῃ τὸ Ε ἔχοντα. τότε γὰρ ὀξύνεται· Μεγαρίς βλεφαρίς θεωρίς ἐαρίς. Τὰ εἰς ΕΡΙΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς θηλυκὰ ὀξύνεται· Ἀστερίς νυκτερίς. τὸ δὲ Πάστερις καὶ Κελένδερις βαρύνεται. Τὰ εἰς ΥΡΙΣ μὴ κατὰ τροπὴν γενόμενα ὀξύνεται· ἀλμυρίς πορφυρίς ἀργυρίς Ἰλλυρίς.
- 37 τὸ δὲ Θάμυρις προπαροξύνεται. τὸ δὲ ἄγυρις κατὰ τροπὴν ἐγένετο. Τὰ εἰς ΡΙΣ Αἰγύπτια προπαροξύνεται· Βούσιρις Ὅσιρις Ψένυρις. Τὰ εἰς ΣΙΣ ἀπὸ μέλλοντος γινόμενα ἢ ἀπὸ δευτέρου προσώπου τοῦ παθητικοῦ παρακειμένου βαρύνονται· ποιήσω ποιήσις, λύσω λύσις, κέκρισαι κρίσις. τὰ μέντοι παρώνυμα χαίρουσι τῇ ὀξεΐᾳ· Χρύσης Χρυσίς, νῆσος νησίς. σεσημείωται τὸ ἄσις ὁ ῥύπος ἀπὸ τοῦ ἄσης γεγονός. Τὰ εἰς ΤΙΣ δισύλλαβα ἔχοντα τὸ Ο μικρὸν ἢ Ω μέγα πρὸ τοῦ ΤΙΣ ἐπιθετικά, εἰ μὴ παράκειται ἀρσενικῶ τῷ εἰς ΤΗΣ, ὀξύνεται· φορτίς φροντίς νοτίς οὐτίς Δωτίς ὠτίς. τὸ δὲ πόρτις ἀπὸ τοῦ πόρις. Τὰ εἰς ΤΙΣ πρὸ αὐτοῦ ψιλὸν ἔχοντα

βαρύνεται· κλέπτis ἴκtis (ζῶο ν) λάκtis (ή τορύνη). τὰ δὲ ὀξύνεται· νοκτίς πηκτίς. Τὰ εἰς ΤΙΣ πρὸ τοῦ ΤΙΣ ὕχοντα σπάνια ὄντα τὰ μὲν βαρύνεται· Σύρtis, τὰ δὲ ὀξύνεται· ῥυτίς κυρτίς.

- 38 Τὰ εἰς δύο ΤΤ σπάνια ὄντα τὰ μὲν βαρύνεται, οἷον· παιτέτtis, τὰ δὲ ὀξύνεται· τριοττίς νεοττίς. Τὰ εἰς ΣΤΙΣ δισύλλαβα βαρύνεται, εἰ μὴ ὑποκοριστικώτερα εἶη· πίσtis μνήστis. τὸ μέντοι κιστίς ὀξύνεται ὡς ὑποκοριστικόν. Ἔτι τὰ εἰς ΣΤΙΣ ὑπὲρ δύο συλλαβάς, εἰ μὴ ἐπίθετα εἶη, προπαροξύνεται· βούβρωστis ἄγρωστis. ὀξύνεται τὸ Κεραστίς Λιγυστίς Λιβυστίς ὡς ἐπιθετικά. Τὰ εἰς ΤΙΣ πολυσύλλαβα Ν πρὸ τοῦ Τ ἔχοντα μὴ παρακείμενα τοῖς εἰς ΤΗΣ ὀξύνεται· προποντίς ἐλλησποντίς. αὐθεντίς. Τὰ εἰς ΙΣ θηλυκὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΗΣ ἀρσενικῶν γενόμενα πρὸ μιᾶς ἔχουσι τὸν τόνον· ὁ κυνηγέτης ή κυνηγέτις, ὁ δεσπότης ή δεσπότις, ὁ πολίτης ή πολίτις, χωρὶς τῶν ἀπὸ τῆς κοίτης καὶ πωλῶ· ταῦτα γὰρ προπαροξύνονται· ἄκοιτις παράκοιτις ἀρτόπωλις λαχανόπωλις. τὸ Σκυθίς δὲ δισυλλαβοῦν ὀξύνεται, ὡς τὸ Περσίς. Τὰ εἰς ΦΙΣ διβράχεια ὀξύνεται· ῥαφίς γλυφίς σταφίς. εἰ δὲ ή παραλήγουσα εἶη φύσει ή θέσει μακρὰ ἐν δισυλλάβοις παροξύνεται· Ἰφis Μέμφis. τὸ δὲ Κηφίς ὡς ἐθνικὸν ὀξύνεται, ὡς καὶ Δελφίς. Τὰ εἰς ΦΙΣ ὑπὲρ δύο συλλαβάς ὀξύνεται, εἰ μὴ κύρια εἶη· ἀσταφίς κροταφίς ἐλαφίς.

- 39 τὸ δὲ Ἱερόσφis ὡς κύριον παροξύνεται. Τὰ εἰς ΧΙΣ ὀξύνεται, εἰ μὴ ὀνόματα πόλεων ή νήσων εἶη· Κολχίς Ἀντιοχίς παννυχίς. τὸ δὲ ῥάχis σεσημεῖωται. τὸ μέντοι Ἀτάρβηχis Ὑδελχis ἐπὶ πόλεων καὶ νήσων. Τὰ εἰς ΙΣ θηλυκὰ ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον καὶ εἰς Α ποιοῦντα τὴν αἰτιατικὴν ὀξύνονται· ἀσπίς ῥανίς κρηπίς κνημίς ἀψίς. Εἰ δὲ εἰς ΙΝ ἔχουσι τὴν αἰτιατικὴν, περισπῶνται· Βενδίς Μολίς Τοτίς Ἀταργατίς. Περὶ τοῦ τόνου τῶν εἰς ΟΣ ὀνομάτων. Βιβλίον ε΄. Τὰ εἰς ΟΣ καθαρὰ δισύλλαβα τῶ Α μακρῶ παραληγόμενα ὀλίγα εἰσὶ, καὶ ὀξύνεται μὲν, ὅσα οὐ κύρια μὴ δὲ ἐπιθετικά· παός καὶ πηός, νάος καὶ νηός, λαός καὶ ληός. τὸ Δᾶος ὡς κύριον βαρύνεται, καὶ τὸ πρᾶος δὲ ἐπίθετον. τὸ μέντοι τᾶος παρ' Ἀλεξανδρεῦσιν ἀντὶ τοῦ ταῶς σεσημεῖωται. τὸ δὲ λᾶος παρὰ Σοφοκλεῖ ἀπὸ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν μετεποιήθη. Τὰ εἰς ΑΙΟΣ δισύλλαβα, εἰ μὴ εἶη κύρια, ὀξύνεται· λαίος σκαιός τὸ ἐπίθετον.

- 40 Σκαῖος δὲ τὸ κύριον, ὡς Βαῖος Γραῖος Παῖος. Τὰ διὰ τοῦ ΑΥΟΣ δισύλλαβα ὀξύνεται· ναῦος αὔος (ὁ ξηρός). τὸ δὲ ἀγαυός τρισύλλαβον. Τὰ εἰς ΟΙΟΣ δισύλλαβα ὀξύνεται, εἰ μὴ εἶη κύρια καὶ πυσματικά, καὶ τὸ Ο πλεονάζει ἐν τῇ ἀρχῇ· σμοίος ἐπίθετον, σκλοιός (ὁ σκολιός) δοίος γλοιός (ἐπὶ κόπρου) βοίος κλοιός. τὸ ποῖος τοῖος οἶος (ὁ μόνος) βαρύνεται, ὡς πυσματικά. καὶ τὰ κύρια δὲ ὁμοίως· Μοῖος Βοῖος Κοῖος. Οἶος δὲ (ὁ δῆμος τῆς Ἀττικῆς) ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΕΙΟΣ δισύλλαβα ἐπιθετικά βαρύνεται· λεῖος μεῖος Κεῖος θεῖος πλεῖος. τὸ δὲ νειός ... ἀρσενικὸν καὶ μονογενές. Τὰ εἰς ΟΣ καθαρὸν δισύλλαβα παραληγόμενα τῶ Ι μακρῶ ἀρχόμενα ἀπὸ τοῦ ἐνὸς ή δύο συμφώνων βαρύνεται· πῖος Χῖος δῖος Θρῖος Φθῖος. τὸ κριός σεσημεῖωται. Τὰ εἰς ΟΣ τὸ δίχρονον ἔχοντα βαρύνεται· σᾶος Ἰος Τῖος ἴος (ὁ μόνος) βῖος (ή ζωή).

- 41 βῖος δὲ (τὸ τόξον). τὸ δὲ νυός (ή νύμφη) ὀξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΟΟΣ καὶ ΕΟΣ δισύλλαβα ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα καὶ μὴ μόνου τοῦ Θ βαρύνεται· νόος γός ρός πλός θρός νέος. τὸ δὲ ἐός ὀξύνεται· ἀπὸ φωνήεντος γάρ· καὶ τὸ θεός ὡς ἀπὸ τοῦ Θ μόνου. Τὰ εἰς ΩΟΣ μετὰ προσγεγραμμένου Ι δισύλλαβα [βαρύνεται ή] προπερισπᾶται· Κῶος σῶος Λῶος. τὸ δὲ κλωός ἀπὸ τοῦ κλοιός ὀξύνεται καὶ ἔτι τὸ ζωός. Τὰ εἰς ΥΟΣ σπάνια ὄντα ὀξύνεται, οἷον· ὕος. Τὰ εἰς ΟΣ τρισύλλαβα ἀπλᾶ τῶ Α μόνῳ παραληγόμενα ὀξύνεται, εἰ μὴ ή τρίτη ἀπὸ τέλους φύσει ή θέσει μακρὰ εἶη, ή κατὰ διάστασιν σύμφωνον ἔχοι· ἀγλαός ἀλαός Δαναός. τὸ δὲ γόας ἐκ τοῦ γόης γέγονε. Τὰ εἰς ΛΕΟΣ τρισύλλαβα ἀπλᾶ ὀξύνεται, μὴ ὄντα κτητικά, ή διάφορον τόνῳ σημαίνοντα· εἰλεός (ή κατάδυσις) φωλεός κολεός μαλεός. ἐλεός τὸ κύριον, ἐλέος δὲ τὸ προσηγορικόν (?).

τὸ δὲ τέλος καὶ τέλειος κτητικά. Τὰ διὰ τοῦ ΕΟΣ παροξύνεται ἢ κτητικά εἶη, ῥητέος πρακτέος ἀθροιστέος, τὸ δ' ἑτέρος ὀξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΑΛΕΟΣ παράγωγα ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐστὶ καὶ παροξύνεται, χωρὶς εἰ μὴ ἔνδειαν ἔχη τοῦ Ι ἀπὸ κτητικοῦ ὀνόματος, οἷον· νηφαλέος ἀυαλέος σμερδαλέος θαρσαλέος, πρόσκειται „εἰ μὴ ἔχη ἔνδειαν τοῦ Ι ἀπὸ κτητικοῦ ὀνόματος“ διὰ τὸ δαιδάλειος δαιδάλεος, κονισάλειος κονισάλεος, ὅσα δὲ ἀπὸ τῶν κτητικῶν ἐγένετο κατ' ἔνδειαν τοῦ Ι καὶ προπαροξύνεται· Ἀγαμεμνόνεος Ἐκτόρεος Νεστόρεος τέλος χάλκεος χρύσειος. Τὰ εἰς ΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ Η παραληγόμενα τὸ αἰζήσος ἐστὶν ὀξυνόμενον. τὸ γὰρ παληός καὶ ἀρχῆος κατὰ τροπὴν τῆς ΑΙ διφθόγγου ἐγένετο [καὶ προπαροξύνεται]. τὸ δὲ ὄρηος καὶ αὐτὸ προπαροξύνεται κατὰ τροπὴν τῆς ΕΙ διφθόγγου γεγονός. τὸ δὲ Ἐχένης καὶ πολύνης προπαροξύνεται· σύνθετα γάρ. Τὰ διὰ τοῦ ΔΙΟΣ προπαροξύνεται, εἰ μὴ τρισύλλαβα ὄντα τριβράχεια εὐρεθῶσι, καὶ παροξύνονται πρὸς διαστολὴν κυρίων καὶ ἐπιθέτων, ὥσπερ ἔχει τὸ Ῥοδῖος καὶ Σχεδίος.

43 τὰ δὲ προπαροξύτονα ταῦτα· ἴδιος αἴδιος μαψίδιος παυρίδιος ἀρμόδιος νυμφίδιος. σεσημεῖωται τὸ ἔρωδιός ὀξυνόμενον. Τὰ διὰ τοῦ ΩΝΙΟΣ προπαροξύνεται· Κιθαιρώνιος Μαραθώνιος Ἀπολλώνιος. Τὰ εἰς ΝΙΟΣ καθόλου ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς προπαροξύνεται· Ἐλευσίνιος Σαλαμίνιος. τὸ δὲ Κλονίος παροξύνεται ὡς κύριον καὶ τρισύλλαβον ὄν. καὶ τὸ μονιός ὀξύνεται τρισύλλαβον, εἰ δὲ τὸ Υ πλεονάσῃ, προπαροξύνεται· μούνιος γάρ. Ὅσα ἀπὸ τοῦ Ξ ἢ Ρ γίνεται διὰ τοῦ Ι βραχέος, προπαροξύνεται, εἰ μὴ διαστολὴ κυρίου γένοιτο ἐν τρισυλλάβοις καὶ τριβραχέσιν, ὥσπερ τὸ Φρυγίος Φλογίος. [καὶ] προπαροξύνεται δὲ ταῦτα· Θρηϊκίος Κιλίκιος Φαιάκιος μακάριος σωτήριος. τὸ δὲ Ἰλλυριός οὐκ ἀντίκειται. Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΣ ἔθνικα ἢ τοπικά προπαροξύνονται· θαλάσσιος ἐντόπιος ἐνδάπιος.

44 τὸ δὲ χλωριός ὀξύνεται καὶ θαλαμῖος (ὁ κωπηλάτης). Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΟΣ διὰ τοῦ ΙΟΣ προπαροξύνεται συνεσταλμένου τοῦ Ι, εἰ μὴ τριβραχέα ἐπὶ κυρίων εἶη· πολέμιος ποτάμιος μίσθιος ρύθμιος δέσμιος. Φυτίος δὲ τὸ κύριον παροξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΣΙΟΣ καὶ ΤΙΟΣ προπαροξύνονται, εἰ μὴ κύρια εἶη καὶ τριβράχεια· ἀσπάσιος πρυμνήσιος Ἀτλάντιος θαλάττιος. τὸ δὲ πλησίος καὶ ἀντίος. Σκοτίος Κλυτίος τριβράχεια καὶ τὸ Φρασίος. Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΣ καθαρὸν πρὸ τοῦ Ι Η ἢ Ω ἔχοντα προπαροξύνονται· νήϊος δῆϊος γήϊος λώϊος πατρώϊος. τὸ Ἀσκληπιός ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΛΙΟΣ ὑπερτρिसύλλαβα προπαροξύνεται, εἰ μὴ ὀρνέου κατηγοροῖ· ἐνάλιος Δασάλιος (ὁ Διόνυσος) θεμέλιος. Τὸ μέντοι λαλιός πελιός (ὁ πολιός) σκολιός φαλιός (ὁ λευκομέτωπος) ὡς τρισύλλαβα ὀξύνεται. τὸ δὲ ἐγωλιός [ἔρωδιός] ἐδωλιός βαμβυλιός ὡς ἐπὶ ὀρνέων κατηγορούμενα ὀξύνεται. Ὅσα εἰς μονογενῇ ἀπὸ ἐνεστώτων γενόμενα εἰς ΙΟΣ μὴ ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ δύο σύμφωνα κατὰ διάστασιν προπαροξύνεται· αἰτῶ αἵτιος, ἀρμόζω ἀρμόδιος, ἀρκῶ ἄρκιος, ἀρτῶ ἄρτιος.

45 τὸ δὲ ἀντῶ ἀντίος σεσημεῖωται. Ἔτι καὶ τὰ ἀπὸ μέλλοντος γινόμενα· ὀρθώσομαι ὀρθώσιος, ἀσπάσομαι ἀσπάσιος, φυλάξομαι φυλάξιος. τὸ μέντοι πλήσω πλησίος καὶ τὸ δέξομαι δεξιός καὶ ἔψομαι ἀνεψίος. Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΣ τρισύλλαβα εἰ ἔχοιεν Υ ἐν τῇ πρώτῃ συλλαβῇ προπαροξύνεται, εἰ μὴ τις διαστολὴ εἶη, ἢ κύριον ὑπάρχοι τριβραχυν· κύριος Κύπριος Τύριος μύλιος Πύλιος Φρύγιος. τὸ Τυχίος Φρυγίος Πλυτίος Κλυτίος Σκυφίος παροξύνονται ὡς κύρια. μύριος ὁ ὠρισμένος ἀριθμὸς, μυρίος ὁ ἀόριστος, καὶ νύμφιος οἶκος προπαροξύτονον, νυμφίος δὲ ὁ γαμετῆς παροξύτονον. Ὅσα ἀπὸ ἐπιρρήματων παρῆκται διὰ τοῦ ΙΟΣ, προπαροξύνεται· πρῶϊ πρῶϊος, ὅψε ὄψιος, νόσφιν νοσφίδιος, ἱφι ἱφίος, ἀεὶ αἰδῖος, ῥέα ῥηίδιος. σεσημεῖωται ἄντην ἀντίος, σχεδόν Σχεδίος, ὡς κύριον. Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΣ τρισύλλαβα κύρια ἔχοντα τὴν τρίτην μακρὰν προπαροξύνεται· Μούλιος Βάκχιος Σέργιος. τὸ δὲ Ἐρχίος παροξύνεται. Τὰ εἰς ΙΟΣ ὑπερτρिसύλλαβα ἐπὶ ἀλόγων ζώων ὀξύνεται· αἰγυπιός χαραδριός ἔρωδιός.

τὸ δὲ σκορπίος κωβίος παροξύνεται ὡς τρισύλλαβα. Ἐξαιρέτως τὰ εἰς ΟΣ καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ Ο μόνῳ παραλήγοντα προπαροξύνονται. τὰ πολλὰ δὲ σύνθετα παροξυτόνα τε καὶ προπαροξύτονα. καὶ παροξύτονα μὲν θυοσκόος λαοσσόος βροτοσσόος, προπαροξύτονα δὲ πρόχοος δυσήκοο ς. νῦν δὲ περὶ τῶν ἀπλῶν διαληψόμεθα. Τὰ ὡσπερ ἐντελῇ τῶν εἰς ΠΛΟΥΣ ληγόντων ἀπλᾶ ὄντα παροξύνονται· διπλόος τριπλόος ἀπλόο ς. τὸ δὲ πρωτόπλοος καὶ ἀλίπλοος προπαροξύνεται, ὅτι μὴ ἀπλᾶ. τὸ δὲ ἀθρόος παροξύτονον τὸ ἅμα σημαίνει· τὸ δὲ προπαροξύτονον τὸ ἄφωνον. Τὰ διὰ τοῦ ΟΟΣ κύρια προπαροξύνεται· Σίστοος Πείροος Ἄθοος ὁ καὶ Ἀθόο ς. τὸ δὲ ὄγδοος εἰ καὶ ἐπίθετον προπαροξύνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς ΟΣ τακτικά βαρύνεται, ὑπεσταλμένων τῶν εἰς ΣΤΟΣ, ἔβδομος ὄγδοος ἔννατος δέκατο ς. τὸ δὲ εἰκοστός τριακοστός καὶ τᾶλλα ὀξύνεται. καὶ τὸ ὀλοός ὀξύνεται ἀπὸ τοῦ ὀλῶ. Τὰ εἰς ΟΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα Υ συνεσταλμένῳ προπαροξύνεται· σίκυος Πέρυος φώτιο ς. τὸ δὲ Τιτύος ὀξύνεται καὶ τὸ Υ οὐκ ἔχει συνεσταλμένον. Τὰ εἰς ΟΣ καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ Ω μετὰ Ι προσγεγραμμένου διφθόγγῳ καταχρηστικῇ παραληγόμενα προπερισπᾶται· πατρῶος ἡρῶος Ἀχελῶος αἰδῶο ς· τὸ δὲ κολῳός ὀξύνεται ἀπὸ τοῦ κολοιός.

47 τὸ μέντοι λαγῳός καὶ πατρῳός ὀξύνονται, διότι οὐκ ἔχουσι τὸ Ι προσγεγραμμένον. Πᾶν εἰς ΟΣ καθαρὸν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῇ ΑΙ διφθόγγῳ παραληγόμενον, εἰ ἀπὸ ὀξυτονουμένου θηλυκοῦ γένοιτο, προπερισπᾶται· ἀρχή ἀρχαῖος, ἀλκή ἀλκαῖος, κορυφή κορυφαῖο ς. τὸ μέντοι ἐπιπόλαιος οὐκ ἀπὸ τοῦ ἐπιπολῆς παρήκτα ι, ἀλλὰ παρὰ τὸ ἐπιπολάζω· πλὴν οἱ πλείους αὐτὸ περισπῶσι ν. Τὰ εἰς ΜΑΙΟΣ προπερισπᾶται ι, εἰ μὴ διαστολὴ γένοιτο ἢ κύριον εἶη σύνθετον· πυγμαῖος Ῥωμαῖος Πτολεμαῖος Ἑρμαῖο ς. τὸ δὲ Ἑρμαῖος κύριον προπαροξύνεται, καὶ τὸ φιλορῳμαῖος σύνθετον ὄν. τὸ δὲ Τίμαιος σεσημειώται. Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΟΣ ὑπερτρिसύλλαβα περισπᾶται, εἰ μὴ διαστολὴ τις εἶη, ἢ σύνθετον ὑπάρχοι· Ἀθηναῖος Εἰρηναῖος ἀρουραῖο ς. τὸ ἐρυσίχαιος προπαροξύνεται. τὸ δὲ Ἀθήναιος κύριον προπαροξύνεται εἰς διαστολήν. Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΔΑΙΟΣ περισπᾶται· Ἰουδαῖος χυδαῖος Χαλδαῖο ς. Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΑΙΟΣ ἐθνικά· Ἀθηναῖος Θηβαῖος Ῥωμαῖο ς. σεσημειώται τὸ Ἀχαιός ὀξυνόμενον καὶ τὸ ἐρυσίχαιος προπαροξυνόμενον. Ἔτι τὰ τρισύλλαβα ἀπὸ Α ψιλουμένου ἀρχόμενα· ἀλκαῖος ἀκμαῖο ς.

48 Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΛΑΙΟΣ ὑλαῖος βουλαῖος θηλαῖο ς. τὸ δὲ δεῖλαιος καὶ φύλαιος προπαροξύνεται. ἔτι σημειοῦνται τὰ ἐν ἀρχῇ πρόθεσιν ἔχοντα· ἐπιπόλαιος, ἢ ἀπὸ ἐπιρρήματος, ὡσπερ τὸ παλαιός ἀπὸ τοῦ πάλαι, καὶ τὰ κατὰ διαστολήν γινόμενα· Παλαῖος τὸ κύριον, παλαιός δὲ τὸ ἐπίθετον [ἀραιός ὁ μὴ πυκνός, ἀραῖος ἀπὸ τῆς ἀράς]. Τὰ ἀπὸ ἐπιρρημάτων προπερισπῶνται· χύδην χυδαῖος, ἄντην ἀνταῖο ς. τὸ μέντοι μάτην μάταιος, καὶ τὸ βέβαιος παρὰ τὸ βέβηκα. τὰ δὲ παρώνυμα παρ' οὐδετέρων γινόμενα ὀξύνεται· γῆρας γηραιός, κράτος κραταιός, ῥέα ἀραιό ς. Τὰ εἰς ΕΙΟΣ καθαρὸν τρισύλλαβα ἔχοντα ἐν τῇ τρίτῃ Η προπαροξύνεται· θήρειος μήλειος χήνειος κήλειος (ὁ καυστικός). τὸ μέντοι Ἥλειος ἡθεῖος προπερισπᾶται οὐκ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα. τὸ δὲ Κητειός Πηνειός ὀξύνεται ὡς κύρια· καὶ τὸ Μήδειος κύριον προπαροξύνεται. Τὰ εἰς ΕΙΟΣ ἐπιθετικά τρισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρώτην φύσει ἢ θέσει μακράν, πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ Η, περὶ ὧν εἴρηται, καὶ τῶν ἐχόντων ἔννοϊαν τοπικὴν, προπαροξύνονται· γλαύκειος δούλειος χρύσειος δούρειος χοίρειο ς.

49 τὸ μέντοι Ὀλμειός Ὀρνειός Σπερχειός Σπονδειός Δαρειός ὡς κύρια ὀξύνεται. τὸ δὲ παιδεῖος (ὁ παιδικός) προπερισπᾶται. Τὰ εἰς ΕΙΟΣ τρισύλλαβα κύρια καὶ τὰ πλείω ὀνόματα ποταμῶν ὀξύνεται· Σπερχειός Ἀλφειός Πηνειός Κητειός Ἐπειό ς. τὸ δὲ Ἀρνεῖος καὶ Δαρεῖος προπερισπῶνται. [προπαροξύνεται δὲ ταῦτα· ἰττέρειος ἀσκάτειο ς.] [τὸ δὲ Δαρδανειός ὀξύνεται.] Τὰ εἰς ΕΙΟΣ τριγενῇ μὴ ἐθνικά προπαροξύνεται, εἰ ἀπὸ βραχείας ἄρχοιτο· βρότειος τέλειος φλόγειος λύκειος βόειο ς. τὸ δὲ Ἐπειός κύριον. τὸ δὲ φατειός κατὰ πλεονασμὸν ἔσχε τὴν δίφθογγον. Τὰ εἰς ΕΙΟΣ ὑπερτρिसύλλαβα μὴ πλεοναζούσης τῆς ΕΙ διφθόγγου προπαροξύνεται·

Αϊάντειος Ὀμήρειος γαλήνιος Ἰπάρχειο ς. τὸ δὲ ἀδελφειὸς ἀπὸ τοῦ ἀδελφός πλεονάζει τὸ ΕΙ.
τὰ μέντοι προπερισπώμενα ἀπὸ τῶν Ὀμήρου λέξεων εὐρεθέντα ταῦτά εἰσι· πρυτανεῖος
ἑταιρεῖος μεγαλειὸς γυναικεῖος ἀκατεῖο ς. Τὰ εἰς ΟΙΟΣ ὑπερδισύλλαβα προπερισπῶνται, εἰ
ἐπιθετικά εἴη ἢ κύρια ὁμοφωνοῦντα τοῖς ἐπιθέτοις ἄλλοις αἰδοῖος ὁμοῖος γελοῖος παντοῖο ς.

50 τὸ δὲ φλοιὸς δισύλλαβον καὶ τὸ κολοῖος προσηγορικόν Τὰ εἰς ΟΣ καθαρὸν ἔχοντα
δίφθογγον τήν διὰ τοῦ Υ ὀξύνεται, ἐπιθετικά ὄντα, οὐκ ἔθνικα· ἀκούος καὶ ἐπακούος ς, ἀγαυός
καὶ τὸ κύριον καὶ τὸ ἐπίθετον. πρόσκειται „εἰ μὴ ἔθνικα εἴη, ἀλλὰ κύρια“ ὅτι ταῦτα βαρύνεται·
Ἀκάλαυ [ν]ος Πείραυος Ἄρευο ς. Περὶ τῶν εἰς ΒΟΣ, εἰς ΓΟΣ, καὶ τῶν καθεξῆς μέχρι τῶν εἰς
ΜΟΣ. Βιβλίον ς'. Τὰ εἰς ΒΟΣ δισύλλαβα κύρια ἢ προσηγορικά βαρύνεται· ὄλβος λίβος Λέσβος
φλοῖσβος θάμβος (τὸ μονογενές) τάρβο ς. σεσημείωται τὸ ὄλβος παροξυνόμενον, ὅτε
προσηγορικόν. Ὀλβός δὲ τὸ κύριον, ὥσπερ λοβός (μέρος τοῦ ἥπατος). Τὰ εἰς ΒΟΣ δισύλλαβα
ἐπιθετικά ὀξύνεται· στραβός ραιβός (ὁ μὴ ὀρθός) καὶ κωβός ς. Τὰ εἰς ΒΟΣ κύρια ἢ προσηγορικά
ὕπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεται· ἄραβος κόναβος ἱαμβος κάραβος σάραβος ἀττέλαβος,
ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ παραλόγως ὀξύνουσι.

51 Τὰ εἰς ΒΟΣ ἐπιθετικά ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, εἰ μὴ τῷ Η παραλήγοι ἢ σύνθετα εἴη ἀπὸ τῶν εἰς ΒΟΣ
ληγόντων, ὀξύνεται· ἐρεμβός κολοβός βουφορβός ἵπποφορβός ς. τὸ δὲ ἔφηβος ἄνηβος
παραλήγουσι τῷ Η. τὸ δὲ φιλόκυβος σύνθετον. Τὰ εἰς ΓΟΣ δισύλλαβα ἔχοντα τήν πρὸ τέλους
συλλαβὴν εἰς σύμφωνον λήγουσαν προσηγορικά ὄντα ἢ κύρια βαρύνεται· πύργος σπόγγος
φθόγγος Γόργος τὸ κύριον, γοργός δὲ τὸ ἐπίθετον. τὸ δὲ σαργός (ὁ ἰχθύς) ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΓΟΣ
ἔχοντα τήν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον λήγουσαν ἐπιθετικά ὄντα, εἰ μὴ ἔννοιά τις
ὑπάρχοι συνθέσεως, ὀξύνεται· γοργός ἀργός ς. τὸ μέντοι γάγγος βαρύνεται, καὶ τὸ μάργος
σύνθετον ἀπὸ τοῦ ΜΑ στερητικοῦ καὶ τοῦ ἔργον· ὁ γὰρ μάργος οὐδὲν ἀγαθὸν ἐργάζεται. Τὰ εἰς
ΟΓΟΣ διβράχεια βαρύνεται· λόγος μόγος ψόγο ς. Τὰ διὰ τοῦ ΑΓΟΣ διβράχεια ἐπιθετικά καὶ μὴ
ἔθνικα ὀξύνεται· φαγός κραγός (ὁ κραυγαστικός).

52 τὸ δὲ κράγος βαρύνεται, καὶ τὸ Μάγος ἔθνικόν. Τὰ εἰς ΓΟΣ δισύλλαβα φύσει μακρᾷ
παραληγόμενα ὀξύνεται, εἰ μὴ κύρια εἴη· λοιγός φηγός ς. τὸ δὲ Λᾶγος κύριον. Τὰ εἰς ΓΟΣ
ὑπερδισύλλαβα βραχεῖα παραληγόμενα προπαροξύνεται· πάταγος ἔλεγος (ὁ θρήνος). Τὰ εἰς ΓΟΣ
τρिसύλλαβα ἀρσενικά φύσει ἢ θέσει μακρᾷ παραληγόμενα μὴ διπλασιαζομένου τοῦ Γ ὀξύνεται,
χωρὶς εἰ μὴ κύρια εἴη καὶ ἔννοιαν συνθέσεως ἔχοι· ἀρηγός πελαργός ἀμολγός βροτολοιγός ς. τὸ
δὲ Ἄμοργος προπαροξύτονον ἐπὶ τῆς νήσου οὐκ ἀρσενικόν. καὶ τὸ Ὀμαργος σύνθετον, ἀπὸ τοῦ
ὁμοῦ καὶ τοῦ ἀργός· ἔστι δὲ ὄνομα κυνός. Τὰ εἰς ΔΟΣ διβράχεια ἀρσενικά καὶ θηλυκά
βαρύνονται· εἰ δέ τι ὀξυνθῇ, τοῦτο θηλυκὸν προσηγορικὸν εὐρέθη τῷ Ο παραλήγον· κλάδος
ἄδος κάδο ς. τὸ μέντοι ὁδός καὶ σποδός ὀξύνεται ὡς θηλυκά. Ἔτι τὰ εἰς ΔΟΣ δισύλλαβα .

53 ὀξύνεται· ὁδός σποδός οὐδός ς τὸ δὲ φροῦδος ἀπὸ τοῦ πρόοδος σύνθετον, καὶ τὸ Μῆδος
ἔθνικόν. σεσημείωται τὸ σκοῖδος (παρὰ Μακεδόσιν ὁ οἰκονόμος) καὶ τὸ χλῆδος
προπερισπώμενα. Τὰ εἰς ΔΟΣ ἀρσενικά φύσει μακρᾷ παραληγόμενα βαρύνεται· Μῆδος νῖδος
ζεῦδος ς. τὸ μέντοι καυδός θηλυκόν, ὥσπερ καὶ τὸ μαυδός ς. Τὰ εἰς ΔΟΣ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ
τοῦ Δ σύμφωνον βαρύνεται· ὄγδος ράβδος ἄσδος (στήλη λιθίνη). Τὰ εἰς ΔΟΣ δισύλλαβα ἔχοντα
πρὸ τοῦ Δ σύμφωνον κατὰ διάστασιν βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικά εἴη· λίνδος Σίνδος Πίνδος
νάρδος μάρδος (αὐλοῦ εἶδος). σεσημείωται τὸ Ἰνδός (ποταμὸς καὶ τὸ ἔθνικόν). τὸ δὲ κονδός
ἐπίθετον καὶ ὁ μυνδός (ὁ ἄφωνος). Τὰ εἰς ΔΟΣ ὑπερδισύλλαβα βραχεῖα παραληγόμενα
προπαροξύνεται· ὄμαδος κέλαδος Τένεδος κόρυδος, ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ ὀξύνουσιν. Τὰ εἰς ΔΟΣ
ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα κατ' ἐπιπλοκὴν σύμφωνον κύρια ἢ προσηγορικά βαρύνεται· μόλυβδος
σμάραγδος ς.

τὸ δὲ ὀρυμαγδὸς ὀξύνεται. τὰ εἰς ΔΟΣ ὑπερδισύλλαβα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα κύρια προπαροξύνεται· Ἄβυδος Ἐνουδος Ἰσηδος ς. τὸ μέντοι αἰιδὸς ἐπίθετον. τὸ δὲ κίναϊδος προπαροξύνεται τῷ λόγῳ τῆς συνθέσεως τὰ εἰς ΖΟΣ πάντα βαρύνεται· ὄζος ῥοῖζος ταῦζος τρῶζος ς. τὰ δὲ τριγενῆ καὶ τὰ ἀπὸ ἐπιρρήματων ὀξύνεται· πεζὸς χθιζὸς πρωῒζος ς. τὰ εἰς ΘΟΣ μονογενῆ δισύλλαβα φύσει μακρᾷ παραλήγοντα μὴ κοινὰ κατὰ γένος βαρύνεται· μῦθος κῶθος Ζῆθος Ξοῦθος (τὸ κύριον). τὸ δὲ στρουθὸς κοινὸν τῷ γένει. τὰ εἰς ΘΟΣ δισύλλαβα μονογενῆ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν βαρύνεται· πτόρθος γόνθος (ὁ κόγχος) γρόνθος (τὸ ἐπὶ τῆς αὐλήσεως) σμίνθος (ὁ μῦς). τὸ δὲ ξανθὸς καὶ τυτθὸς τριγενῆ. τὰ εἰς ΘΟΣ διβράχεια ὀξύνεται, εἰ μὴ τόπον δηλοῖεν· νόθος πόθος ψόθος (ὁ ψόφος) μόθος ς. τὸ μέντοι βυθὸς τοπικόν. τὰ εἰς ΘΟΣ δισύλλαβα τριγενῆ παραληγόμενα φύσει μακρᾷ ἢ θέσει, μὴ προηγουμένου τοῦ Σ, ὀξύνεται· ἀφθὸς τυτθὸς ξανθὸς αἰθὸς (ὁ διάπυρος).

- 55 τὸ δὲ λοῖσθος ἔχει τὸ Σ. σεσημεῖωται τὸ Πάρθος καὶ τὸ ὄνθος τὰ εἰς ΑΘΟΣ μονογενῆ τρισύλλαβα ἀπὸ βραχείας ἀρχόμενα προπαροξύνεται· ψάμαθος κύαθος κάλαθος καὶ λάπαθος ς. τὸ μέντοι ἀγαθὸς τριγενὲς. τὸ δὲ ὄρμαθὸς καὶ γυργαθὸς ὀξύνεται ἀπὸ μακρᾶς ἀρχόμενα. τὰ εἰς ΘΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραλήγοντα Ι ἢ Υ ἢ καὶ φύσει μακρᾷ προπαροξύνεται· εἰ δέ τι καὶ ὀξύνεται, ἐπιθετικὸν ἔστι· Λάπιθος Λέκιθος ἔριθος Μίκυθος ἄκυθος (ἢ μὴ τίκτουσα). τὸ δὲ βοηθὸς καὶ κακηθὸς (ὁ κάκιστος) ὀξύνεται. τὰ εἰς ΘΟΣ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα κατὰ τὴν παραλήγουσαν δύο σύμφωνα μὴ ὄντα ἐπιθετικὰ προπαροξύνονται· Ἐρύμανθος λαβύρινθος Μέλανθος ὄλυνθος (τὸ μὴ πέπειρον). τὸ δὲ ὀλισθὸς (ὁ ὀλισθηρὸς) ὀξύνεται ἐπίθετον ὄν. τὰ εἰς ΚΟΣ μονογενῆ δισύλλαβα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα βαρύνεται· Φῶκος Σῶκος ταῦκος ς. τὸ δὲ σηκὸς ὀξύνεται.
- 56 τὰ δὲ ἐπιθετικὰ ὀξύνεται· γλαυκὸς λευκὸς γραικὸς ς. τὰ εἰς ΚΟΣ δισύλλαβα κύρια, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν βαρύνεται· Μάκκος Ὀγκος (τὸ κύριον) Λύγκος Φόρκος ς. τὰ εἰς ΚΟΣ δισύλλαβα προσηγορικὰ μὴ παρασχηματιζόμενα εἰς θηλυκὸν γένος, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν, πλὴν τοῦ Λ, βαρύνεται· Λάκκος κόκκος ἄρκος κέρκος ὄρκος ς. σεσημεῖωται τὸ θριγκὸς ς. τὸ δὲ χαλκὸς ἔχει Λ. καὶ τὸ φολκὸς ἔστι τριγενὲς ἔχον καὶ τὸ Λ. τὰ εἰς ΚΟΣ δισύλλαβα μετ' ἐπιλοκῆς συμφώνου τοῦ Σ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα βαρύνεται· δίσκος Φύσκος μύσκος ς. τὸ δὲ ἀσκὸς ἀπὸ φωνήεντος ἄρχεται. τὰ εἰς ΚΟΣ διβράχεια μονογενῆ, εἴτε ἀρσενικὰ, εἴτε θηλυκὰ, βαρύνεται, εἰ μὴ διαστολή τις σημαινομένου γένοιτο, οἷον· κύκος Πλάκος πόκος τόκος ς. σεσημεῖωται τὸ φακὸς ὀξύτονον. τὸ δὲ Φάκος κύριον ὄνομα ὄρους. τὰ εἰς ΚΟΣ δισύλλαβα τριγενῆ ὀξύνεται, οἷον· λευκὸς γλαυκὸς πλὴν τῶν παραληγόντων τῷ Ω. τὰ εἰς ΚΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς Α παραληγόμενα, οὗ προηγεῖται σύμφωνον ἢ σύμφωνα, κύρια ὄντα βαρύνεται· Λάβδακος Πίνακος καὶ Ἀμάρακος Ἰθακος ς.
- 57 σεσημεῖωται τὸ Ἀσάκος καὶ Ἀλακὸς καὶ Καλλιὰκος ς. τὰ εἰς ΚΟΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Α προσηγορικὰ ἢ ἐπιθετικὰ ὀξύνεται· λιθακὸς μαλθακὸς ψιττακὸς ἀστακὸς φυλακὸς (ὁ φύλαξ, Φύλακος δὲ τὸ κύριον) φαρμακὸς (ὁ ἐπὶ καθαρωῶ τῆς πόλεως τελευτῶν, φάρμακος δὲ ὁ γόης). σεσημεῖωται τὸ θύλακος ὕσσακος αἷσακος προπαροξυνόμενα, καὶ τὸ μαίμακος σύνθετον. τὰ [διὰ τοῦ] εἰς ΑΚΟΣ κτητικὰ ὀξύνεται· Δηλιακὸς Φρυγιακὸς Ἰλιακὸς ς. τὰ εἰς ΕΚΟΣ ἔν ἔστιν· ἀλώπεκος ἀπὸ τῆς γενικῆς. τὰ εἰς ΟΚΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνονται σπάνια ὄντα· Καππάδοκος Σπόρδοκος ς. τὸ δὲ ξενοδόκος βαρύνεται, [καὶ τὸ αἰγοβοσκὸς ὀξύνεται]. τὰ εἰς ΚΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς μακρᾷ παραλήγοντα σπάνια ὄντα βαρύνεται· ἔστρηκος Μάληκος πίθηκος ς. τὸ δὲ Ἰωλκὸς καὶ Ἀρδησκὸς ὀξύνεται. τὰ εἰς ΚΟΣ παραληγόμενα ΑΙ ἢ ΟΙ μὴ ἐπιθετικὰ προπαροξύνεται· πάταικος Φάλαικος Μίθαικος σόλοικος μόνοικος (τὸ κατὰ συναλοιφήν).
- 58 τὸ Εὐβοικὸς ὀξύνεται ἐπιθετικὸν ὄν. τὰ εἰς ΚΟΣ ὑπερδισύλλαβα εἰ παραλήγοιτο Ι μακρῶ βαρύνεται· Ἄνικος (κύριον) Κάικος Γρήνικος Φίλικος ς. εἰ δὲ τῇ ΕΙ διφθόγγῳ, ὀξύνεται· δαρεικὸς

βοεικός Δεκελεικός Κεραμεικός ς. σεσημείωται τὸ Καμικός ὀξύτονον καὶ ἔχον τὸ Ι μακρὸν, ὡς τὸ Παλικό ς. Τὰ εἰς ΙΚΟΣ κτητικὰ ἐπιθετικὰ καὶ θηλυκὸν ἔχοντα ὀξύνεται· Γαλατικός Ἰταλικός Πυθαγορικό ς. τὸ δὲ ἄδικος οὐ κτητικόν. τὸ δὲ ἡλίκος καὶ πηλίκος παροξύνονται· οὐ γὰρ κτητικά. Τὰ εἰς ΥΚΟΣ ὑπερδισύλλαβα κύρια ἢ προσηγορικὰ μὴ ἔχοντα κατ' ἰδίαν θηλυκὰ κτητικῆς ἐννοίας ἐχόμενα βαρύνεται· Ἰβυκος Ἄμυκος Κώρυκος Ἴνυκο ς. τὸ δὲ Λιβυκός καὶ θηλυκός καὶ ἀλυκός ὀξύνεται θηλυκὰ ἔχοντα. Τὰ εἰς ΣΚΟΣ Ι ἢ Υ παραληγόμενα παροξύνεται· σατυρίσκος νεανίσκος παιδίσκο ς. τὸ μέντοι Δαμασκός καὶ Ἀρδησκός ὀξύνεται, ἰῶτα οὐκ ἔχοντα. Τὰ εἰς ΛΟΣ διβράχεια βαρύνεται.

59 εἰ δέ τι ὀξύνεται, διαστολὴν πέπονθεν, ἢ ἔνεκα τριγενείας· πάλος σάλος λάλος φάλος θόλο ς. τὸ δὲ ὀλός (ὁ ὀλέπριος) ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΛΟΣ μονογενῆ [ὑπὲρ δύο συλλαβὰς] μὴ ἀπὸ τοῦ Χ ἀρχόμενα ἔχοντα δίχρονον ἐκτεταμένον, εἰ μὴ τις εἴη διαστολή, [καὶ] βαρύνεται· Ἴλος (τὸ κύριον, ἰλός δὲ ὁ διεστραμμένος) πῖλος μύλος στῦλος γρῦλο ς. τὸ δὲ χυλός καὶ χιλός (ἡ τροφή) ὀξύνεται ἀπὸ τοῦ Χ ἀρχόμενα. τὸ δὲ ψιλός τριγενές. καὶ τὸ Νεῖλος βαρύνεται. καὶ τὸ δειλός ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΛΟΣ δισύλλαβα κύρια τῷ Η παραληγόμενα προπερισπᾶται, οἷον· Μῆλος Βῆλος Δῆλος Σφῆλο ς. Ἔτι τὰ εἰς ΛΟΣ δισύλλαβα προσηγορικὰ ἢ ἐπιθετικὰ τῷ Η παραληγόμενα, εἰ ἔχοι ἄφωνον πρὸ τοῦ Η, ὀξύνεται· πηλός βηλός (ὁ οὐδός), τὸ μέντοι ἦλος καὶ ζῆλος βαρύνεται· οὐδὲ γὰρ ἄφωνον ἔχει. Τὰ εἰς ΑΥΛΟΣ δισύλλαβα μονογενῆ μὴ κύρια ὀξύνεται· αὐλός δαυλός καυλό ς. τὸ δὲ Βραῦλος Παῦλος Δαῦλος κύρια. ... καὶ τὸ ναῦλος μὴ ὄν κύριον. τὸ δὲ φαῦλος ἐπίθετον. Τὰ εἰς ΛΟΣ ἐπιθετικὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ ΛΟΣ δίφθογγον τὴν διὰ τοῦ Υ βαρύνεται, οἷον· φαῦλος δοῦλος οὔλο ς.

60 τὸ δὲ τραυλός ὀξύνεται καὶ τὸ δειλός (?). Τὰ εἰς δύο ΛΛ κύρια ἀρσενικὰ βαρύνονται· Ὑλλος Τέλλος Μύλλος (ποιητῆς κωμικός) Γάλλος Ψύλλος (τὸ κύριον). τὸ δὲ κυλλός ὀξύνεται ὡς ἐπιθετικόν, καὶ τὸ Μαλλός θηλυκὸν ὄνομα πόλεως. Τὰ εἰς δύο ΛΛ προσηγορικὰ εἰ μὴ παραλήγοιεν Ι ὀξύνεται· μαλλός φαλλός φελλό ς. τὸ σίλλος καὶ βίλλος (τὸ ἀνδρεῖον αἰδοῖον, τὸ κοινῶς βιλλίν παρὰ Ἐφεσίοις) βαρύνεται. σεσημείωται τὸ ψύλλος τὸ ἐπὶ τοῦ ἔθνους. Τὰ εἰς ΛΟΣ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου βαρύνεται. εἰ δέ τι εἴη ὀξύτονον, ἐπιθετικόν ὑπάρχει· ὄτλος βύβλος βίβλος ὄχλος κόχλος κύκλο ς. τὸ δὲ τυφλός ὀξύνεται ἐπιθετικόν ὄν, ὥσπερ καὶ τὸ στρεβλός καὶ ἐσθλό ς. σεσημείωται τὸ μοχλός ὀξυνόμενον. Τὰ εἰς ΑΛΛΟΣ τρισύλλαβα μὴ ἔθνικα προπαροξύνεται· κρύσταλλος κίαλλος ὄκταλλος (ὁ ὀφθαλμός παρὰ Βοιωτοῖς)· τὸ δὲ Τριβαλλός ἔθνικόν καὶ τὸ προβαλλός (ἡ ἀσπίς) ὀξυνόμενον. Τὰ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ἐκφερόμενα παραληγόμενα τῷ Α βαρύνεται, εἰ μὴ ἀπὸ τοῦ Κ ἄρχοιτο· ἀρύβαλλος (τὸ μαρσῦπιον) περίαλλος (τὸ ἰσχίον) αἰγίθαλλο ς.

61 κραπαταλλός δὲ (εἶδος νομίσματος) καὶ κορυδαλλός ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΛΛΟΣ πολυσύλλαβα, ὁποῖω φωνήεντι παραλήγει πλὴν τοῦ Α, προπαροξύνεται· Μύσκελλος Μάρκελλος Κύριλλος Σόφιλλος δόριλλο ς. τὸ δὲ ὀπτίλλος παροξύνεται. καὶ τὸ νεογιλλός ἔχει θηλυκόν. Τὰ διὰ τοῦ ΑΛΟΣ, εἰ ἔχει τὴν τρίτην ἀπὸ τέλους μακράν, προπαροξύνεται· Κώδαλος Τάνταλος Ἀρπαλος Ἰξαλος δαίδαλο ς. σεσημείωται τὸ ὀμφαλός καὶ τὸ Θεσσαλό ς. Τὰ διὰ τοῦ ΑΛΟΣ ἔχοντα τὴν τρίτην συνεσταλμένην, θηλυκῶν ἐστερημένα, εἰ μὴ περιεκτικῇ σημασίᾳ ἐκφέρηται, προπαροξύνεται· ἐγκέφαλος πίαλος φίγαλος δάμαλο ς. τὸ δὲ Ἰταλός ὀξύνεται καὶ τὸ αἰγιαλός περιεκτικόν. Τὰ διὰ τοῦ ΑΛΟΣ τριγενῆ ἔχοντα τὴν τρίτην βραχεῖαν ὀξύνεται· ἀπαλός χθαμαλός τροχαλός ἰταλό ς. σεσημείωται δὲ τὸ μέγας παροξύτονον. Τὰ διὰ τοῦ ΑΛΟΣ ὑπερδισύλλαβα μετὰ τοῦ Α ἐκτεταμένου βαρύνεται· Φάρσαλος Τάβαλο ς. Τὰ διὰ τοῦ ΕΛΟΣ μονογενῆ προπαροξύνεται, εἰ μὴ πάθος τι γένοιτο· ἄμπελος Σθένελος πύελος κύψελος ἀσφόδελος (ἡ βοτάνη, ἀσφοδελός ὁ τόπος ὁ περιέχων).

62

τὸ δειελός (τὸ δειλινόν) ὀξύνεται, καὶ τὸ ὀβελός καὶ μυελό ς. Τὰ διὰ τοῦ ΕΛΟΣ ἐπιθετικὰ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα τὴν τρίτην μακρὰν προπαροξύνεται· αἰδέλος εἵκελος εὐτράπελος πέμπελος (ὁ παλαιός). εἰ δὲ τρισύλλαβα εἶη ἐπιθετικὰ μὴ ὄντα σύνθετα ὀξύνεται· Σικελός στροβελός κεφελό ς. τὸ δὲ ζάφελος σύνθετον ὄν προπαροξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΗΛΟΣ ὑπερδισύλλαβα. μὴ ἔχοντα ἴδια θηλυκὰ προπαροξύνεται· εὐκηλος τράχηλος κάπηλο ς. τὸ δὲ ῥιγηλός ἔχει θηλυκόν. Τὰ διὰ τοῦ ΗΛΟΣ ὑπερδισύλλαβα ἀπλᾶ ἔχοντα θηλυκὰ ὀξύνεται· σιγηλός μιμηλός ἀπατηλός ὑψηλός ὕδρηλό ς. Τὰ διὰ τοῦ ΙΛΟΣ ἀρσενικὰ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα τὸ Ι βραχὺ παροξύνεται. εἰ δέ τι προπαροξύτονον εἶη, ἢ πάθει ἢ γένει· ναυτίλος Τρωῖλος Ζωῖλος Πενθίλο ς. τὸ δὲ αἰγίλος θηλυκόν προπαροξύνεται. τὸ δὲ κόϊλος ἀπὸ τοῦ κοῖλος κατὰ πάθος, καὶ τὸ μύτιλος (ὁ ἔσχατος) προπαροξύνεται.

- ⁶³ Τὰ διὰ τοῦ ΙΛΟΣ ὑπερδισύλλαβα, εἰ ἔχοι τὸ Ι ἐκτεταμένον, προπαροξύνεται, εἰ μὴ ἡ τρίτη ἔχοι τὸ Α, οὗ προκατάρχει σύμφωνον· στρόβιλος (εἶδος ὀρχήσεως, στροβιλός δὲ ἡ συστροφή τοῦ ἐχίνου) ἔσβιλος ὄμιλος Πάμμιλος, ἀλλ' οὐκ ἐν συλλήψει τὰ σύμφωνα. τὸ δὲ Καδμίλος (ὁ Ἑρμῆς) προπερισπᾶται ἔχον τὸ Α. Τὰ εἰς ΟΛΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀπλᾶ κύρια ἢ προσηγορικὰ προπαροξύνεται· Ἀσβολος ἄκολο ς. τὸ δὲ αἰόλος, εἴτε κύριον, εἴτε ἐπίθετον, παροξύνεται. καὶ τὸ βουκόλος παροξύτονον. τὸ δὲ ὀβολός ὀξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΥΛΟΣ τρισύλλαβα προσηγορικὰ ἢ κύρια, εἰ ἄρχοιτο ἀπὸ φύσει μακρᾶς, παροξύνεται· Κρωβύλος κηρύλος Αἰσχύλος Ῥωμύλο ς. σεσημεῖωται τὸ αἵτυλος καὶ ὄγκυλο ς. τὸ δὲ αἴσυλος ἐπίθετόν ἐστιν. Τὰ διὰ τοῦ ΥΛΟΣ τρισύλλαβα ἐπιθετικὰ ἀπλᾶ ἔχοντα τὴν τρίτην μακρὰν παροξύνεται· στωμύλος αἰμύλος (ὁ πρᾶος) στρογγύλος ἀγκύλος καμπύλο ς.
- ⁶⁴ τὸ δὲ αἴσυλος προπαροξύνεται ὡς σύνθετον, ἀπὸ τοῦ Α καὶ τοῦ συλῶ, ὁ πολλὰ συλῶν. Τὰ εἰς ΥΛΟΣ τρισύλλαβα κύρια ὄντα ἔχοντα τὴν πρώτην συλλαβὴν μηκνομένην παροξύνεται· προσηγορικὰ δὲ ὄντα προπαροξύνεται. παροξύνεται δὲ Δερκύλος Βακχύλος Χαρμύλο ς. προπαροξύνεται δὲ τὸ κόνδυλος σφόνδυλος δάκτυλος γόγγυλο ς. τὸ δὲ Ἄξυλος καὶ Ὁξύλος κύρια ὄντα τοῖς προσηγορικοῖς κατὰ τὸν τόνον ἠκολούθησαν. Τὰ διὰ τοῦ ΥΛΟΣ τριβράχεια, εἰ ἔχοι ἐν τῇ τρίτῃ συλλαβῇ τὸ Ι εἰ μὴ εἶη παρώνυμον ἐν ἰσοσυλλάβοις, προπαροξύνεται· τίτυλος Ἴτυλος τὸ κύριον. τὸ μέντοι Χρεμύλος καὶ Κρατύλος παροξύνονται οὐκ ἔχοντα Ι ἐν τῇ πρώτῃ. τὸ δὲ Στάφυλος παρώνυμόν ἐστι παρὰ τὸ σταφυλή. καὶ τὸ Ἄγκυλος κύριον προπαροξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΥΛΟΣ ὑπερτρिसύλλαβα παροξύνεται, εἰ μὴ ἔχοι[εν] ἔννοιαν συνθέσεως, οἷον· ἔρωτύλος ἱαμβύλο ς. τὸ μέντοι εὐρύπυλος σύνθετον. Τὰ διὰ τοῦ ΩΛΟΣ μονογενῆ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεται, εἰ μὴ ἔχοι πρὸ τοῦ Ω δύο σύμφωνα κατ' ἐπιπλοκὴν, ὧν τὸ δεύτερόν ἐστι Τ, οἷον· Κίμωλος εὐρύσμωνος φάσκωλος (ὁ θύλακος)· Καστωλός δὲ ὀξύνεται ἔχον δύο σύμφωνα, ὧν τὸ ἐν Τ ἐστι.
- ⁶⁵ τὸ μέντοι Σπάρτωλος βαρύνεται· τὰ γὰρ δύο σύμφωνα οὐκ εἰσὶν ἐν συλλήψει, ἀλλ' ἐν διαστάσει. τὸ δὲ Αἰτωλός τριγενές. Τὰ διὰ τοῦ ΩΛΟΣ ὑπερδισύλλαβα ἀπλᾶ ῥηματικὰ ἔχοντα τὴν τρίτην μακρὰν ὀξύνεται· φειδωλός αἰτωλός ἀμαρτωλό ς. τὸ μέντοι ἔωλος (ὁ χθεσινός) προπαροξύνεται ὡς παρώνυμον, καὶ τὴν τρίτην βραχεῖαν ἔχει. Τὰ εἰς ΛΟΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῇ διὰ τοῦ Υ διφθόγγῃ προπαροξύνεται· δίαυλος ἴουλος Κάμουλος ὕπουλο ς. Περὶ τῶν εἰς ΜΟΣ ΝΟΣ ΞΟΣ ΠΟΣ. Βιβλίον ζ' . Τὰ εἰς ΜΟΣ ἔχοντα πρὸ τοῦ Μ τὸ Γ ὀξύνεται προσηγορικὰ ὄντα· νυγμός φραγμός τιναγμός ἀλαλαγμός ὑλαγμός διωγμός ς. σεσημεῖωται τὸ ὄγμος (ἡ τάξις) βαρυνόμενον, καὶ τὸ Ῥίγμος οὐ προσηγορικόν. Τὰ εἰς ΜΟΣ πρὸ τοῦ Μ Δ ἔχοντα ὀξύνεται προσηγορικὰ ὄντα, εἰ δὲ κύρια εἶη, βαρύνεται.
- ⁶⁶ ὀξύνεται δὲ ταῦτα· ἀρδμός σκιαδμός, βαρύνονται δὲ ταῦτα· Κάδμος Κύδμο ς. Τὰ εἰς ΜΟΣ ἔχοντα πρὸ τοῦ Μ Θ ἢ Ξ ὀξύνεται· βαθμός ἰσθμός ῥυθμός σταθμός αὐχμός ς. σεσημεῖωται τὸ κρίθμος βαρυνόμενον. Τὰ εἰς ΜΟΣ ἔχοντα πρὸ τοῦ Μ τὸ Κ σπάνια μὲν εἰσι καὶ βαρύνεται, οἷον· Λάκμος

Δέκμο ς. τὸ μέντοι Τρωκμός ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΜΟΣ λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ Μ τὸ Τ βαρύνονται, οἷον· πότμος Πάτμος Λάτμος ς. σεσημείωται τὸ ἀτμός ὀξυνόμενον. Τὰ εἰς ΜΟΣ λήγοντα ἔχοντα πρὸ τοῦ Μ τὸ Σ προσηγορικὰ ὄντα ὀξύνεται, μὴ ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ τὸ Σ εἰς Ο μόνον καταλήγον, βρυσμός δεσμός δασμός θεσμός χρησμός σπασμός ς. πρόσκειται προσηγορικὰ, ἵνα φύγωμεν τὰ βαρύτονα κύρια τὸ Κροῖσμος καὶ τὸ Κάσμο ς. [οὐκ ἔχοντα τὸ Ο μόνον.] τὸ δὲ κόσμος βαρύνεται, καὶ τὸ κρουσμός ... ὀξύνεται, καὶ τὸ σύνδεσμος προπαροξύνεται σύνθετον ὄν. Τὰ εἰς ΜΟΣ προσηγορικὰ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς Λ καταλήγουσαν ὀξύνεται. ὀφθαλμός τιλμός ψαλμός παλμός ἰνδαλμός ς.

- 67 τὸ δὲ Ἄλμος τὸ κύριον καὶ τὸ προσηγορικὸν βαρύνεται. Τὰ εἰς ΜΟΣ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς Μ καταλήγουσαν ἀρσενικὰ προσηγορικὰ, εἰ ἀπὸ τῆς πρώτης εἴη συζυγίας, ὀξύνεται· γράφω γραμμός τρίβω τριμμός θλίβω θλιμμός ς. τὸ δὲ ἄμμος καὶ ψάμμος θηλυκά. ἔτι καὶ τὸ μνάμμος (ὁ ἔκγονος) βαρύνεται ἐπιθετικὸν ὄν. Τὰ εἰς ΜΟΣ δισύλλαβα τῷ Η παραληγόμενα κύρια ὄντα βαρύνεται· Κνημός Σῆμος Ῥῆμο ς. τὰ δὲ προσηγορικὰ ὀξύνεται, εἰ μὴ διαστολή τις εἴη· κημός (ἡ χώνη, τὸ ἐπιτιθέμενον ἐπὶ τῇ ὑδρίᾳ, ἐξ ἧς αἱ ψῆφοι φέρονται) κνημός (ὁ τραχὺς τόπος τῶν ὀρέων) δημός (τὸ λίπος, δημός δὲ ὁ ὄχλος). Τὰ εἰς ΑΜΟΣ μονογενῇ δισύλλαβα [μὴ ὄντα τριγενῇ] βαρύνεται· βράμος γάμος Σάμος Ἄμο ς. τὸ μέντοι ἄμός (ὁ ἡμέτερος καὶ μηδαμινός) τριγενὲς ὄν ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΜΟΣ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ο ἢ Ε μὴ ὄντα τριγενῇ βαρύνεται, ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου ἢ συμφώνων· βρόμος γόμος τρόμος δρόμος ρόμος (ὁ σκώληξ) τόμος (ὁ τετμημένος, τομός ὁ τέμνων).
- 68 Τὰ εἰς ΥΜΟΣ ἔχοντα τὸ Υ ἐκτεταμένον δισύλλαβα ὀξύνεται· κρυμός ρυμός χυμός θυμός ς. θύμος δὲ τὸ κύριον, ἢ ἡ βοτάνη. τὸ δὲ Δρυμός καὶ ἐπὶ τοῦ κυρίου καὶ προσηγορικοῦ ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΩΜΟΣ δισύλλαβα προσηγορικὰ ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου μὴ τοῦ Μ, εἰ ἐπὶ οὐσίας τάττοιο, ὀξύνεται· βωμός ψωμός ζωμός θωμός (ὁ σωρός). τὸ μέντοι κῶμος (ἡ ὥδή) βαρύνεται καὶ τὸ μῶμος ἀπὸ τοῦ Μ ἄρχεται, καὶ τὸ ῥῶμος καὶ βρῶμος κύριον βαρύνεται, ὥσπερ τὸ πῶλο ς. Τὰ εἰς ΜΟΣ δισύλλαβα διφθόγγῳ παραλήγοντα ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ὀξύνεται· λοιμός λαιμός ς. τὸ Δεῖμος καὶ οἶμος βαρύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΑΜΟΣ τριβράχεια προπαροξύνεται, εἰ μὴ προηγῆται τῷ Α τὸ Τ· πλόκαμος κέραμος κάλαμος θάλαμος κύαμος Πρίαμος ς. τὸ μέντοι ἰταμός καὶ ποταμός ὀξύνεται ὡς ἔχοντα τὸ Τ πρὸ τοῦ Α. Τὰ διὰ τοῦ ΑΜΟΣ, εἰ ἔχοι τὴν πρώτην θέσει μακράν, εἰ μὲν κύρια εἴη, προπαροξύνεται· Πύραμος Σίσαμος ς· εἰ δὲ μὴ, ὀξύνεται· οὐλαμός χηραμός (ἡ κατάδυσις) φωριαμός (τὸ κιβώτιον).
- 69 Τὰ διὰ τοῦ ΑΜΟΣ, εἰ ἄρχεται ἀπὸ δύο συμφώνων, κύρια ὄντα ἢ ἐπίθετα, προπαροξύνεται· ἄρταμος (ὁ μάγειρος) ὄρχαμος Πέργαμος ἐμπέραμο ς. τὸ μέντοι σχινδαλαμός (ὁ σχισμός) ὀξύνεται προσηγορικὸν ὄν. Τὰ εἰς ΜΟΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ε προπαροξύνεται· Τήλεμος Ἐχεμος πόλεμος ἄνεμο ς. τὸ δὲ θελεμός ἀπὸ τοῦ θελημός ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΜΟΣ ἀπλᾶ τῷ Η παραληγόμενα σπάνια ὄντα προπαροξύνεται· ἔρημος (ἀττικῶς, ἐρήμος δὲ παρὰ τῷ ποιητῇ) ἴημο ς. ἔτι καὶ τὰ σύνθετα· Εὐδημος εὐφημο ς. Τὰ εἰς ΙΜΟΣ ὑπερδισύλλαβα προπαροξύνεται· ἀγώγιμος ὄψιμος πρώϊμος ὠφέλιμος ἄλκιμο ς. Τὰ εἰς ΟΜΟΣ ὑπερδισύλλαβα προπαροξύνεται· κέρτομος ἄνδρομος (ὁ ἀνδρώδης) ἔβδομος θέομο ς· πλὴν τοῦ καρατόμος ἀγριονόμος ἀπὸ ῥημάτων συντεθέντων. Τὰ εἰς ΥΜΟΣ ἔχοντα τὸ Υ βραχὺ πρὸ τοῦ ΜΟΣ προπαροξύνεται· ἔλυμος ἔτυμος δίδυμος Σόλυμος ἔρυμο ς.
- 70 τοῦ μέντοι κολυμός καὶ ρυμός τὸ Υ μακρόν. Τὰ εἰς ΜΟΣ τρισύλλαβα παραληγόμενα τῇ ΟΙ διφθόγγῳ μὴ παρεσχηματισμένα θηλυκῶ γένει ὀξύνεται· κυδοιμός [ἄθροισμός ἀφλοισμός ς] (ἡ ταραχή). τὸ δὲ ἔτοιμος ἀττικόν, τὸ δὲ ἐτοῖμος κοινόν. καὶ τὸ ἀλύδοιμος (ὁ οἰκτρός) προπαροξύνεται. Τὰ εἰς ΝΟΣ ἔχοντα πρὸ τοῦ Ν ἐν τι τῶν μέσων στοιχείων, ἔχοντα θηλυκὸν γένος, ὀξύνεται· στεγνός στυγνός ἀγνός κεδνός ς. τὸ μέντοι λάγνος βαρύνεται· οὐκ ἔχει γὰρ

ἴδιον θηλυκόν. ὡσαύτως καὶ τὰ κύρια· Κύδνος Πύδνος Κάλυδνο ς. Τὰ εἰς ΝΟΣ ἀπλᾶ ἔχοντα πρὸ τοῦ Ν ἔν τι τῶν ἀντιστοιχῶν ὀξύνεται, ἐπιθετικά ὄντα καὶ μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους ΟΡ· πυκνός κραιπνός τερπνός στρυφνός ἰσχνός ς· σεσημείωται τὸ λίχνος βαρύτονον, ὡς σύνθετον παρὰ τὸ λίαν χαίνειν. τὸ δὲ μόρφνος (ὁ μέλας) ἔχει τὸ ΟΡ, καὶ τὸ ὄκνος προσηγορικόν. Τὰ εἰς ΝΟΣ μονογενῆ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ ΝΟΣ ἔν τι τῶν ἀντιστοιχῶν, πλὴν τοῦ Α, βαρύνεται· ὄκνος κύκνος Κύθνος Πέφνος ὕπνος Σίφνο ς.

⁷¹ τὸ δὲ καπνός ὀξύνεται ἔχον τὸ Α. Τὰ εἰς ΜΝΟΣ δισύλλαβα, εἰ παραλήγοι Α μετὰ συμφώνου, βαρύνεται· θάμνος ῥάμνο ς. τὸ δὲ ἄμνος ὀξύνεται· ἀπὸ τοῦ Α γὰρ καὶ ἐπιθετικώτερον· ἄμενος γὰρ παρὰ τὸ μὴ ἔχειν μένος. Τὰ εἰς ΜΝΟΣ δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους μὴ φύσει μακράν, μονογενῆ μὲν ὄντα βαρύνεται· ὕμνος σκύμνος τέμνο ς· τριγενῆ δὲ ὀξύνεται· γυμνός σεμνός στυμνός (ὁ σκληρός). Τὰ εἰς ΝΟΣ ὑπερδισύλλαβα κύρια ἢ προσηγορικά, μὴ ἔχοντα ἴδια θηλυκά, προπαροξύνεται· Λάτυμνος Λύκαμνος Ἐπίδαμνος Αἴσυμνο ς. τὸ μέντοι ἐρεμνός ἔχει θηλυκὸν τὸ ἐρεμνή, ὥσπερ καὶ τὸ ἐρυμνός (ὁ κεκαλυμμένος). Τὰ εἰς δύο ΝΝ βαρύνεται ἀπαρασχημάτιστα ὄντα θηλυκῶ γένει· βλέννος θύννος Κύννος δάθυννος (?) Ἄργυννος τύραννο ς. τὰ μέντοι ἔχοντα θηλυκά ὀξύνεται· ἐραννός (ὁ ποθεινός) ἀργεννός κλεεννός ἐρεβεννός ς. Τὰ εἰς ΕΡΝΟΣ Ἰταλιωτικά παροξύνεται· Φαλέρνος πατέρνο ς. Τὰ εἰς ΑΝΟΣ δισύλλαβα κύρια ὄντα ἢ προσηγορικά, μὴ ἔχοντα διαστολὴν, βαρύνεται· Τάνος Φάνος (τὸ κύριον) πάνος (ὁ δίφρος).

⁷² τὰ μέντοι ἐπιθετικά ἢ προσηγορικά ἔχοντα διαστολὴν ὀξύνεται· φανός ς. τὸ δὲ πλάνος βαρύνεται, καὶ τὸ νᾶνος (ὁ μικρός). Τὰ εἰς ΕΝΟΣ δισύλλαβά τινα μὲν βαρύνονται· ἔνος (ὁ ἐνιαυτός) ξένος ς· τινα δὲ ὀξύνονται· κενός στενός ς. Τὰ εἰς ΗΝΟΣ κύρια ἢ προσηγορικά βαρύνεται· Τῆνος Φῆνος (ὁ τόπος) Ῥῆνο ς. τὰ δ' ἐπίθετα ὀξύνεται· φηνός (ὁ λαμπρός) πτηνός ς. ἔτι καὶ τὸ ληνός μὴ ὄν ἐπίθετον. Τὰ εἰς ΙΝΟΣ δισύλλαβα βαρύνεται· Νῖνος πίνος δῖνος σχῖνο ς. τὸ δὲ κλεινός αἰνός δεινός ὀξύνεται μὴ ἔχοντα τὸ Ι μόνον. Τὰ εἰς ΥΝΟΣ δισύλλαβα, εἰ μὴ κύρια εἶη, ὀξύνεται· θυνός ξυνός γρυνός (ἡ ῥίζα τῶν ξύλων ἢ ξηρὰ καὶ παχεῖα) πλυνός ς. Τὰ εἰς ΩΝΟΣ βαρύνεται· Πρῶνος κῶνος ὦνος (ἡ τιμή). Τὰ εἰς ΑΙΝΟΣ καὶ ΟΙΝΟΣ μονογενῆ βαρύνεται· αἶνος Αὔαινος Κόλαινός οἶνος σχοῖνο ς. τὸ μέντοι κοινός τριγενές, ὥσπερ τὸ δαφαινός κελαινός καινός αἰνός ς.

⁷³ Τὰ εἰς ΝΟΣ διφθόγγῳ παραληγόμενα τῇ διὰ τοῦ Υ μονογενῆ ὀξύνονται· καυνός γλαυνός βαυνός (ὅπερ οἱ Ἀττικοὶ βαρύνουσι) κρουνός βουνός κεραυνός ς. τὸ μέντοι χαῦνος τριγενές. τὸ δὲ πύραυνος (ὁ χυτρώπους) προπαροξύνεται. Τὰ εἰς ΑΝΟΣ τοῦ Α βραχέος ὄντος, εἰ μὴ θηλυκά ἔχοι, εἰ μὴ πρὸ τοῦ Α τὸ Δ ἢ Ε ἢ Ι ὑπάρχοι, προπαροξύνεται· στέφανος κλίβανος λίβανος χόανος ς. σεσημείωται τὸ πελανός οὐρανός Σικανός ς. τὸ δὲ πιθανός ἔχει θηλυκόν. τὸ δὲ „Δ πρὸ τοῦ Α“ διὰ τὰ ἀπὸ τοῦ ΔΑΝΟΣ, ὅτι πάντα ὀξύνεται, χωρὶς εἰ μὴ ὀφθεῖη πρὸ τοῦ Δ τὸ Ρ καταλήγον, οἷον· ἡδανός (ὁ ἡδύς) οὐτιδανός ἐλλεδανός (ὁ συστρέφων) ῥιγεδανός Ἀπιδανός ς. ἐφυλάξατο δὲ ὁ κανών „τὸ Ρ πρὸ τοῦ Δ ὑπάρχον“ διὰ τὸ· Δάρδανος Ἰόρδανος, ἃ προπαροξύνονται. Τὰ διὰ τοῦ ΑΝΟΣ τριγενῆ ὀξύνεται· στεγανός (ὁ πυκνός) πιθανός (ὁ πρᾶος) ἱκανός ὀρφανός ς. Τὰ διὰ τοῦ ΜΕΝΟΣ μετοχικά ὀξύνονται, εἰ μὴ πάθος τι γένηται παρὰ τὴν φωνήν, τότε γὰρ προπαροξύνεται.

⁷⁴ τὰ δὲ ὀξύτονα ταῦτα· Τισαμενός Ἀκεσαμενός Φαμενός Ἰαμενός Σωζομενός ς. τὸ Ἰάλμενος προπαροξύνεται ὡς παθόν, ὥσπερ καὶ τὸ Ὅρμενος Κλύμενος Ἰκμενο ς. Τὰ εἰς ΗΝΟΣ ὑπερδισύλλαβα ἀπλᾶ ἢ παρασύνθετα ὀξύνεται, εἰ μὴ παρώνυμα εἶη κατὰ τροπὴν γένους θηλυκοῦ εἰς τὴν εἰς ΟΣ κατάληξιν γενόμενα, ἢ παρὰ γενικῆς ἀναπεμφθέντα, ἢ παρὰ Συρακουσίους παράγοιτο καθ' ὁμοιωματικὴν σημασίαν. ὀξύνονται δὲ ταῦτα· Τυρσηνός Ἀβυδηνός ς. τὸ δὲ πανσέληνος σύνθετον, ὥσπερ καὶ τὸ δύστηνος δίμηνος τρίμηνο ς. Τὰ εἰς

ΙΝΟΣ υπερδισύλλαβα τὸ Ι βραχὺ ἔχοντα σημαίνοντα μετουσίαν προπαροξύνεται· κρίθινος δάφνινος φήγινος πύρινος ξύλινος λίθινος. τὰ μέντοι ἀπὸ καιροῦ ἢ ἀπὸ ἐπιρρήματος ὀξύνεται, οἶον· θερινός χειμερινός. Τὰ εἰς ΙΝΟΣ μακρὸν τὸ Ι ἔχοντα, ὅσα ἐν ὕδατι διαιτᾶται, προπερισπῶνται· ἐχῖνος κορακῖνος φοξῖνος. καρκῖνος. ἐχρῖν καὶ τὸ γυρῖνος προπερισπᾶσθαι (ὁ μικρὸς βάτραχος). σπάνια δὲ τὰ ὀξύτονα· ἐρινός (ὁ ἐρινεός) καὶ ὁ χαλινός. Τὰ εἰς ΙΝΟΣ τὸ Ι μακρὸν ἔχοντα κύρια ἐθνικά ἢ ἐπιθετικά ἢ ὑποκοριστικῶν ἔννοιαν ἔχοντα προπερισπῶνται· Φιλῖνος Κρατῖνος Ἐχῖνος (τὸ κύριον) Λατῖνος Λεοντῖνος Ῥηγῖνος Μαμερτῖνος.

- 75 τὸ δὲ λαρινός ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΕΙΝΟΣ υπερδισύλλαβα ἀπλᾶ παρώνυμα ὀξύνεται· φαεινός σκοτεινός ἀλγεινός βορεινός ταπεινός (τὸ ἐπίθετον). τὸ δὲ εὐξεινός σύνθετον ὃν προπαροξύνεται. Τὰ εἰς ΥΝΟΣ υπερδισύλλαβα προπαροξύνεται· εἰ δέ τι ὀξυτονηθῇ, ἐθνικὸν εὐρέθη· κίνδυνος Πάχυνος πῖσυνος βόθυνο. τὸ μέντοι Βιθυνός καὶ Μαριανδυνός ἐθνικά. τὸ μέντοι μόσσυκος ἀπὸ γενικῆς μετήχη. Τὰ εἰς ΩΝΟΣ ἀπλᾶ υπερδισύλλαβα ὀξύνεται· κοινωνός οἰωνός Γελωνός. τὰ δὲ σύνθετα προπαροξύνεται· τετράγωνος εὐφωνος εὐωνος. τὸ δὲ Κόρωνος κύριον, τὸ δὲ κορωνός προσηγορικόν. Τὰ εἰς ΞΟΣ θηλυκὰ βαρύνονται· Λίπαξος Ἄραξος (ἀκρωτήριον) Πύξος (ἡ πόλις καὶ τὸ φυτόν). τὸ μέντοι ἰξός ὡς προσηγορικόν ὀξύνεται, καὶ τὸ λοξός φοξός ὡς ἐπίθετα, καὶ τὸ Κοραξός ὡς ἐθνικόν. Τὰ εἰς ΠΟΣ δισύλλαβα μὴ ὄντα ἐπιθετικά παραλήγοντα διχρόνῳ ἢ μακρῷ φωνήεντι βαρύνεται· ἵπος (ἡ παγίς) ῥύπος ῥῶπος (ὁ παντοδαπὸς φόρτος) κῆπο.ς.
- 76 Τὰ εἰς ΠΟΣ δισύλλαβα παραλήγοντα διχρόνῳ καταλήγοντι εἰς Μ ἢ Π βαρύνεται· ἵππος κάμπος Λάμπος (κύριον· λαμπός δὲ τὸ ἐπίθετον). τὸ δὲ καρπός ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΠΟΣ δισύλλαβα μὴ ἐπιθετικά ἔχοντα Ο ἐν τῇ παραληγοῦσῃ μετὰ συμφώνου ἢ συμφώνων, εἰ μὴ διαφοράν τινα ποιοίῃ, ἢ ὑποστρέφει εἰς ῥῆμα τῷ Ε παραληγόμενον, βαρύνεται· τρόπος ὁ τρέπων τροπός ὁ τετραμμένος, κόμπος τὸ προσηγορικόν κομπός τὸ ἐπίθετον, τόπος κόπος κόλπος δόρπο.ς. τὸ μέντοι σκοπός ὀξύνεται, ὥσπερ τὰ ἐπίθετα· λοιπός γρυπός πομπός χαλεπός. Τὰ διὰ τοῦ ΔΑΠΟΣ πάντα παρηγμένα ὀξύνεται· ἡμεδαπός ποδαπός παντοδαπός ἄλλοδαπός. ἔτι τὰ ἐπιθετικά σύνθετα τῷ Ω παραληγόμενα· αἰμωπός κελαινωπός πολυωπός. Τὰ εἰς ΠΟΣ υπερδισύλλαβα ἄρσενικά ὄντα καὶ ἐπιθετικά, εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ Ω, προπαροξύνεται· ἄροπος Ἄναπος ἀστέροπος ὄλυμπος Εὐριπος Χάροπος (τὸ κύριον, χαροπός δὲ τὸ ἐπίθετον).
- 77 σεσημεῖται τὸ ἀτραπός ὀξυνόμενον. τὰ δὲ παραληγόμενα τῷ Ω κύρια ἢ προσηγορικά καὶ βαρύνεται καὶ ὀξύνεται. τὰ μὲν οὖν κύρια ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἀρχόμενα ὀξύνεται· Ἰνωπός Ἀσωπός Ὠρωπός. σημείωσαι τὸ Αἴσωπο.ς. τὸ δὲ Κρότωπος καὶ Μελάνωπος κύρια οὐκ ἀπὸ μακρᾶς ἄρχονται. τὸ δὲ ἄνθρωπος προσηγορικὸν προπαροξύνεται. τὸ μέντοι στενωπός ὀξύνεται προσηγορικόν ὃν ἐπὶ θηλυκοῦ μόνου. ἔτι καὶ τὸ ἄλωπός ὀξύνεται. Περὶ τῶν εἰς ΡΟΣ ΣΟΣ ΤΟΣ ΦΟΣ καὶ τῶν καθεξῆς. Βιβλίον ἡ'. Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Α κύρια ὄντα ἢ προσηγορικά βαρύνονται· λάρος κάρος Φάρος Σάρος (ποταμός) Πάρο.ς. τὰ μέντοι ἐπίθετα ὀξύνεται· μναρός (ὁ ἡδύς) λαρός (ὁ γλυκύς) ψαρός βλαρός. Τὰ εἰς ΗΡΟΣ δισύλλαβα κύρια ὄντα βαρύνεται· Σῆρος Τρῆρος Ἥρο.ς. τὰ δὲ προσηγορικά, εἰ μὴ ἀπὸ συμφώνων ἄρχοιντο, ὀξύνεται· κηρός φηρός.ς.
- 78 τὸ μέντοι κλῆρος βαρύνεται ὡς ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρξάμενον. Τὰ εἰς ΗΡΟΣ δισύλλαβα ἐπιθετικά ὄντα μετὰ θηλυκῶν, εἰ μὴ ἀπὸ ἡμιφώνου ἄρχοιτο, ὀξύνεται· σκληρός ξηρός.ς. τὸ δὲ λῆρος μονογενές. Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ι κύρια ὄντα βαρύνεται· Ἴρος Πεῖρος Τίρος Σκῖρος τὸ κύριον. εἰ μέντοι προσηγορικά ἢ ἐπιθετικά εἴη, ὀξύνεται· ἱρός (ὁ ἱερός) λιρός (ὁ ἀναιδής) σιρός (τὸ προσηγορικόν, ὁ κατώγειος οἶκος). Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ο βαρύνεται, ὁπότε γίνεται ἀπὸ τῶν παραληγομένων τῇ Ε ἢ ΕΙ ἢ ΑΙ διφθόγῳ ῥημάτων, εἰ μὴ τις διαστολή γένοιτο· σπόρος ὅτι σπεῖρω, πτόρος (ὁ πταρμός) ὅτι πταίρω, φθόρος ὅτι φθείρω,

μόρος ὅτι μείρω, κόρος ὅτι κείρω, φόρος ὅτι φέρω, φορός δὲ (ὁ ἄνεμος) ὀξυτόνως, ὅρο ς, εἴρω γὰρ, ὀρός δὲ ὀξυτόνως (τὸ ἀφυλιζόμενον τοῦ γάλακτος). τὸ μέντοι βορός (ὁ πολλὰ ἐσθίων) καὶ τὸ χορός καὶ σορός ὁ τάφος καὶ τορός ὀξύνονται· οὐ γὰρ γίνονται ἀπὸ τοιούτων ῥημάτων.

79 σεσημείωται τὸ δορός (ὁ δεδαρμένος) εἰ καὶ ἐκ τοῦ δείρω γίνεται. Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Υ βραχεῖ βαρύνεται· Σύρος Τύρο ς. εἰ δὲ ἔχοι ἐκτεταμένον, κύρια μὲν ὄντα βαρύνεται· Κῦρος Σκῦρος (ἡ νῆσος) Σφῦρο ς· μὴ οὕτω δὲ, ὀξύνεται· πυρός (ὁ σῖτος) τυρός ξυρός ς. Τὰ εἰς ΡΟΣ μονογενῇ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ω βαρύνεται· Δῶρος Βῶρος Χλῶρος (τὸ κύριον). σεσημείωται τὸ σωρός (τὸ πλήθος). τὰ μέντοι ἐπιθετικὰ ὀξύνεται· χλωρός βλωρός (ὁ ὑπόλευκος) ζωρός (ὁ μικρός [?]) μωρός καὶ μῶρος ἀττικῶς. Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα παραληγόμενα τῇ ΑΙ διφθόγγῳ, εἰ μὲν κύρια εἶη, βαρύνεται· Σφαῖρος Σκαῖρο ς· εἰ δὲ μὴ οὕτως, ὀξύνεται· καιρός ς. τὸ δαῖρος διφορεῖται (ἦτοι ὁ καυστικός). Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα τῇ ΑΥ διφθόγγῳ παραληγόμενα ἐπὶ ἐμψύχων τιθέμενα βαρύνεται· φλαῦρος σαῦρος καῦρος (ὁ κακός). σημείωσαι τὸ σταυρός ἄψυχον· καὶ τὸ μαῦρος ἀπὸ τοῦ ἀμαυρός γέγονεν. Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα τῇ ΕΥ παραληγόμενα σπάνια βαρύτονα· εὖρος πλεῦρο ς. τὸ δὲ λευρός ἐπίθετον, καὶ Νευρός ὄνομα ἔθνους. Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα ἀπλᾶ παραληγόμενα τῇ ΟΥ διφθόγγῳ βαρύνεται, εἰ μὴ τι εἶη κατὰ διαστολήν· οὔρος (ὁ ἄνεμος, οὐρός τόπος ὁ περιορίζων τὰς ναῦς) Φροῦρος (τὸ κύριον, φρουρός τὸ ἐπίθετον) κοῦρος θοῦρος λοῦρος (πλακοῦντος εἶδος).

80 τὸ δὲ κηπουρός καὶ οἰκουρός ὡς σύνθετα ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΡΟΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Α μονογενῇ ἢ κυρία προπαροξύνεται· Πίνδαρος Πάνδαρος κόμαρο ς. Τὰ εἰς ΡΟΣ ὑπερδισύλλαβα δεδιπλασιασμένα κατ' ἀρχὴν καὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν εἰς Ρ καταλήγοντα προπαροξύνεται· βάρβαρος Τάρταρος μάρμαρος κέρβερους πέρπερος βόρβορο ς. Τὰ εἰς ΡΟΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα Α συνεσταλμένῳ ἢ ἐκτεταμένῳ τριγενῇ ὄντα ὀξύνεται, εἰ μὴ δεδιπλασιασται ἐν τῇ ἀρχῇ· χαλαρός λιπαρός χλιαρός ψαφαρός λαγαρός (ὁ ἀσθενής). τὸ μέντοι φλύαρος προπαροξύνεται οὐκ ἔχον θηλυκόν, καὶ τὸ ἔγκαρος (ἡ ἔγκυος). Τὰ διὰ τοῦ ΤΕΡΟΣ τρισύλλαβα, εἰ ἔχοι τὴν ἄρχουσαν μακρὰν, προπαροξύνεται· φέρτερος βέλτερος κύντερος ὕστερος δεύτερο ς. τὸ δὲ καρτερός ὀξύνεται ἀπὸ τοῦ κρατερός. Τὰ διὰ τοῦ ΤΕΡΟΣ τριβράχεια τότε βαρύνονται, ὅτε πυσματικὴν ἔννοιαν ἔχοι, ἢ ἐκ δύο προσώπων ἔν τι τὸ κατηγορημα ποιεῖται· πότερος πρότερος ἕτερος, οἷς ἡκολούθησε καὶ τὸ ἐκάτερο ς. Τὰ εἰς ΤΕΡΟΣ ὑπερτρισύλλαβα συγκριτικὰ ἢ συγκριτικῶς παραληγόμενα προπαροξύνεται· ἰθύντερος ἀβέλτερος μελάντερος ὀρέστερο ς.

81 τούτοις ἡκολούθησε καὶ τὸ κασσίτερος, εἰ καὶ προσηγορικόν ἐστι. τὸ μέντοι ἀριστερός ὀξύνεται, ὡς διὰ ΕΡΟΣ καὶ δεξιτερός ς. τὸ δὲ ἀμφοτέρος ἐπιθετικόν, τὸ δὲ Ἀμφοτερός ὡς κύριον ὀξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΕΡΟΣ τριγενῇ ὄντα καὶ τριβράχεια ὀξύνεται, χωρὶς εἰ μὴ ... ἔχοι τὸ Τ πρὸ τοῦ Ε· γοερός νοερός ψογερός δροσερός τρυφερός ς. Τὰ διὰ τοῦ ΗΡΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, εἴτε κύρια ἢ προσηγορικὰ, εἴτε ἐπίθετα μὴ ἔχοντα κατ' ἰδίαν θηλυκὰ, προπαροξύνεται· ὄμηρος σίδηρος Φάληρος τριέτηρος πενταέτηρος τετραφάληρο ς. τὰ μέντοι διὰ τοῦ ΗΡΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἐπιθετικὰ ἔχοντα κατ' ἰδίαν θηλυκὰ ὀξύνεται· λαπηρός ἀταρτηρός τυχηρός ὀλισθηρός ς. ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ πόνηρος καὶ μόχθηρος [ἀεὶ] οἱ Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ὀξύνειν προπαροξύνουσιν, ὅταν τὸν ἐπίμονον καὶ ἐπίμοχθον σημαίνει. Τὰ εἰς ΡΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῇ ΕΙ διφθόγγῳ ἢ μόνῳ τῷ Ι ἐκτεταμένῳ βαρύνεται· Κάμειρος ὄνειρος πέπειρος μάγειρος Στάλιρος Σύσιρο ς.

82 τὸ καυστειρός οὐ μάχεται ἀπὸ γὰρ τοῦ Η ἐτράπη εἰς ΕΙ. Τὰ εἰς ΡΟΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ο σύνθετα ὄντα προπαροξύνεται· κατήγορος συνήγορος, περὶ ὧν ἐν τῷ τέλει λέξομεν· νῦν δὲ διαληψόμεθα περὶ τῶν ἐχόντων τὸν τόνον ἐν τῇ παραληγούσῃ ἄνορος πάπορος κατάμορο ς. Τὰ εἰς ΡΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ Υ κύρια ἢ προσηγορικὰ,

μὴ περιεκτικὰ ἢ ἐπιθετικὰ ἔχοντα κατ' ἰδίαν θηλυκὰ, προπαροξύνεται· πάπυρος διάπυρος (ὁ θερμός) μάρτυρος ἄργυρος ς. τὸ δὲ ἀχυρός (ὁ ἀχυρών) παρὰ Ἀττικοῖς ὀξύνεται ὡς περιεκτικόν. τὰ δὲ ἔχοντα θηλυκὰ τριγενῇ ὀξύνεται· λιγυρός καπυρός ἀλμυρός ὀχυρός ἐχυρός ἐκυρός (ὁ πενθερός). Τὰ διὰ τοῦ ΩΡΟΣ ὑπερδισύλλαβα κύρια προπαροξύνεται· Θεόδωρος Ἰσόδωρος ς. τὰ μέντοι προσηγορικὰ ἢ ἐπιθετικὰ καὶ ὀξύνεται καὶ βαρύνεται. καὶ ὀξύνονται μὲν, ὅσα ἔχει ἔννοια τοῦ ὠρῶ ῥήματος· θεωρός ὑληωρός ἰωρός (ὁ γνήσιος φύλαξ) πυλωρός ς.

- 83 τὰ δὲ ἄλλα βαρύνεται· νέωρος ἀσχέδωρος μετέωρος ὀλίγωρος ς. Τὰ εἰς ΡΟΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῇ ΑΙ διφθόγγῳ προπαροξύνονται, κἂν ἐπιθετικὰ ὑπάρχωσιν· εὐκαιρος ἄκαιρος ς. τὸ μέντοι ἐταῖρος προπερισπᾶται. Τὰ εἰς ΡΟΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῇ ΑΥ διφθόγγῳ, μὴ ἔχοντα θηλυκὰ, προπαροξύνεται· Πίσαιρος Ἐπίδαιρος Κένταυρος Ἄναυρος ς. τὸ δὲ θησαυρός ὡς περιεκτικόν ὀξύνεται, ὥσπερ καὶ τὰ τριγενῇ ἀμαυρός ἀφαιρός ς. Τὰ εἰς ΡΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα ΟΥ προπαροξύνεται· ἐπίκουρος ἐπάρουρος (ὁ κηπουρός) Ἑλουρος (ἐθνικόν) μελάνουρος παλίνουρος παλίουρος (τὸ φυτόν). σεσημείωται νομηουρός (ὁ τὴν νομὴν φυλάττων) καὶ ὑλοκουρός (ὁ τὴν ὕλην τέμνων). Τὰ εἰς ΡΟΣ τρισύλλαβα παραληγόμενα τῇ ΟΥ ὀξύνεται, εἰ ἔχοι τὴν ἄρχουσαν μακρὰν· οἰκουρός κηπουρός τηλουρός (ὁ μακρὰν ὦν). τὰ μέντοι προπερισπώμενα τρισύλλαβα ὁράται ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τοῦ ΟΥ δύο σύμφωνα ἢ καὶ πλείω τῶν χαρακτηριστικῶν τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν βαρυτόνων· ἀρκτοῦρος ἀγχοῦρος κλαγγοῦρος (ὁ κρακτικός).

- 84 τὸ δὲ Λάμπουρος προπαροξύνεται καὶ τὸ κέρκουρος εἶδος πλοίου. Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ἀρχόμενα ἀπὸ τῆς ΝΕ ὀξύνεται· νεκρός νεβρός νεφρός ς. Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα μετ' ἐπιπλοκῆς τοῦ Γ βαρύνεται μονογενῇ ὄντα· φάγρος πάγρος γόγγρος ς. τὰ δὲ τριγενῇ ὀξύνεται· λυγρός ὑγρός μεθ' ὧν καὶ ἀγρός ς. Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα ἔχοντα Δ μονογενῇ βαρύνεται· Ἄνδρος Κόδρος Φαῖδρος (τὸ κύριον)· φαιδρός δὲ (ὁ λαμπρός) ὀξύνεται, ὡς τὸ καὶ κυδρός (ὁ τίμιος). σεσημείωται τὸ χονδρός ὀξυνόμενον (οὐ τὸ ἐπίθετον τριγενὲς ὄν, ἀλλὰ τὸ προσηγορικόν, εἶδος ἐντέρου ὄν). Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα τριγενῇ ἔχοντα δασὺ πρὸ τοῦ Ρ ὀξύνεται· νωθρός σαθρός ψυχρός ἐχθρός αἰσχρός στιφρός (ὁ συνεστραμμένος). σεσημείωται τὸ γλίσχρο ς. Τὰ εἰς ΚΡΟΣ δισύλλαβα ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ὀξύνεται· μακρός πικρός μικρός νεκρός Λοκρός Τευκρός (τὸ ἐθνικόν, Τεῦκρος δὲ τὸ κύριον). Τὸ δὲ ἄκρος καὶ ἱγκρος βαρύνεται. Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα ἔχοντα Π πρὸ τοῦ Ρ μονογενῇ μὲν παροξύνεται· κόπρος κάπρος Κύπρος Λάμπρος (τὸ κύριον, λαμπρός δὲ τὸ ἐπίθετον).

- 85 τριγενῇ δὲ ὄντα ὀξύνεται· σαπρός λεπρός λυπρός ς. Τὰ εἰς ΡΟΣ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ Ρ τὸ Τ μόνον ἢ μεθ' ἐτέρου ... μὴ ἐπιθετικὰ βαρύνεται· Χύτρος Λεῦκτρος οἶστρος βόστρος Ἰστρο ς. τὸ δὲ δαιτρός ὀξύνεται καὶ τὸ οἰκτρός, ἔτι καὶ τὸ φιτρός (ὁ κορμός). Τὰ εἰς δύο ΡΡ ἐπιθετικὰ ὄντα ὀξύνεται· στερρός πυρρός (τὸ ἐπίθετον). Πύρρος δὲ τὸ κύριον, ὥσπερ καὶ τὸ ὕρρος ς. Τὰ εἰς ΡΟΣ ὑπερδισύλλαβα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ὀξύνεται ἐπιθετικὰ ὄντα· φαλακρός μολοβρός ἐρυθρός ς. τὰ δὲ σύνθετα τῆς κατὰ τὸ τέλος συνθέσεως ὑπερβαινούσης μίαν συλλαβὴν βαρύνεται· δαίλανδρος ἄνανδρος ἔνυδρος ἄνυδρος ὕπανδρος φίλανδρος ἄϊδρο ς. Τὰ εἰς ΡΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς κύρια ὄντα μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου προπαροξύνεται, εἰ μὴ ἐθνικὰ εἶη· Μίνυθρος Ἐρυθρος Χάραδρος (ποταμός) Σκάμανδρο ς. τὸ δὲ Οἰνωτρός κύριον, ἀφ' οὗ τὸ ἔθνος. Τὰ εἰς ΣΟΣ διβράχεια βαρύνεται· Θάσος Κάσος δρόσος πίσος (τὸ ὄσπριον) μέσος ἴσος πόσος [ὅσος τόσο ς]. Τὰ εἰς ΣΟΣ δισύλλαβα τῷ Η παραληγόμενα βαρύνεται· νῆσος Βῆσος Μνήσος Ῥῆσο ς. Τὰ εἰς ΣΟΣ θηλυκὰ δισύλλαβα τῷ Ω παραληγόμενα ὀξύνεται· κρωσός (ἡ ὑδρία) Κνωσός ς.

- 86 τὸ μέντοι Σῶσος ἀπὸ τοῦ σώσω βαρύνεται. Τὰ εἰς ΣΟΣ δισύλλαβα ἀρσενικὰ μονογενῇ παραληγόμενα διχρόνῳ ἐκτεταμένῳ βαρύνεται· Ἴσος (τὸ κύριον) Κῖσος Κρῖσος (τὸ κύριον) Πῖσος (τὸ κύριον). τὸ δὲ Λισός ὀξύνεται καὶ τὸ Μυσός (ἐθνικόν) καὶ τὸ χρυσός ς. Τὰ εἰς ΣΟΣ

δισύλλαβα παραληγόμενα διφθόγγω ὀξύνεται, ὅτε ἐπιθετικά εἴη, ἢ ἐπὶ πόλεως κεῖται· Παισός (πόλις) Λουσός Πραισός [ἔτι ὅτι ὀξύνεται] καὶ τὰ ἐπιθετικά δὲ βλαισός ς. τὸ μέντοι Ναῖσος βαρύνεται, καὶ τὸ Βλαῖσος (κύριον) καὶ τὸ γαῖσος (προσηγορικόν, εἶδος δόρατος ὄν). Τὰ εἰς ΣΟΣ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν βαρύνεται· εἰ δέ τι εὗρεθῇ ὀξυνόμενον, τοῦτο ὥφθη ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ ἔχον Ι ἢ Α. καὶ βαρύνεται μὲν ταῦτα· κόρσος (ὁ κρόταφος) μόλσος (ὁ δήμιος καὶ τὸ σέλινον) μόρσος χέρσος θύρσος μύρσος ς. σεσημεῖωται τὸ πυρσός ὀξυνόμενον, τὸ κηρσός καὶ ἄρσος ς.

- 87 τὰ δὲ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα πρὸ ἀμεταβόλου τὸ Α ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ βαρύνεται· Βάγαρσος Μέγαρσος ς. τούτοις ἀκολουθεῖ καὶ τὸ Ἀγάθυρσος εἴτε κύριον εἴτε ἐθνικόν εἴη. Τὰ εἰς ΣΟΣ δισύλλαβα ἔχοντα καὶ ἕτερον Σ κλιτικόν ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ μὴ κατὰ πάθος ὀξύνεται· Βεσσός (τὸ ἐθνικόν) Θυσσός Ἀσσός Δισσός Τρισσός Κισσός ς. ὡσαύτως καὶ τὸ ὕσος καὶ Νέσος ἐπὶ τοῦ Κενταύρου. τὸ γὰρ γλωσσός (ὁ λάλος) παρὰ τὸ γλῶσσα γέγονε παρωνύμως. τὸ δὲ κάσος ἀπὸ τοῦ κάσος γίνεται κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Σ· ἔστι δὲ [καὶ] εἶδος [τινος] ἱματίου οὕτω καλουμένου. Τὰ εἰς ΣΟΣ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα τὸ Α συνεσταλμένον, ἐνὸς ὄντος τοῦ Σ, προπαροξύνονται· κόμπασος Ἄρπασος Δάμασος βαύνασος καὶ βάνανσο ς. σημειῶσαι τὸ κερασός φυτὸν ὀξυνόμενον, τὴν δὲ πόλιν βαρύνουσι. τὸ μέντοι ἐγγυ α σός ἐκτεταμένον ἔχον τὸ Α ὀξύνεται καὶ τὸ Παρνασσός δύο ΣΣ ἔχον.
- 88 Τὰ εἰς ΣΟΣ ὑπερδισύλλαβα ἀπλᾶ τῷ Ε παραληγόμενα σπάνια ἐν Σ ἔχοντα προπαροξύνεται· Ἔφεσος Ἑρεσος ς. τὸ μέντοι Θυεσσός δύο ΣΣ ἔχον ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΣΟΣ ὑπερδισύλλαβα τῷ Η παραληγόμενα ὀξύνεται· εἰ δέ τι βαρύτονον εἴη, παρώνυμον ἂν εἴη, καὶ ἔννοϊαν συνθέσεως ἔχοι· Ταρτησσός Λυρνησσός Λυκαβησσός ς. τὸ μέντοι Κάρησσος τινὲς βαρύνουσι. βαρύνεται δὲ ταῦτα· Μάρπησσος ἀπὸ τοῦ Μάρπησσα. τὸ δὲ Μυόννησος Χερρόνησος Προκόννησος Ἐλαφόννησος καὶ ἔτι τὸ Πελοπόννησος σύνθετα. Τὰ εἰς ΣΣΟΣ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους Ι εἰς Σ καταλήγον μονογενῇ ὄντα προπαροξύνεται· κυπάρισσος νάρκισσος (καὶ τὸ φυτὸν καὶ τὸ κύριον) Μέλισσος ς. τὸ μέντοι περισσός τριγενές. σεσημεῖωται τὸ Τελμισσός ς. Τὰ εἰς ΣΟΣ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς Ι ἐκτεταμένον λήγουσαν ὀξύνεται· εἰ δέ τι βεβαρυτόνηται, τοῦτο παρώνυμον ὥφθη ἀπὸ θηλυκοῦ· Κηφισός Ἰλισός Κερδισός ς. τὸ δὲ Ἄρκισος Ἄρκισα, Λάρισος Λάρισα ἀπὸ θηλυκῶν. Τὰ εἰς ΣΟΣ ὑπερδισύλλαβα τῷ Ο παραληγόμενα ἐν διπλασιασμῷ τοῦ Σ ὀξύνεται· νεοσσός κολοσσός Μολοσσός ς.
- 89 Τὰ εἰς δύο ΣΣ παραληγόμενα τῷ Υ προπαροξύνεται· μέθυσος γόγγυσος Διόνυσος ς. Τὰ εἰς ΣΣΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ Ω παραληγόμενα ὀξύνεται· Κερωσσός ς. τὸ δὲ ἄλωσος ἐν Σ ἔχει. Τὰ εἰς ΤΟΣ δισύλλαβα παραληγόμενα τῇ ΟΥ ἢ ΟΙ ἢ ΑΙ διφθόγγω, μὴ τῇ ΕΙ, ἀρσενικά ὄντα μὴ ἐπιθετικά βαρύνεται, εἰ μὴ μέρος σώματος σημαῖναι· πλοῦτος οἶτος Κλοῖτος Προῖτος γοῖτος (ὁ ῥῦπος) Λαῖτος βροῦτος ς. τὸ δὲ Κλειτός ἔχει τὴν ΕΙ· καὶ τὸ γλουτός σώματος μέρος δηλοῖ· καὶ τὸ Βουτός θηλυκὸν (κώμη Αἰγύπτου) καὶ τὸ Παιτός ἐθνικόν. Τὰ εἰς ΤΟΣ δισύλλαβα παραληγόμενα ἐνὶ τῶν φύσει μακρῶν κύρια ὄντα βαρύνεται· Κλητός Δωτός Ὡτος ς. τὸ μέντοι λωτός οὐ κύριον. εἰ μέντοι ἐπιθετικά εἴη παραληγόμενα τῷ Η ἢ τῷ Ω, ὀξύνεται, εἰ μὴ ἐπὶ ἀριθμοῦ τάττοιτο· ῥητός πλωτός πρωτός (ὁ πεπρωμένος)· πρῶτος δὲ ἐπὶ ἀριθμοῦ.
- 90 Τὰ εἰς ΤΟΣ διβράχεια μονογενῇ βαρύνεται, ὅποτε μὴ ἐπ' ἀθροίσματος ἢ κύριά εἰσιν ἀπὸ ἐπιθετικῶν· βάτος λάτος βρότος (τὸ αἶμα, βροτός δὲ ὁ φθαρτός τὸ τριγενές) πότος (τὸ συμπόσιον, ποτός δὲ τὸ πινόμενον) πάτος (ἡ ἀναστροφή) Στράτος (τὸ μὴ ἐπὶ τοῦ ἀθροίσματος, στρατός δὲ τὸ σύναγμα). τὸ δὲ Κριτός καὶ Κλιτός ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΤΟΣ διβράχεια ἐπιθετικά μὴ ἐπὶ ἀριθμοῦ ταττόμενα ὀξύνεται· βατός φατός θετός πλυτός ς. τὸ δὲ τρίτος ἐπὶ ἀριθμοῦ. Τὰ εἰς ΤΟΣ δισύλλαβα παραληγόμενα Ι μακρῷ βαρύνεται· σῖτος Τρίτος (ὁ ποταμός) ῥῖτος (φρέαρ). τὸ

μέντοι λιτός τριγενές. Τὰ εἰς ΤΟΣ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Υ προσηγορικά ὀξύνεται· βρυτός (ὁ βρύων) χυτός ρυτός λυτός κλυτός ς. Τὰ εἰς ΤΟΣ δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς Ρ καταλήγουσαν ἢ καθ' ὅλου εἰς ἀμετάβολον βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικά εἴη ἔχοντα θηλυκὸν· φόρτος χόρτος Μύρτος (τὸ κύριον) ἄρτος μίλτος δέλτο ς.

91 σεσημείωται κοντός καὶ παλτός ὀξυνόμενα. τὸ δὲ σπαρτός κυρτός καρτός θικτός ὀξύνονται ὡς θηλυκὰ ἔχοντα. Τὰ εἰς ΣΤΟΣ δισύλλαβα μονογενῇ ὀξύνεται, εἰ μὴ ἢ πρὸ τέλους συλλαβὴ ἔχοι τι τῶν φύσει βραχέων· ἰστός Σηστός παστός μαστός ξυστός ς. τὸ Φαῖστος (ἐπὶ τοῦ ἥρωος) βαρύνεται. σεσημείωται τὸ βύστος καὶ Κάστος βαρύτονα. τὸ δὲ Νέστος (πόλις) καὶ κόστος καὶ νόστος βραχεῖ παραλήγουσι. Τὰ εἰς ΤΟΣ δισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ Τ Σ, εἰ παρασχηματίζοιτο εἰς διάφορα γένη, ὀξύνεσθαι θέλει, εἰ μὴ ὑπερθετικά εἴη, ἢ ἐκ πλειόνων συλλαβῶν εἰς [διπλασιασμόν, ἤτοι] δισυλλαβίαν μεταστῇ· πιστός ξυστός [μαστός ς] μεστός κεστό ς. τὸ δὲ πλεῖστος λῶστος ῥᾶστος ὑπερθετικά ὄντα βαρύνεται· καὶ τὸ δύστος (ὁ δύστηνος) καὶ πόστος ἐκ τοῦ πόσατος γέγονεν. Τὰ εἰς ΤΟΣ ῥηματικά, μὴ ὄντα ἀριθμητικά, πρὸ τοῦ Τ τὸ Κ ἢ τὸ Π ἔχοντα ὀξύνεται· πλεκτός ἐλκτός πνικτός θρεπτός ς. τὸ δὲ οἶκτος βαρύνεται· οὐ γὰρ ῥηματικὸν· καὶ τὸ ἄρκτος καὶ πέκτος (ὁ πόκος) καὶ τὸ κάκτος ς. τὸ δὲ πέμπτος ἕκτος τὰ ... ἀριθμοῦ βαρύνεται.

92 τὸ μέντοι πεμπτός ὀξύνεται τὸ ἐπιθετικὸν, καὶ τὸ ἐκτός (ὁ ἐχόμενος) ἐκτός δὲ τὸ χωρὶς ἐπίρρημα. Τὰ εἰς διπλοῦν ΤΤ βαρύνεται, χωρὶς τῶν Ἀττικῶν· κόττος ρύττος κάττος ς. τὰ δὲ Ἀττικὰ ὁμοτονεῖ τοῖς κοινοῖς, ἐξ ὧν γέγονε· κιττός ὅτι κισσός, τριττός ὅτι τρισσός. Τὰ διὰ τοῦ ΤΑΤΟΣ ὑπερθετικά προπαροξύνεται, καὶ ὅσα εἰς ΣΤΟΣ ὑπερθετικά· λαμπρότατος ὀσιώτατος σεμνότατος κάλλιστος κύδιστος ἄριστος ς. ὁμοίως καὶ τὸ πλατάνιστος ἀπὸ τοῦ πλάτανος. Τὰ εἰς ΤΟΣ ὑπερδισύλλαβα κύρια ἢ προσηγορικά παραληγόμενα τῷ Α προπαροξύνεται· Ἐλατος ὕπατος ἔνατος θάνατος Ἑρατος (τὸ κύριον, ἐρατός ὁ ἐπιθυμητικός). Τὰ διὰ τοῦ ΑΤΟΣ παρηγμένα εἰ μὴ ῥηματικά εἰσιν ἀπὸ τῶν εἰς ΜΙ ληγόντων, ἢ ἀπὸ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων προπαροξύνονται· μέσατος πύματος ὀγδόατος τρίτατος τέταρτος νέατος ς. τὸ μέντοι ἐρατός ἐλατός ὀξύνεται. ὡσαύτως δὲ ὀξύνεται καὶ τὰ ἀπὸ τῆς δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμένων μακρὸν ἔχοντα τὸ Α· περατός θεατός φ. ρατός ἰατός ς. Τὰ εἰς ΕΤΟΣ τρισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ε κύρια ὄντα καὶ προσηγορικά προπαροξύνεται· Μέγιστος Πέλετος Ἐχετος Δέρκετος Μένετος (τὸ κύριον, μενετός τὸ ἐπίθετον).

93 τούτοις ἠκολούθησε καὶ τὸ ἔμετος, ὡς ἔχον Ε ὥσπερ τὰ ἄνω. τὰ δὲ ἔχοντα Α ὁμοίως· ἄργετος ἄρετος ἄνετος (ἄνετός δὲ τὸ ἐπίθετον) πάγετος, ὅπερ ὀξύνει ἢ συνήθεια. ἔτι ὀξύνεται καὶ τὸ νιφετός ὑετός καὶ τὸ αἰετός ς. Τὰ διὰ τοῦ ΕΤΟΣ τρισύλλαβα προσηγορικά ἢ ἐπιθετικά ὀξύνεται, εἰ μὴ παρωνύμως τετύπωται· κοπετός πυρετός τοκετός συρφετός ἀφυσγετός (ἢ ἀκαθαρσία). τὸ μέντοι ἄσχετος ἄσπετος γνύπετος (ὁ χαῦνος) προπαροξύνεται. Τὰ εἰς ΤΟΣ κύρια ἢ ἐπίθετα παραληγόμενα τῷ Η μονογενῇ βαρύνονται· Ἀρητος Λάμητος Μέλητος βύνητος (εἶδος ἱματίου παρ' Αἰγυπτίοις) τρύγητος (ὁ καιρὸς μονογενῶς, τρυγητός δὲ τὸ τρυγώμενον). τοιοῦτον καὶ τὸ ἄμητος καὶ ἀμητός. τὸ δὲ ἐψητός λαλητός ὀξύτονα καὶ ἐπιθετικά· καὶ τὸ ἀλαλητός ἀπὸ τοῦ λαλητός προσθέσει τοῦ Α. Τὰ εἰς ΤΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῷ Η ἀπλᾶ τριγενῇ ὀξύνεται· δωρητός ἀσκητός κοσμητός ἀγαπητός ὦνητός ς.

94 τὸ δὲ ἄρρητος ἄκλητος ἄητος (ὁ ἀκατάπαυστος) ἀπὸ τοῦ ἐτός προπαροξύνεται. Τὰ εἰς ΤΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἀρσενικά παραληγόμενα τῷ Ι μὴ ὄντα ἐπιθετικά βαρύνονται· βάρβιτος δῆριτος Λήϊτος ἄρκιτος ς. τὰ δὲ θηλυκὰ ὀξύνεται· ἀμαξιτός ἀτραπιτός Λυχνιτός (ἢ πόλις) [δηριτός ς]. Τὰ εἰς ΤΟΣ τρισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς Ο καταλήγουσαν σπάνιὰ εἰσιν· ὀνοτός Μολοτός ς. τὸ μέντοι ἄρτος καὶ βίοτος προπαροξύνεται. Τὰ εἰς ΤΟΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα Υ βραχεῖ κύρια ὄντα βαρύνεται· Ἑρυτος Ἄνυτος Αἵπυτος Ὅρνυτο ς. πρόσκειται κύρια διὰ τὰ τριγενῇ ἀπλᾶ ὄντα, ἃ ὀξύνεται· φορυτός πινυτός ς. τὸ δὲ ἄλυτος σύνθετον

προπαροξύνεται. τὰ δὲ τρισύλλαβα ἐκτεταμένον τὸ Υ ἔχοντα ὀξύνεται· Βηρυτός κωκυτός Καρδυτός βουλυτός· τὸ δὲ Σεβέννυτος προπαροξύνεται ὑπερβαῖνον τὴν τρισυλλαβίαν. τὰ εἰς ΤΟΣ τρισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ω ὀξύνεται· περνωτός торνωτός χρυσωτός Βοιωτός μυωτός (εἶδος χιτῶνος) ἄλωτός·.

- 95 τὸ δορυάλωτος σύνθετον προπαροξύνεται. τὰ δὲ ἔχοντα ἐν τῇ πρώτῃ Α στερητικὸν προπαροξύνεται· ἄγνωτος ἄτρωτος ἄπτωτος· καὶ ἔτι τὰ σύνθετα· ἀνακίδωτος (ἄνευ ἀκίδος) ἀπύργωτος πολύγνωτος ἀκηλίδωτος·. τὰ εἰς ΤΟΣ ὑπερδισύλλαβα κύρια, καὶ ἔννοιαν συνθέσεως ἔχοντα, καὶ ἔτι τὴν παραλήγουσαν εἰς ἀμετάβολον καταλήγουσαν βαρύνεται, εἰ μὴ διαστολή τις γένοιτο· Ἀλῖαρτος Ἀψυρτος ἄσφαλτος Ἀμάραντος (τὸ κύριον, τὸ δὲ ἔθνικὸν ὀξύνεται). ὀξύνεται δὲ τὰ πρὸ τέλους ΕΝ ἔχοντα· Λωμεντός Λαυρεντός (Σικελικαὶ πόλεις). ἔτι ὀξύνεται καὶ τὸ κονιορτός καὶ κολοσυρτός σύνθετα ὄντα. τὰ μέντοι ἐπιθετικά ὀξύνεται· ἡμερτός ἐγερτός ὕφαντός·. τὰ εἰς ΤΟΣ ἀπλᾶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ἔχοντα πρὸ τοῦ Τ ψιλὸν κατ' ἐπιπλοκὴν ἐπιθετικά ὄντα καὶ ῥηματικά ὀξύνεται· ἐλικτός ἀμελκτός χαρακτός ὀρεκτός·. τὸ μέντοι Αἴγυπτος καὶ Πάνακτος καὶ Ναύπακτος μὴ ὄντα ῥηματικά προπαροξύνονται. σεσημείωται τὸ δρυφακτός ὀξυνόμενον, (ἡ θύρα τοῦ δικαστηρίου ἢ καὶ κιγκλίδες καλοῦνται). τὰ εἰς ΣΤΟΣ κύρια ἀρσενικά μόνως βαρύνεται· Ἀκαστος Ἀλαστος Ἡφαιστο·.
- 96 τὰ δὲ προσηγορικά ὀξύνεται· ἀγοστός (ἡ ἀγκάλη) οἶστός·. τὰ εἰς ΣΤΟΣ ἐπιθετικά ἀπλᾶ ῥηματικά ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὀξύνεται· ληϊστός μεριστός ὀνομαστός·. τὰ δὲ σύνθετα προπαροξύνεται· φραστός ἄφραστος ἀλῖαστος ἄλαστος (ὁ ἄδικος ἀπὸ τοῦ λαμβάνω). ὡσαύτως καὶ τὰ ὑπερθετικά· τάχιστος ἄριστος κάλλιστος μεθ' ὧν ἕκαστο·. τὰ εἰς ΣΤΟΣ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα Ο ἐπὶ ποσότητος τασσόμενα ὀξύνεται· πολλοστός εἰκοστός τριακοστός πεντηκοστός·. τὰ εἰς ΤΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραληγόμενα τῇ ΕΥ διφθόγγῳ ἀπλᾶ ὄντα ὀξύνεται· торνευτός στρατευτός βουλευτός·. τὸ δὲ ἀστράτευτος σύνθετον. τὰ διὰ τοῦ ΟΥΤΟΣ προπερισπᾶται· τηλικούτος τοιοῦτος τοσοῦτο·. τὰ εἰς ΤΟΣ ὑπερδισύλλαβα τῇ ΑΥ διφθόγγῳ παραληγόμενα προπαροξύνεται· ἄπαυστος ἄθραυστος ἄκλαυ [σ]το·. σεσημείωται τὸ ἐνιαυτός ὀξυνόμενον. τὰ εἰς ΦΟΣ δισύλλαβα κύρια ἢ προσηγορικά βαρύνεται, εἰ μὴ παραλήγοι τῷ Υ βραχεῖ, ἢ τῷ Λ [τοπικά]· Πάφος τάφος Σόφος (τὸ κύριον, σοφός δὲ τὸ ἐπίθετον) ὄρφος (κοινῶς, ὀρφῶς δὲ ἀττικῶς).
- 97 τὸ δὲ κρυφός καὶ συφός ἔχει τὸ Υ βραχύ. τὸ δὲ κῦφος τὸ ΚΥ μακρόν. τὸ δὲ ἀλφός (τὸ σωματικὸν πάθος) καὶ πολφός (ὄψον τι) ἔχουσι τὸ Λ. τὰ δὲ ἐπίθετα ὀξύνεται· σοφός κυφός κωφός·. τὸ δὲ κοῦφος προπερισπᾶται. τὰ εἰς ΦΟΣ ὑπερδισύλλαβα ἀπλᾶ μὴ δηλοῦντα ἐνέργειαν προπαροξύνεται· κρόταφος ἔλαφος Ἐπαφος κόλαφος ἀσκάλαφος ἄργυφος (ὁ λευκός). τὸ δὲ ἀδελφός ὀξύνεται, καὶ τὰ ἐνέργειαν δηλοῦντα παροξύνεται· πορφυροβάφος ὑποδηματοράφος καὶ ἵπποτρόφος·. τὰ εἰς ΧΟΣ δισύλλαβα μὴ ὄντα ἐπιθετικά βαρύνεται· κόλχος βρόγχος μόσχος κόχλος τρόχος (ὁ τόπος ἐν ᾧ τρέχουσι, τροχός δὲ ὁ κύκλος) βρόχο·. σεσημείωται τὸ μυχός (ὁ ἐνδότερος τόπος). τὸ δὲ μοιχός πτωχός ἀρχός ἐπιθετικά ὄντα ὀξύνεται. τὰ εἰς ΧΟΣ ὑπερδισύλλαβα προπαροξύνεται· στόμαχος βάτραχος Σωτήριχος δόλιχος (τὸ ὄσπριον, δολιχός δὲ ὁ μακρός). τὸ δὲ μοναχός ὀξύνεται. τὰ εἰς ΨΟΣ δισύλλαβα ... ἐπιθετικά βαρύνεται· μόψος γύψος Τίψος θάψος (εἶδος ξύλου). τὰ δὲ ἐπιθετικά πρὸ τοῦ Ψ ἔχοντα Μ ὀξύνεται· κομψός γαμψός·. τὰ εἰς ΨΟΣ ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται· Λυκαψός κινδαψός χορδαψός·.
- 98 τὰ εἰς ΟΣ λήγοντα οὐδέτερα ὀνόματα ἀεὶ βαρύνεται· τεῖχος βέλος πάθος πέλαγος ὕψο·. αἱ δὲ μετοχαὶ οὐδέτεραι ὀξύνονται· τετυφός πεποικτός γεγραφός ὥσπερ καὶ αἱ ἀρσενικά. Περὶ τόνου τῶν συντιθεμένων ὀνομάτων. Βιβλίον θ'. Περὶ τῶν εἰς ΟΣ. τὰ εἰς ΟΣ σύνθετα προπαροξύνεται· φιλαλέξανδρος φιλάνθρωπος εὐστέφανο·. τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΟΣ παροξυτόνων προπαροξύνεται· νόος Ἀλκίνοος, πόντος Ἑλλήσποντος, φίλος Δίφιλο·. τὸ δὲ ὀστολόγος καὶ οἰκονόμος οὐ παρὰ

τὸ λόγος καὶ νόμος, ἀλλὰ παρὰ τὸ λέγω καὶ νέμω. Ὅσα δὲ ὑπερδισύλλαβα παροξύνονται, ἐν τῇ συνθέσει προπαροξύνονται ποικίλος παμποίκιλος, αἰόλος παναίολος. τὸ δὲ κορυθαίολος ἔκτωρ οὐκ ἀπὸ ὀνόματος, ἀλλ' ἀπὸ ῥήματος. τὸ μέντοι ἵπποβουκόλος διὰ τὴν ἐνέργειαν παροξύνεται, καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥήματος καὶ αὐτό. τὸ δὲ ἐναντίος ἀπὸ τοῦ ἀντίος παρέλκον ἔχει τὸ ΕΝ. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΟΣ δισυσλάβων προπερισπωμένων προπαροξύνεται ζήλος ἀρίζηλος, δοῦλος σύνδουλος, δοῦπος ἐρίγδουπος.

99 σεσημείωται τὸ οἰκουρός καὶ κηπουρός. ἔτι καὶ τὰ ὑπερδισύλλαβα Ῥωμαῖος φιλορώμαιος, Ἀθηναῖος φιλαθήναιος. Τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων προπαροξύνονται δητὸς ἄδμητος, κτητὸς δορίκτητος, κακὸς ἄκακος. τὰ δὲ παρασύνθετα καὶ φυλάττει καὶ ἀναβιβάζει ἐκλεκτὸς ἐκ τοῦ ἐκλέγω, ἐπίλεκτος ἐκ τοῦ λεκτός. τὸ δὲ ἱατρός φιλῖατρος ἀναβιβάζει, καὶ ἐν τῷ ἀρχιατρός καὶ ἱππιατρός φυλάττει. Τὰ παρὰ τὸ „ἄδω“ γινόμενα, εἰ μὲν τῇ ΩΙ διφθόγγῳ παραλήγονται, ὀξύνεται τραγωδὸς κωμωδὸς μελωδός. εἰ δὲ τῇ ΟΙ διφθόγγῳ, εἰ μὲν ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς ὦσι, προπαροξύνεται λιγυαίοδος υπεράοιδο. εἰ δὲ τρεῖς ὁμοίως ὑμναίοδος ἐπάοιδος λυράοιδο. τὰ δ' ἐξ αὐτῶν ὀξύνεται ὑμνωδὸς ἐπωδὸς λυρῶδός. Ὅσα ἀπὸ γενικῆς εἰς ΟΣ συντίθενται, προπαροξύνεται, πλὴν τῶν παρὰ τοῦ ΩΠΟΣ, οἷον στενωπός. πυθμένος ἀπύθμενος, λιμένος ἀλίμενος, μηνὸς δίμηνος τρίμηνος, πατρός Ἀντίπατρος, χάριτος ἀχάριτος, θέμιτος ἀθέμιτος. Τὰ εἰς ΟΣ συντεθειμένα ἀπὸ τῶν εἰς Α καὶ εἰς Η προπαροξύνεται ἑστία ἐφέστιος, σκιά εὔσκιος, μοῦσα φιλόμουσος, χρεία ἄχρειος (τὸ κοινόν, ἀχρεῖος δὲ τὸ Ἀττικόν, ὡς ἀστεῖος) ἀρχὰ ταξίαρχος, φωνή ἄφωνος, μορφή πολύμορφο.

100 τὸ δὲ ἵππομάχος καὶ ἵπποκόμος ἀπὸ ῥημάτων καὶ τὸ γηροκόμος, καὶ τὸ ἀκαρὸς ἀπὸ τοῦ κάρη γέγονε. τοῦτο ἠκολούθησε τῷ μαδαρός καὶ πλαδαρός (ὁ ἀσθενής). τὸ δὲ ἀθῶος προπερισπᾶται ἀπὸ τοῦ θωή. Τὰ εἰς ΟΣ σύνθετα ἀπὸ τῶν εἰς ΟΝ οὐδετέρων ἢ ΟΣ ἢ Α προπαροξύνεται δῶρον βοτρυόδωρος, τόξον κλυτότοξος, ξίφος ἄξιφος, ὄνομα ἐπώνυμος διώνυμος. Τὰ εἰς ΟΣ συντεθειμένα παρὰ τὸ „ἔργον“ μὴ ὄντα κύρια ὀξύνεται ἑλεφαντουργὸς αὐτουργός. τὸ μέντοι κακοῦργος καὶ πανοῦργος βαρύνεται, ὁμοίως καὶ τὸ ἐκάεργος περίεργος πολύεργος πάρεργος. τὰ δὲ ὄντα κύρια βαρύνεται Λυκοῦργος, Φιλοῦργος. Περὶ τῶν παρὰ ῥήμα συντεθειμένων. Τὰ παρὰ τὸ „βόσκω“ ὀξύνονται πορνοβοσκὸς ὑβοσκὸς χηνοβοσκός. Ὅσα παρὰ τὸ „ἔλκω“ καὶ „ἀμέλγω“ ὀξύνεται γαγγαμουλκὸς ἀμολγός. Τὰ παρὰ τὸ „ἄγω“ καὶ „πῆσσω“ ὀξύνεται φορτηγὸς στρατηγὸς κυνηγὸς ναυπηγός. Ἔτι τὰ παρὰ τὸ „ποιῶ“ ὀξύνεται ἐργοποιός ἐποποιός.

101 Ἔτι τὰ παρὰ τὸ „φέρβω“ καὶ „ἀσκῶ“ ἵπποφορβὸς φωνασκός. τὸ δὲ αὐτόφορβος οἱ πλείους βαρύνουσι, καὶ τὸ Εὔφορβος κύριον. Τὰ ἀπὸ ῥήματος κύρια προπαροξύνονται Ἰππόδαμος Δηΐφοβος Λαόδοκος. τὸ μέντοι ξεινοδόκος οὐ κύριον. Τὰ παρὰ τὸ „φέρω“ παροξύνεται τελεσφόρος δορυφόρος βουλευφόρος ἑωσφόρος. τὸ μέντοι ἄφορος δίφορος ἀπὸ τοῦ φορά. Ὅσα πρόθεσιν ἔχει ἐν τῇ ἀρχῇ προπαροξύνεται περίβολος Ὑπέρβολος ἀμφίβολος πρόβολος. τὸ δὲ ἐπεσβόλος παροξύνεται ἀπὸ τοῦ ἔπεισι βάλλειν. καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ „κλειτός“ καὶ „κλυτός“. τὸ δὲ περικλυτός ὀξύνεται, καὶ τὰ παρὰ τὸ „ἔργον“ ὑπουργός συνεργός. Τὰ παρὰ τὸ „βάλλειν“ σύνθετα καὶ μὴ παρὰ πρόθεσιν παροξύνονται λιθοβόλος (ὁ βάλλων λίθους) λιθόβολος δὲ ὁ ὑπὸ λίθων βαλλόμενος). τὸ δὲ πρόβολος καὶ ἀμφίβολος ἀπὸ προθέσεων. Τὰ παρὰ τὸ „πολῶ“ (τὸ ἀναστρέφομαι) σύνθετα καὶ μὴ παρὰ πρόθεσιν παροξύνονται ἵπποπόλος οἰωνοπόλος. τὸ δὲ ἀμφίπολος ἐκ προθέσεως. Τὰ παρὰ τὸ „σκοπῶ“ σύνθετα μὴ ἐκ προθέσεως παροξύνεται ὀρνιθοσκοπὸς οἰωνοσκοπός.

102 τὸ δὲ ἐπίσκοπος κατάσκοπος ἀπὸ προθέσεων. Τὰ παρὰ τὸ „μάχομαι“ καὶ μὴ παρὰ πρόθεσιν παροξύνεται λεοντομάχος μονομάχος, χωρὶς τοῦ ἀγχέμαχος. τὸ δὲ πρόμαχος καὶ σύμμαχος ἐκ προθέσεων. Τὰ παρὰ τὸ „ἀγορῶ“ μετὰ προθέσεως σύνθετα προπαροξύνεται συνήγορος

κατήγορος παρήγορος . δημηγόρος δὲ παροξύνεται· οὐ γὰρ ἀπὸ προθέσεως. Ἔτι τὰ παρὰ τὸ „χέω“ σύνθετα παροξύνεται· χρυσοχόος οἰνοχόος . τὸ πρόχοος δὲ ἀπὸ προθέσεως. Ὅσα ἐν τῇ ἀρχῇ συντίθεται ἐκ τοῦ „πολύ“ προπαροξύνεται· πολύστροφος πολύκαρπος πολύφιλος . τὸ δὲ μογιλάλος παροξύνεται· οὐ γὰρ παρὰ τὸ πολύ. Τὰ παρὰ τὸ „φαγεῖν“ ἐν τῷ τέλει συντεθειμένα παροξύνεται· ἀρτοφάγος μονοφάγος παμφάγος . Ὅσα τὸ „εὖ“ μόριον κατ’ ἀρχὴν ἔχει προπαροξύνεται· εὐτοκος εὐτονος εὐμολπος, χωρὶς τῶν παρὰ τὸ „ἔργον“· εὐεργός . Ὅσα ἀπὸ τοῦ Α στερητικοῦ μορίου συντίθεται, προπαροξύνεται· ἄτολμος ἄτομος ἄστοργος . Ὅσα ἐν ἀρχῇ ἔχει τὸ „φιλεῖν“ προπαροξύνεται· φιλόπονος φιλόσοφος φιλόλογος. Τὰ παρὰ τὸ „λέγω“ χωρὶς τῶν παρὰ τὸ „φιλεῖν“ παροξύνεται· δικαιολόγος φυσιολόγος τερατολόγος .

103 τὸ δὲ φιλόλογος ἀπὸ τοῦ λόγος καὶ φιλῶ. Τὰ παρὰ τὸ „δυσ“ καὶ „ζα“ μόρια προπαροξύνεται· δύσμορφος δύστηνος ζάπλουτος ζάκοτος ζάθεος . Τὰ παρὰ τὸ „ώκύς“ προπαροξύνεται· ὠκύμορος ὠκύπορος . τὸ δὲ ποντοπόρος παροξύνεται, [καὶ τὸ εὐρύπορος προπαροξύνεται]· οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὠκύς. σεσημείωται τὸ ὠκυμάχος . Ὅσα ἔχει κατὰ ἀρχὴν τὸ „ναυ“ προπαροξύνεται· ναύαρχος ναύκληρος ναύλοχος . τὸ δὲ ναυπηγός ναυηγός ὀξύνεται. Ὅσα παρὰ ἐπίρρημα συντίθεται προπαροξύνεται· ὀψίφυγος ἀγχίμολος ἀγχέμαχος . τὸ δὲ περικλυτός ἀπὸ τῆς περὶ. Ὅσα παρὰ τὸ „πάλιν“ καὶ „ἄγαν“ καὶ „αὐτό“ σύνθετα προπαροξύνεται· παλίμβολος παλίγκοτος ἀγάννιφος ἀγάτονος αὐτόμαχος αὐτοδίδακτος . Τὰ παρὰ τὸ „ἀκούω“ προπαροξύνεται· ὑπήκοος ἀνήκοος . τὸ δὲ ἐπακούος παρασύνθετον [γίνεται γὰρ] ἐκ τοῦ ἐπακούω. Τὰ παρὰ τὸ „ἔχω“ βαρύνεται· ἡνίοχος ἥοχος . προπερισπᾶται δὲ τὸ λιχνοῦχος ράβδοῦχος σταθμοῦχος .

104 Τὰ ἀπὸ δισυσλλάβου ῥήματος, οὔ ἢ ἄρχουσα μακρὰ, συντεθειμένα προπαροξύνεται· μυκῶ ἐρίμυκος, συλῶ ἱερόσυλος, ἄρχω γυμνασίαρχος . Τὰ παρὰ τὸ (εἰς) ἸΣ ἐπίρρημα ἀριθμοῦ συντεθειμένα προπαροξύνεται· δίφορος τρίφορος τρίπολος, μεθ’ ὧν καὶ τετράφορος . Τὰ παρὰ τὸ „γράφω“ παροξύνεται· ἱστοριογράφος βιβλιογράφος . τὸ δὲ παράγραφος τὸ σημεῖον τὸ ἐν τοῖς μέτροις τιθέμενον προπαροξύνεται. παρὰ τὸ γραφή γάρ. Τὰ ἐπὶ ἐνεργείας τιθέμενα συντεθειμένα ἀπὸ τοῦ „τέμνω φονεύω ὀρύσσω κτείνω νέμω τίκτω“ παροξύνονται· σκυτοτόμος μαιφόνος τοιχωρύχος πατροκτόνος οἰκονόμος θεοτόκος . τὸ δὲ κατατόμος καὶ πρωτοτόκος παροξυνόμενα μὲν ἐπὶ ἐνεργείας τίθενται, προπαροξυνόμενα δὲ ἐπὶ πάθους. Περὶ τόνου τῶν εἰς ΥΣ ληγόντων. Βιβλίον ι’ . Τὰ εἰς ΥΣ πολυσύλλαβα κύρια ἢ προσηγορικὰ, μὴ ἐθνικὰ, βαρύνεται· ἄλδους Πόλτυς βότρυς Ἑρπυς Ἄλως . τὸ ἰχθύς προσηγορικὸν περιεσπᾶσθαι ἀλόγως, ὥσπερ τὸ μῦς , σῦς . Τὰ εἰς ΥΣ ἀπλᾶ ἐπιθετικὰ διὰ τοῦ Ε κλινόμενα δισύλλαβα ὄντα ὀξύνεται· ἡύς ἡδύς ταχύς βραδύς ὠκύς .

105 τὸ δὲ ἥμισυς προπαροξύνεται καὶ τὸ θῆλυς προπερισπᾶται· καὶ τὸ πρέσβυς βαρύτονον. Πᾶν εἰς ΥΣ λήγον σύνθετον ἐπιθετικὸν βαρύνεται· ἔπληυς νέηλυς πολὺδακρυς μελάνοφρυς . Τὰ εἰς ΥΣ ἄρσενικὰ ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται· ἥμισυς πέλεκυς Ῥαδάμανθυς . σεσημείωται τὸ ἐλαχύς (ὁ ἐλάχιστος) ὀξυνόμενον. Τὰ εἰς ΥΣ θηλυκὰ συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ Υ καὶ διὰ τοῦ ΔΟΣ κλινόμενα ὀξύνεται· χλαμύς πηλαμύς . τὰ μέντοι μὴ διὰ τοῦ ΔΟΣ κλινόμενα βαρύνεται· γένυς πίτυς χέλυσ γῆρυς ἀτράφαξ (εἶδος λαχάνου). Τὰ εἰς ΥΣ πάντα σύνθετα συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ Υ προπαροξύνεται· σύνοφρυς λεύκοφρυς κάλλιχθος δίβραχυς . Τὰ εἰς ΥΣ θηλυκὰ ἐκτείνοντα τὸ Υ ὀξύνεται· πληθύς ἐδητύς οἰζύς ἐριν [ν]ύς ἰζύς [ἢ ράχισ]. τὸ δὲ νηδύς ποιητικῇ ἀδείᾳ συστέλλεται. σεσημείωται ἐν τοῖς θηλυκοῖς τὸ ὀφρυς καὶ ἡ ὀσφυς (ἢ ράχισ) περισπώμενα. Τὰ εἰς ΥΣ ὑποκοριστικὰ περισπῶνται· καμμῦς κλαυσοῦς λαρδυς Διονῦς ἀπφῦς . τὸ δὲ ἰζὺς ποτὲ μὲν ὀξύνει ὁ Ἡρωδιανός, ποτὲ δὲ περισπᾷ.

106 [τὸ δρυς καὶ μῦς καὶ σῦς περισπῶνται.] Τὰ εἰς ΑΙΣ πολυσύλλαβα αἰολικῶς ὀξύνεται· Ἀτρεΐδαις ἀντὶ τοῦ Ἀτρεΐδης Ὀρέσταις, καὶ τὰ σύνθετα· ἄπαις εὐπαις ἀνδρόπαις . [τὸ δὲ παῖς περισπᾶται, καὶ τὸ σταῖς. τὸ δὲ δαῖς ὀξύνεται]. Τὰ εἰς ΕΙΣ πολυσύλλαβα κοινολεκτούμενα παροξύνεται·

δαφνήεις κητώει ς. αἱ δὲ μετοχαὶ ὀξύνονται· τυφθεῖς τυπεῖ ς. [τὸ δὲ κτεῖς ὀξύτονον, ὡς μονοσύλλαβον. καὶ τὸ κλείς.] καὶ οἱ Βοιωτοὶ τὸ Η τῶν εἰς ΗΣ εἰς ΕΙ τρέποντες ὀξύνουσιν αὐτὰ· εὐγενεῖς ἀντὶ εὐγενῆς, ἀγενεῖς ἀντὶ ἀγενῆς. Τὰ εἰς ΑΥΣ πολυσύλλαβα βαρύνονται· χιλιόναυς ὠμόγραυ ς. [τὰ δὲ ἀπλᾶ περισπῶνται· γραῦς ναῦς.] Τὰ εἰς ΕΥΣ κοινῶς μὲν ὀξύνεται· βασιλεύς Πηλεὺς Τυδεὺ ς· αἰολικῶς δὲ βαρύνεται· Ἄρευ ς. Τὰ εἰς ΟΥΣ πολυσύλλαβα ἀπλᾶ μὲν ὄντα περισπᾶται· ἀδελφίδους θυγατρίδους διπλοῦς τριπλοῦς, πλὴν τοῦ ὁδοῦ ς. τὰ δὲ σύνθετα βαρύνεται· Πειρίθους Ἀλκίνους εὐπλους πολύνους Οἰδίπου ς. Τὰ εἰς ΩΣ ἀρσενικὰ περιττοσυνλλάβως κλινόμενα καὶ διὰ καθαροῦ τοῦ ΟΣ βαρύνονται· ἥρως Μίνως πάτρως μήτρω ς. Τὰ εἰς ΩΣ ἀπλᾶ διὰ τοῦ ΤΟΣ κλινόμενα, εἰ μακρᾶ παραλήγοι, ἢ μετοχικὰ ὄντα ὀξύνεται· εὐρώς ἰδρώς ἀραρώς ὑπερδεδιώ ς.

107 εἰ δὲ ἱαμβικὰ ὑπάρχοι διὰ τοῦ ΤΟΣ κλινόμενα βαρύνεται· γέλως ἔρωρ Νέπω ς. τὸ δὲ εἴλωρ ἀπὸ τοῦ ἔλωρ. Τὰ ἀπὸ παρακειμένου συντεθέντα διὰ τοῦ ΤΟΣ κλινόμενα ὀξύνεται· ἀπτῶς ἀγνώ ς. Τὰ εἰς ΩΣ σύνθετα ἀπὸ τῶν εἰς ΩΣ μονοσυνλλάβων παροξύνεται· ζῶς αἰίζως, χρώς λευκόχρω ς. τὸ μέντοι ὑποδμῶς ὀξύνεται ὡς παρέλκουσαν ἔχον τὴν ὑπό. Τὰ εἰς ΩΣ σύνθετα πολυσύλλαβα ἀπὸ τῶν εἰς ΩΣ παροξύνεται· ἔρωρ χρυσέρως, ἰδρώς λυσίδρω ς. τὸ δὲ δύσερως καὶ φιλόγελως καὶ τὰ τοιαῦτα Ἀττικὰ ὄντα προπαροξύνονται. Τὰ εἰς ΩΣ Ἀττικὰ ὁμοτονοῦσιν ἐκείνοις, ἀφ' ὧν ἐσχηματίσθησαν· ναός νεώ ς, λαός λεώ ς, ἀξιόχρεος ἀξιόχρεω ς. τὸ δὲ λαγῶς καὶ ὀρφῶς περισπῶνται, καὶ ὁ τυφῶν καὶ ταῶ ν. Τὰ εἰς ΩΣ Περσικὰ ἢ Αἰγύπτια παροξύνεται· φάργως Ἰνάρω ς. Τὰ εἰς ΩΣ θηλυκὰ πολυσύλλαβα βαρύνεται μὲν, ὅσα βραχεῖα παραλήγει· Κέως Τέως ἄλλως ἔω ς. τὰ δὲ μὴ οὕτως ὀξύνεται· αἰδῶς ἠώ ς. Τὰ εἰς Ψ πολυσύλλαβα βαρύνεται· Ἄραψ λαῖλαψ θέρα ψ.

108 τὸ δὲ πλινθοβάψ καὶ πελεθοβάψ ὀξύνεται. Τὰ εἰς Ψ πολυσύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ Ψ Ο ἢ Ε βαρύνεται· Πέλοψ Δρύοψ μέροςψ βούκλεψ τυρόκλε ψ. Τὰ εἰς Ψ ἔχοντα Ι πρὸ τοῦ Ψ βαρύνεται· σκευότριψ παιδότριψ χέρνι ψ. Τὰ εἰς ΥΨ βαρύνεται· Κίνυψ Χάλυ ψ. Τὰ εἰς ΗΨ βαρύνεται· κῶλη ψ. Τὰ εἰς ΩΨ πολυσύλλαβα κύρια ὄντα ἢ προσηγορικὰ βαρύνονται· κύκλωψ ἴωψ μῶλω ψ. σεσημείωται, ὡς τινές φασι, τὸ εὐρώψ ὀξυνόμενον. τὰ μέντοι ἐπιθετικά ὀξύνεται, ὑπεσταλμένων τῶν ὑποπεπτωκότων κυρίοις, ἢ τῶν ἰδιαζόντων· μονώψ (ὁ μονόφθαλμος) κελαινῶψ τυφλώ ψ. τὸ δὲ ἐλίκωψ καὶ μύωψ (ὁ μυδὸς ὀφθαλμοῦς ἔχων) βαρύνεται, ὥσπερ τὸ κύκλωψ καὶ κέκρωψ (ὁ δόλιος) καὶ ἴωψ ὁ κυνίσκος. Περὶ τόνου τῶν εἰς Α θηλυκῶν ὀνομάτων. Βιβλίον ια'. Τὰ εἰς Α λήγοντα μακρὸν θηλυκὰ τῶν εἰς ΟΣ ὁμοτονοῦσιν αὐτοῖς, καὶ ἔτι τὰ εἰς Η· φοβερὸς φοβερ ἄ, ἰσχυρὸς ἰσχυρ ἄ, σοφὸς σοφ ἡ, καλὸς καλ ἡ, φίλος φίλ η. τὸ μέντοι βαρύτερος βαρυτέρα καὶ τὰ ὅμοια, εἰ καὶ τὸν τόπον ἐνήλλαξαν, ἀλλ' οὐ τὸν τόνον. Τὰ εἰς Α μακρὸν καὶ εἰς Η τῶν εἰς ΟΥΣ περισπωμένων περισπᾶται· ἀργυροῦς ἀργυρ ᾱ, χρυσοῦς χρυσῆς, διπλοῦς διπλ ἦ.

109 Τὰ ἔχοντα τὸ Α βραχὺ διὰ τοῦ ΤΡΙΑ προπαροξύνεται· αὐλήτρια ψάλτρι α. τὸ δὲ μετρία καὶ ἄλλοτρία τὸ Α μακρὸν ἔχουσι. καὶ τὸ πότνια καὶ ὄμπνια προπαροξύνεται. Τὰ εἰς ΕΙΑ ἀπὸ τῶν εἰς ΕΥΣ προπαροξύνεται· βασιλεύς βασιλεία, ἱερεὺς ἱέρει α. Ἔτι τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΥΣ βαρυτόνων προπαροξύνεται· ἡμισυς ἡμίσεια, θῆλυς θήλει α. τὰ μέντοι ἀπὸ ὀξυτόνων προπερισπῶνται· ταχύς ταχεῖα, βραδύς βραδεῖα, πλὴν τοῦ λίγεια καὶ ἐλάχεια ἀπὸ τοῦ λιγύς καὶ ἐλαχύς. Τὰ εἰς ΝΑ συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ Α ἀπὸ τῆς γενικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ σχηματιζόμενα προπαροξύνεται· μέλανος μέλαινα, τάλανος τάλαινα, Λάκων Λάκαινα, δράκων δράκαινα α. Ἔτι τὰ εἰς ΡΑ βραχὺ παρεσχηματισμένα· σωτήρ σώτειρα, μάκαρ μάκαιρ α. Τὰ εἰς ΣΑ ὑπερδυσύλλαβα παρεσχηματισμένα προπαροξύνεται, εἰ μὴ κατὰ συναλοιφήν εἴη ἀπὸ ὀξυτόνων εἰς ΗΣ· δαφνήεσσα φωνήεσσ α. τὸ δὲ τεχνήεσσα ἀπὸ τοῦ τεχνήεσσα. καὶ τὰ ἀπὸ ὀξυτόνων εἰς ΗΣ· χερνής χερνήεσσα, ἀργῆς ἀργήεσσα, Κρῆς Κρητός Κρῆεσσα, θῆς θῆεσσ α. Τὰ εἰς Α βραχὺ ἀπαρσχηματίστα

διὰ διπλοῦ ἐκφερόμενα, εἰ μὲν δισύλλαβα εἶη καὶ μακρᾷ παραλήγει, παροξύνεται· ῥίζα πέζα φύζα δόξα δίψ α.

110 τὰ δὲ ὑπερδισύλλαβα προπαροξύνεται· ἄμαξα λακέρυζ α. Τὰ εἰς ΘΑ ἔχοντα τὸ Α βραχὺ βαρύνεται· μίνθα (τὸ ἡδύοσμον) ἄκανθα κολόκυνθα (ἡ ἀττικῶς κολοκύντη) μεθ' ὧν καὶ ἡ δίαίτ α. Τὰ εἰς ΜΑ θηλυκὰ σπάνια ὄντα βαρύνεται· τόλμα Θέρμ α· ἀττικῶς δὲ τόλμη καὶ Θέρμη. Τὰ εἰς ΛΑ θηλυκὰ [σπάνια ὄντα] βαρύνεται· ψύλλα Σκύλλα Σίβυλλα ἄμιλλα ἄελλα καὶ ἀνάπαυλ α. Τὰ εἰς ΝΑ μονογενῇ βαρύνεται· Κύννα (ἡ πόρνη) Ἄννα γέννα χλαῖνα, εἰ μὴ κατὰ πάθος γένοιτο, Ἀθηνᾶ μν ᾱ. τὰ δὲ Ἰταλικά προπερισπῶνται· Σαβῖνα Φαυστίνα Ἰουστίνα Κωνσταντῖν α. Τὰ εἰς ΡΑ δισύλλαβα συνεσταλμένον ἔχοντα τὸ Α βαρύνεται· σφαῖρα μοῖρα πεῖρα σφῦρ α. τὰ δὲ μὴ συνεσταλμένον τὸ Α ἔχοντα ὀξύνεται· ἱρά (ἡ ἐκκλησία) σειρά πυρά οὐρά φρουρά πλευρ ᾱ. Τὰ εἰς ΡΑ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τὸ Α βραχὺ ἔχοντα προπαροξύνεται· [ἄρουρα Ἄργουρ α] μάχαιρα χίμαιρα Δηϊάνειρα σκολόπενδρ α. [Τὰ εἰς ΡΑ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς πρὸ τέλους ἔχοντα τὸ Υ βαρύνεται· πορφύρα Ἐφύρ α.

111] Τὰ εἰς ΡΑ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βραχὺ ἔχοντα τὸ Α, καὶ πρὸ τέλους ἔχοντα ΟΥ προπαροξύνεται· ἄρουρα Ἄργουρα κυνόσουρα, μεθ' ὧν καὶ τὸ [κέρκυρ α] γέφυρα. Τὰ εἰς ΣΣΑ ὑπερδισύλλαβα ἀπαρασχημάτιστα προπαροξύνεται, εἰ μὴ παραλήγοι ΟΥ· θάλασσα Ἰφιάνασσα θέρμασσα (ἡ κάμινος). τὰ δὲ παραλήγοντα τῇ ΟΥ, εἰ μὲν ἔχειν ἓν Σ, προπαροξύνεται· Φαέθουσα Ἀρέθουσα Αἴθουσα· εἰ δὲ δύο ἔχοιεν, προπερισπῶνται· Πιτυοῦσσα Ῥοδοῦσσα (ὀνόματα νήσων) πλήν τοῦ Ἑμπουσσα καὶ Συράκουσσ α. Τὰ εἰς ΣΑ δισύλλαβα βαρύνεται· αἶσα μοῦσα πεῖσα (ἡ πειθῶ) μεθ' ὧν γλῶσσα πίσσα νύσσ α. Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΑ καὶ ΥΙΑ δισύλλαβα προπερισπᾶται· μαῖα γαῖα Θυῖα μυῖ α. Τὰ εἰς Α συνεσταλμένον μονογενῇ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς παραλήγοντα τῇ ΑΙ διφθόγγῳ ἢ τῇ ΕΙ ἢ ΟΙ ἢ ΥΙ προπαροξύνεται· Πλάταια Ἀλεξάνδρεια Θέσπεια (Θεσπιαὶ δὲ τὸ πληθυντικόν) εὐνοια πρόνοια ἄρπυια αἶθυια ἄγυια ὄργυια, ἃ πληθυντικῶς ὀξύνεται. τὸ δὲ μητρυῖα μακρὸν ἔχον τὸ Α ὀξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΑ μονογενῇ μακρὸν ἔχοντα τὸ Α παροξύνονται· σεληναῖα Ἀθηναῖα Ἰουδαῖα περικεφαλαῖα [θυραῖ α].

112 Τὰ εἰς Α καθαρὸν μονογενῇ παραληγόμενα Ε βαρύνεται, εἰ μὴ προσηγορικὰ ἢ περιεκτικὰ εἶη· Ῥέα θεά (τὸ δὲ θεά ὀξύνεται) πτελέα ἰτέα συκέ α. Τὰ εἰς Α μακρὸν μονογενῇ τῇ ΕΙ ἢ τῷ Ι μακρῶ παραληγόμενα ἐπὶ οὐσίας τιθέμενα ὀξύνεται· χεῖα ζεῖα (εἶδος κριθῆς) φλιά θρι ᾱ. τὸ δὲ μνεῖα χρεῖα βαρύνονται, οὐ γὰρ ἐπὶ οὐσίας λαμβάνεται, καὶ τὸ λεία δὲ καὶ Φθία βαρύνονται, καὶ τὸ δεῖα (ἡ ἔνδεια). Τὰ διὰ τοῦ ΙΑ ἐπὶ χωρῶν κείμενα παροξύνεται· Λυκία Ἀσία Κιλικί α. Τὰ γινόμενα ἀπὸ τοῦ ΕΥΩ παροξύνεται· ἐρμηνεῖα βασιλεία δουλεία κολακεία παιδεία (ἡ παίδευσις, παιδιὰ δὲ τὸ παίγνιον). τὸ δὲ παρειά καὶ φορβειά καὶ φορειά (ὁ βόρβορος) καὶ ἀρειά (ἡ ἀπειλή) ὀξύνονται· οὐ γὰρ ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ΕΥΩ. Τὰ διὰ τοῦ ΙΑ μακρὸν τὸ Α ἔχοντα παροξύνεται· ἀνία φιλία πενία ξενί α. Τὰ διὰ τοῦ ΙΑ παρὰ μελλόντων γενόμενα παροξύνεται· ὀρέξω ἀνορεξία πέψω ἀπεψία προδώσω προδοσί α. Τὰ διὰ ΣΙΑ τὸ Α μακρὸν ἔχοντα βαρύνεται· ἀθανασία διχοστασία ἰκεσί α.

113 εἴ τι δὲ ὀξυνθῇ, ὄνομα δήμου ἔχει, ἢ περιεκτικὸν ὑπάρχει. τὸ δὲ προστασία καὶ τρασία (ὁ τόπος ὅπου ξηραίνονται τὰ σῦκα) καὶ αἵμασία ὥς ἔννοιαν περιεκτικῶν ἔχοντα ὀξύνεται. τὸ δὲ Κηφισία καὶ Ὑσιὰ καὶ Λουσία ὀνόματα δήμων. Τὰ διὰ τοῦ ΝΙΑ μακρὸν ἔχοντα τὸ Α βαρύνεται· κονία πενία γειτονί α. τὸ δὲ ῥοδωνία καὶ ἰωνία περιεκτικὴν τοπικὴν ἔννοιαν δηλοῖ· καὶ τὸ Χελιδονία δήμος· καὶ ἔτι τὸ ἰμονία (τὸ ἀντλητήριον) παρ' Ἀττικοῖς ὀξύνεται. Τὰ εἰς Α μακρὸν τῇ ΡΙ παραληγόμενα παροξύνεται· αἰθρία κοπρία ὕδρια φατρί α. τὸ μέντοι Στειρία δήμος. Τὰ εἰς Α μακρὸν παραληγόμενα τῇ ΛΙ ἥς προηγείται Α βαρύνεται· πρᾶγμα σημαῖνον· διδασκαλία ἀτασθαλία ἢ ὀνόματα χωρῶν· Οἰχαλία Θεσσαλί α· εἰ δὲ μὴ οὕτως ὀξύνεται· ἀπομαγδαλία φυταλι

ά. τὸ δὲ ἀσπαλία (ἢ ἀλεία) βαρύνεται. Τὰ εἰς Α μακρὸν τρισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ι ἐπὶ οὐσίας λαμβανόμενα βαρύνεται, χωρὶς τινων καρδία σχεδία ζημία σηπία οἰκία.

114 τὸ μέντοι σκοπία καὶ σποδιά ὀξύνονται, ὡς ἔχοντα τὸ Ο πρὸ τοῦ Ι, ὥσπερ καὶ τὸ πολιά καὶ τροχία καὶ ἀματροχία. Τὰ παραληγόμενα ἀπὸ τῶν εἰς Ξ βαρύνονται· Φρυγία Βεβρυκία Ὀρτυγία. σεσημείωται τὸ ἀνθρακία ὀξυνόμενον. Τὰ διὰ τοῦ ΟΑ σπάνια καὶ κατὰ πάθος γενόμενα παρ' Ἀττικοῖς παροξύνεται· οἷα ὄα (τὸ δέρμα), χροία χροά. τὰ δὲ ἐν συνθέσει [?] ὀξύνεται· στοιά στοά, ροία ροά. Τὰ διὰ τοῦ ΟΙΑ μακρὰ, ὅσα ἀπὸ ψιλοῦ συμφώνου ἄρχονται, βαρύνεται· ποία (ἢ βοτάνη) Τροία κοία (ἢ σφαῖρα). οὕτω καὶ Οἷα (ἢ κώμη). τὸ μέντοι χροία στοιά ὀξύνεται. Τὰ εἰς Α μακροκατάληκτα βαρύνονται παραλήγοντα τῷ Υ· ὀξύα (εἶδος ξύλου) καρύα κωδύα (ἢ τῆς μήκωνος κεφαλὴ) Δατύα (πόλις). Τὰ εἰς Α μακρὸν καθαρὸν τῷ Ω παραληγόμενα βαρύνεται· ὦα (ἢ μηλωτή) Κριώα ψοθώα (ἢ ψώρα). Τὰ εἰς Α μακρὸν μὴ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα πλὴν τοῦ Ρ παροξύνεται· Ἥρα ὀπώρα χώρ α.

115 εἰ δέ τι ἄλλο εὗρεθ ἢ, κατὰ διάλεκτον ἢ πάθος ἐγένετο ο, ὡς τὸ Ἑλένα Ἑλένη, Ἀθηνά Ἀθην ᾱ. Τὰ εἰς ΡΑ μακροκατάληκτα τρισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ε μονογενῆ βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπιθετικά· εἴη· ἡμέρα ἀσκέρα (εἶδος ὑποδήματος) διφθέρα λακέρ α. τὸ δὲ Γλυκερά ὀξύνεται, εἴτε κύριον, εἴτε ἐπιθετικὸν εἴη. καὶ τὸ περιστερά τετρασύλλαβον, καὶ τὸ Ἑλευθεραί πληθυντικῶς λεγόμενον. Τὰ εἰς ΡΑ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ Υ παραληγόμενα βαρύνεται. ἀλλ' εἰ μὲν ἔχωσι τὸ Α μακρὸν, παροξύνεται· πορφύρα Ἐφύρ α· εἰ δὲ βραχύ, προπαροξύνεται· Κέρκυρα ἄγκυρα γέφυρ α. τὸ δὲ Γλαφυρά ὀξύνεται, εἴτε ὄνομα πόλεως εἴη, εἴτε ἐπιθετικόν. Τὰ εἰς ΡΑ μακρὸν τῷ Ω παραληγόμενα βαρύνεται· χώρα ψώρα ὦρ α, μεθ' ὧν καὶ τὸ πρῶρ α, εἰ καὶ συστέλλει τὸ Α. Τὰ εἰς ΡΑ ἀπλᾶ μονογενῆ τρισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ω ἀπὸ φύσει μακρᾶς ἢ βραχείας ἀρχόμενα βαρύνεται· Φαλώρα πληθώρα ληθώρα α.

116 εἰ δὲ ἀπὸ θέσει μακρᾶς, ὀξύνεται· θαλπωρά ἐλπωρ ᾱ. τὸ δὲ πανδώρα σύνθετον ὃν παροξύνεται. Τὰ εἰς ΡΑ μονογενῆ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου παροξύνεται, καὶ μακρὸν ἔχει τὸ Α· ὕδρα πέτρα ῥήτρα φαρέτρα γάστρα μήτρ α. σεσημείωται τὸ Τάναγρα καὶ σκολόπενδρα προπαροξύτονα καὶ συστέλλοντα τὸ Α. Περὶ τόνου τῶν εἰς Η θηλυκῶν. Βιβλίον ιβ'. Τὰ εἰς Η λήγοντα θηλυκὰ παρὰ γενικῆς σχηματισθέντα βαρύνεται· χιτῶνος Χιτώνη, ἡγεμόνος Ἠγεμόνη, σῶφρονος σωφρόνη, εὐφρονος εὐφρόνη, ἀμύμονος Ἀμυμών η. τὸ δὲ ἀρπαγή ὀξύνεται, διότι ἀπὸ τοῦ ἀρπάζω. τὸ δὲ ἀρπάγη (σιδήριόν τι) βαρυνόμενον, ἀπὸ τοῦ ἄρπαγος. καὶ τὰ παρώνυμα ὁμοίως· ἀμφίρυτος ἀμφιρύτη, δορύκτητος δορυκτήτη, ἀμφίλυκος ἀμφιλύκ η. Τὰ εἰς Η σύνθετα καὶ παρασύνθετα βαρύνεται· Ὤκυπέτη Ὑψιπύλη Ἐριπύλη Βερονίκη Πολυκάστ η. Τὰ εἰς Η προσηγορικὰ ἢ βαρύνεται ἢ ὀξύνεται σύνθετα ὄντα.

117 ὅσα οὖν ἔχει τι ἄλλο μέρος λόγου καὶ ἄρχεται χωρὶς προθέσεως βαρύνεται· κυνάγχη βουκάπη (ἢ τῶν βοῶν φάτνη) παντογύνη (ἢ ταραχώδης γυνή) ὀξάλμη τολύπη (ἢ ἐργασία). τὸ δὲ ἀστεροπή ὀξύνεται ὡς σύνθετον παρὰ τὸ ὅπα καὶ ἀστήρ. καὶ τὸ ὑδρορρόη οἱ παλαιοὶ ἐβάρυναν, οἱ δὲ μεταγενέστεροι ὀξύνουσιν οὐχ ὑγιῶς. Τὰ εἰς Η θηλυκὰ προσηγορικὰ ἀπὸ προθέσεως συντεθειμένα τότε μὲν ὀξύνεται, ὅτε τὰ ἑαυτῶν ἀπλᾶ, καὶ τότε βαρύνεται, ὅταν τὰ ἑαυτῶν βαρύνηται· ἀνατολή μεταβολή ἀναβολή ἐπιτολή παραψυχή (τὸ προσηγορικόν, Παραψυχή δὲ τὸ κύριον). τὸ δὲ ἀναρρόη παροξύνεται, καίτοι ἀπὸ τοῦ ῥοή· καὶ τὸ ἀναδέσμη ἀπὸ τοῦ ἀνάδεσμος. τὰ δὲ βαρύτονα ταῦτα· συνθήκη παρακαταθήκη συγγνώμη συνάγχ η. Τὰ εἰς Η συναληλιμμένα περισπᾶται· λεοντέα λεοντῆ, σκεῖα σκεῖ, γαλέα γαλῆ, ἀμυγδαλέα ἀμυγδαλῆ. Τὰ εἰς Η καθαρὸν μονογενῆ οὐ πολλὰ βαρύνεται· Δανά η. Ἀγαυή ὀξύνεται ἐπιθετικὸν ὄν. καὶ τὰ διὰ τοῦ ΕΥΗ παροξύνεται· χλεύη Βεύη δεύ η. τὸ μέντοι σκευή ὀξύνεται, καὶ τὰ ἀπ' αὐτῆς κατασκευὴ ἐπισκευή [οἰκοσκευή].

118

Τὰ εἰς Η καθαρόν δισύλλαβα τῷ Ο παραληγόμενα ὀξύνεται καὶ βαρύνεται. καὶ βαρύνεται τὰ ἀπὸ δύο συμφώνων προηγουμένου τοῦ δασέος φθόγῃ (ἢ φθορά) χλόῃ χνόῃ (αἱ χοινικίδες τῶν ἀρμάτων). τὰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα ὀξύνεται· χοή (ἢ σπονδή) βοή θοή (τὸ ἐπίθετον, Θόῃ δὲ τὸ κύριον) πνοή. ἔτι καὶ τὰ ὑπερδισύλλαβα· Οἶνός Η· Χωλό η. τὸ δὲ ἀκοή ἐκ τοῦ ἀκούω. Τὰ εἰς Η δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Υ σπάνια ὄντα τὰ μὲν βαρύνεται· λύη (ἢ στάσις) δύη (ἢ κακοπάθεια) γύη (ἢ γῆ καὶ μέρος ἀρότρου) ψύη (ἢ ψύα καὶ ψόαι)· τὰ δὲ ὀξύνεται· φυή καὶ Φλυή (ὁ δῆμος Ἀττικός). Τὰ διὰ τοῦ ΥΗ ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται· θιγύη ὀρύη (εἶδος ὀσπρίου) Λιβύ η. Τὰ διὰ τοῦ ΩΗ ὀξύνεται· ζωή θωή ἔρω ή. Τὰ εἰς ΒΗ ἔχοντα πρὸ τοῦ Β σύμφωνον κατ' ἐπιπλοκὴν ἢ κατὰ διάστασιν βαρύνεται, εἰ μὴ ῥηματικά εἴη προσηγορικά καὶ παραλήγοι τῷ Ο· τύρβη Κόμβη (τὸ κύριον) κύμβη (νηὸς εἶδος) Θίσβη κράμβη Ἄλβ η.

119 τὸ δὲ φορβή ἔχει τὸ Ο. Τὰ γὰρ εἰς Η ῥηματικά ὀξύνεται· τρέπω τροπή, τρέφω τροφή, νέμω νομή. Τὰ εἰς ΒΗ ὑπερδισύλλαβα μὴ παραληγόμενα τῇ ΟΙ διφθόγγῳ βαρύνεται· Ἀλύβη καλύβη Νιόβη ἀστράβη (εἶδος ἀμάξης) Ἑκάβ η. τὸ δὲ ἀμοιβή ὀξύνεται, ὡς ἔχον τὴν ΟΙ δίφθογγον. Τὰ εἰς ΒΗ ἱαμβικά κύρια ἢ παρώνυμα βαρύνεται· Ἄβη κύριον, βλάβ η. ὀξύνεται δὲ ταῦτα· λαβή τριβή ῥηματικά ὄντα. Τὰ εἰς ΟΙΒΗ κύρια μὲν ὄντα βαρύνεται· Φοίβη Βοίβ η. προσηγορικά δὲ ὀξύνεται· λοιβή στοιβή ἀμοιβή ή. Τὰ εἰς ΒΗ δισύλλαβα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα [καὶ] μὴ τῇ ΟΙ βαρύνεται· ἥβη Θήβη στίβη (ἢ ψυχρά) λώβ η. Τὰ εἰς ΓΗ δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρώτην εἰς σύμφωνον λήγουσαν, προσηγορικά ὄντα ὀξύνεται· φθογγή κλαγγή ὀργή στοργή ή. τὰ δὲ κύρια βαρύνεται· Βέργη Σέλγη Πέργ η. Τὰ εἰς ΓΗ ἱαμβικά ῥηματικά ὄντα ὀξύνεται· ταγή ἀπὸ τοῦ τάσσω, φυγή σφαγή ή.

120 παρώνυμα δὲ βαρύνεται· πάγη τρύγη στέγη η. τὸ μέντοι σαγή (τὸ πλῆθος) τινὲς μὲν ὀξύνουσι, τινὲς δὲ βαρύνουσι. Τὰ εἰς ΓΗ δισύλλαβα ἀσυνάλειπτα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα, εἰ μὴ διαστολή τις εἴη ἢ ἀπὸ τοῦ Γ ἄρχοιτο, ὀξύνεται· πληγή σιγή κραυγή· Κραυγή δὲ τὸ κύριον. τὸ δὲ γύγη ἀπὸ τοῦ Γ ἄρχεται. τὸ δὲ αἰγῇ ἀπὸ τοῦ αἰγέα συναλειφθὲν περισπᾶται. Τὰ εἰς ΓΗ ὑπερδισύλλαβα προσηγορικά, ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν ὀξύνεται· μαρμαρυγή κορκορυγή (ὁ θόρυβος) ὀλολυγή οἰμωγή ή. Λαλάγη δὲ κύριον, ὥσπερ τὸ ἡλύγη (ἢ σκιά) καὶ πανάγη (ἢ ἀγνή ἰέρεια). καὶ τὸ πλατάγη δὲ τινες βαρύνουσιν. Τὰ εἰς ΓΗ ὑπερδισύλλαβα, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν, βαρύνεται· ὀλίγγη (ἢ ἀνάπαυσις) Ἑλιβύργη ἀμόργη (ἢ τοῦ ἐλαίου τρύξις). σεσημειώται τὸ ἀμολγή ὀξυνόμενον. Τὰ εἰς ΔΗ ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους τὸ Ο εἰς σύμφωνον καταλήγον προσηγορικά ὄντα ὀξύνεται· χορδή σπονδή ή. τὸ μέντοι Χόνδη κύριον βαρύνεται καὶ τὸ Μένδη κύριον καὶ τὸ ἄλδ η. Τὰ εἰς ΔΗ προσηγορικά ὀξύνεται· ὦδῃ ἁοιδή σπουδὴ ἐδωδὴ αὐδ ή.

121 τὸ μέντοι Λήδη κύριον, καὶ Ἰδῆ καὶ Μήδ η. Τὰ εἰς ΔΗ λήγοντα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν βραχεῖαν μὴ εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν, εἰ μὲν κύρια ὦσιν ἢ οὐσίαν σημαῖνοι, βαρύνεται· πέδη κνίδη σίδη Νέδ η· εἰ δὲ κατὰ πράγματος τάσσοιτο, ὀξύνεται· κομιδὴ (ἢ ἐπιμέλεια) ἀδή (ἢ ἡδονή) φραδὴ (ἢ βουλή) χλιδή (ὁ κόσμος). Τὰ εἰς ΘΗ δισύλλαβα βαρύνεται, εἰ μὴ ἱαμβικά εἴη τῷ Ο παραλήγοντα· μάλθη (ὁ κηρός) τίθη Ξάνθη σπάθ η. σεσημειώται τὸ κριθή ὀξυνόμενον καὶ τὸ ποθή ἔχον τὸ Ο. Τὰ εἰς ΘΗ μονογενῇ ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται· Καλάθη (πόλις) Βισάνθη Ἰάνθη λυκάνθ η. τὸ δὲ ἀγαθός ἀγαθὴ τριγενές. Τὰ εἰς ΚΗ δισύλλαβα φύσει μακρᾷ παραληγόμενα ἀσυνάλειπτα βαρύνεται, ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου ἢ συμφώνων, μὴ ποιότητα φωνῆς ἀλόγου ζώου σημαίνοντα· Γλαύκη (κύριον) Λεύκη (κύριον) Πεύκη νίκη φρίκη η. τὸ δὲ μυκή ὀξύνεται, σημαῖνον φωνὴν λέοντος. τὸ δὲ ἡκή ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος. Τὰ εἰς ΚΗ ἱαμβικά ἀσυνάλειπτα, εἰ μὲν τῷ Ο παραλήγοιτο, ὀξύνεται ῥηματικά ὄντα· πλέκω πλοκή δέκω δοκή (ἢ ὑπόνοια) πέκω ποκή (τὸ ἔριον).

122

τὸ μέντοι κρόκη ἀπὸ τοῦ κροκός. εἰ δὲ ἄλλω συμφώνω, βαρύνεται· δίκη Λύκη (κύριον) κάκη (ἢ κάκωσις). τὸ μέντοι ἀκή (ἢ ἡσυχία) ὀξύνεται πρὸς ἀντιδιαστολὴν κυρίου. τὸ δὲ φακῇ περισπᾶται ἐκ συναιρέσεως. Τὰ εἰς ΚΗ δισύλλαβα πρὸ τοῦ Κ σύμφωνον ἔχοντα μὴ τὸ Λ βαρύνεται· κάκκη (... ἢ δειλία) λόκκη (ἢ χλαμύς) κρόκκη (ἢ παράλιος ψηφίς) Δίρκη Κίρκη νάρκη Βάρκη ἄσκη (ἢ ἄσκησις). τὸ δὲ ὀλκή καὶ ἀλκή ὀξύνονται, ὡς ἔχοντα τὸ λάμβδα. τὸ δὲ Χάλκη (ἢ πόλις) πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ χαλκῇ. Τὰ εἰς ΚΗ ὑπερδισύλλαβα τῷ Α παραληγόμενα, εἴτε κύρια εἴτε προσηγορικά, βαρύνεται, εἰ μὴ εἴη ῥηματικά· Ἰθάκη Ἀρτάκη Σκυλάκη (πόλις). ἢ δὲ φυλακή ἀπὸ τοῦ φυλάσσω, καὶ αἰκή ἀπὸ τοῦ αἵσσω. Τὰ εἰς ΚΗ ὑπερδισύλλαβα τῷ Ε ἢ τῷ Ο παραληγόμενα σπάνια εἰσιν. τὸ Ἀλωπεκή ὀξύνεται. τὸ δὲ βορβορόκη βαρύνεται, καὶ τὸ ψοθόκη (ἢ ἀκαθαρσία). Τὰ εἰς ΚΗ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ι συνεσταλμένω παροξύνεται· Ἑλίκη κύριον μυρική Βαιτική (χώρα) μηδίκη η.

123 τὰ δὲ ἔχοντα ἔννοιαν τινος προσυπακουομένου ὀξύνονται· μουσική ἱατρική γραμματική ἢ. Ἔτι τὰ ἔχοντα τὸ Ι ἐκτεταμένον κύρια ἢ προσηγορικά βαρύνεται· Φοινίκη ἐρίκη η. καὶ τὰ ἔχοντα Σ πρὸ τοῦ Κ παροξύνεται· λεκανίσκη παρθενίσκη θυῖσκ η. Τὰ εἰς ΚΗ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Υ βαρύνεται· Καλύκη (κύριον) σαμβύκη (εἶδος ὀργάνου) Ἰτύκη Ἑρύκη η. Τὰ εἰς ΚΗ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ω ὀξύνεται· ἀκωκή ἰωκή (ἢ δίωξις) Τὰ εἰς ΛΗ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου, εἰ μὴ παραλήγοιτο Ο, ἐν προσηγορικοῖς βαρύνεται· ζάγκλη αἶγλη σίγλη (τὸ ἐνώτιον) ζεύγλη φύτλη τρώγλη η. τὸ μέντοι ὁμοκλή καὶ ὀπλή παραλήγουσιν Ο, καὶ τὸ κεβλή ἀπὸ τοῦ κεφαλή γέγονε. Τὰ εἰς ΛΗ μονογενῇ δισύλλαβα ἐτέρω Λ παραληγόμενα βαρύνεται· Ἑλλη πέλλ η. τὸ δὲ κυλλή τριγενές. Τὰ εἰς ΛΗ μονογενῇ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Α ἢ Ε βαρύνεται ἀσυνάλειπτα ὄντα· πάλη σάλη (ἢ φροντίς) ζάλη ἄλη (ἢ πλάνη). Ἀλή δὲ δῆμος τῆς Ἀττικῆς ὀξυνόμενον.

124 τὸ δὲ γαλῇ περισπᾶται ἀπὸ συναιρέσεως. Τὰ διὰ τοῦ ΗΛΗ δισύλλαβα βαρύνεται, εἰ μὴ ἀπὸ δασέος ἄρχοιτο συμφώνου· στήλη μήλη κήλη η, μεθ' ὧν καὶ ἥλη (ἄθροισις). τὸ δὲ χηλή καὶ θηλή ὀξύνεται ὡς ἀπὸ δασέος ἀρχόμενα. Τὰ εἰς ΛΗ δισύλλαβα μὴ κύρια, παραληγόμενα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ Υ, ὀξύνεται· βουλή εὐλή (ὁ σκώληξ) οὐλή (τὸ μονογενές). τὸ γὰρ οὐλος οὐλη βαρύνεται (ὁ ὀλέθριος καὶ ὁ οὐλότριχος). τὸ δὲ Θούλη κύριον καὶ τὸ δούλη τριγενές. Τὰ εἰς ΛΗ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ ΕΙ ἢ τῷ Ι βαρύνεται· εἴλη (ἢ θερμασία) δεῖλη η. τὸ δὲ δειλή τριγενές. σεσημείωται τὸ σμ [ε] ἰλή (τὸ σμ[ε]ἰλίον) ὀξυνόμενον. Τὰ διὰ τοῦ ΑΛΗ ὑπερδισύλλαβα μονογενῇ ἀσυνάλειπτα βαρύνεται· Ἑκάλη μασχάλη αἰθάλη δαμάλη η. τὸ δὲ κεφαλή ὀξύνεται. τὸ ἀλαλή (ὁ θόρυβος) παρὰ τὸ λαλῶ. τὸ δὲ ἀμυγδαλή ἐκ συναιρέσεως. Τὰ διὰ τοῦ ΕΛΗ μονογενῇ ὑπερδισύλλαβα παροξύνεται· Σεμέλη ἀγέλη κυψέλη (ὁ ῥύπος τῶν ὠτων, καὶ τὸ ἀγγεῖον τῶν κηρίων). εἰ δέ τι ὀξύνεται, τὴν πρώτην συλλαβὴν μακρὰν ἔχει· πιμελή (τὸ λίπος) καὶ τὸ Ἀγγελή καὶ Πεντελή ὀξύνεται.

125 Τὰ διὰ τοῦ ΗΛΗ ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται· Ἀνθήλη Γαβήλη κωβήλη η. τὸ δὲ γαμφηλή ὀξύνεται, καὶ τὸ θυηλή (ἢ θυσία). Τὰ εἰς ΙΛΗ ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται· παστίλη (τὸ ἀπόζυσμα τῶν δερμάτων) μαρίλη (ἢ κόνις) μυστίλη (ὁ κοῖλος ἄρτος). τὸ μέντοι ὠτειλή καὶ ἀπειλή καὶ ὀφειλή ὀξύνεται, ὡς ἔχοντα τὸ Ε πρὸ τοῦ Ι. Τὰ διὰ τοῦ ΟΛΗ ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται, εἰ μὴ σύνθετα εἴη ἐκ προθέσεως· ἀσβόλη θερσόλη η. τὸ δὲ ἐντολή ἀνατολή καὶ τᾶλλα ἐκ προθέσεως ὀξύνονται. Τὰ διὰ τοῦ ΥΛΗ ὑπερδισύλλαβα βαρύνονται· κορδύλη κοτύλη γογγύλη σταφύλη (τὸ τεκτονικὸν ἐργαλεῖον, σταφυλή δὲ ὁ καρπός). τὸ μέντοι Ἀγκυλή καὶ Ἀγρυλή ὀνόματα δήμων ὀξύνονται. Τὰ διὰ τοῦ ΩΛΗ ὑπερδισύλλαβα ὀξύνεται· παυσωλή τερπωλή εὐχωλή ἀδμωλή (ἢ ἄγνοια). τὸ δὲ ἐριώλη (ἢ μεγάλη πνοή) ἀπὸ τοῦ ἐρί καὶ τοῦ ἄω τὸ πνέω βαρύνεται.

126 Τὰ εἰς ΜΗ λήγοντα προσηγορικά ἔχοντα κατ' ἐπιπλοκὴν σύμφωνον, μὴ δασὺ ὀξύνεται· δεσμή δυσμή πυγμή ἢ. τὸ μέντοι χάσμη βαρύνεται δασὺ ἔχον τὸ σύμφωνον. Τὰ εἰς ΜΗ ἔχοντα

σύμφωνον κατὰ διάστασιν βαρύνεται· τόλμη ἄλμη χάρμη σκάλμ η. σεσημείωται τὸ ὀρμή καὶ τὸ γραμμὴ ὀξυνόμενα. Τὰ διὰ τοῦ ΑΜΗ εἴτε δισύλλαβα εἴτε ὑπερδισύλλαβα μονογενῇ βαρύνεται, εἰ μὴ εἴη ἐκ συναιρέσεως· Σάμη (νῆσος) καλάμη παλάμ η. τὸ δὲ σπιθαμὴ ὀξύνεται. τὸ δὲ σσηαμῇ περισπᾶται ὡς ἐκ συναιρέσεως. Τὰ εἰς ΜΗ ἱαμβικά παραληγόμενα τῷ Ο, ἀπὸ ῥημάτων παραληγόντων Ε, ὀξύνεται· δρέμω δρομ ἢ, τέμνω τομ ἢ, νομ ἢ. τὸ μέντοι κόμη βαρύνεται ἀπὸ τοῦ κόσμος γεγονυῖα, κόσμη γάρ. Τὰ εἰς ΜΗ φύσει μακρᾷ παραληγόμενα βαρύνεται· μνήμη κνήμη φήμη λύμη Σύμη (τὸ κύριον). σεσημείωται τὸ τιμὴ προσηγορικὸν ὀξυνόμενον. Τίμη δὲ τὸ κύριον βαρύνεται. Τὰ εἰς ΝΗ μονογενῇ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου βαρύνεται· πάχνη λάχνη ἄχνη τέχνη Αἴτνη φάτνη δάφνη ὄρφνη (ἢ νύξ).

127 τὸ δὲ ψεδνός ψεδνὴ τριγενές. Τὰ εἰς ΝΗ μονογενῇ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς Ρ καταλήγουσαν βαρύνεται· πτέρνη Λέρνη πάρν η. τὸ δὲ φερνὴ (ἢ προίξ) παρὰ τὸ φέρειν ὀξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΑΝΗ δισύλλαβα μονογενῇ βαρύνεται· ἄνη (ἢ ἄνυσις) πλάνη Κάνη (κύριον) Σάν η. Τὰ διὰ τοῦ ΑΝΗ μονογενῇ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρύνεται· θηγάνη (ἢ ἀκόνη) Ἐργάνη (ἢ Ἀθηνᾶ) ὀρκάνη (ἢ εἰρκτή) σωσάνη πτισ [σ]άνη δαπάνη λεκάνη βοτάν η. τὸ δὲ μηχανὴ ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΝΗ δισύλλαβα τῷ Ε παραληγόμενα καὶ βαρύνεται καὶ ὀξύνεται. βαρύνεται τὸ ἔν η, ὀξύνεται τὸ Θενὴ (πόλις) καὶ τὸ εὐνή μετὰ τοῦ Υ. Τὰ διὰ τοῦ ΕΝΗ ὑπερδισύλλαβα μονογενῇ βαρύνεται· ὠλένη Ἐλένη Κλυμέν η. τὸ δὲ Κλαζομεναί πόλις ὀξύνεται, καὶ τὸ δεξαμενὴ εἰαμενὴ (ὁ κάθυγρος τόπος) τοπικὴν ἔννοιαν ἔχοντα. Τὰ διὰ τοῦ ΗΝΗ μονογενῇ δισύλλαβα βαρύνεται, εἰ μὴ περιεκτικὰ εἴη· Ῥήνη Σήνη φήνη (τὸ ὄρνεον) γλήνη (ὁ ῥύπος).

128 τὸ μέντοι σκηνὴ ὀξύνεται ὡς προσηγορικὸν περιεκτικὴν ἔχον ἔννοιαν. Τὰ διὰ τοῦ ΗΝΗ τρισύλλαβα μονογενῇ βαρύνεται· Ἀρήνη Ἀθήνη ἀνθρήνη (εἶδος μελίττης) Μεσσήνη γαλήνη η. τὸ δὲ Γερμηνὴ (ἢ συνήθεια) ὀξύνει. Τὰ διὰ τοῦ ΗΝΗ ὑπερτρισύλλαβα ὀξύνεται· Καμασηνὴ Μελιτηνὴ Παλαιστην ἢ. τὸ δὲ Μιτυλήνη βαρύνεται, καὶ τὸ Πακτυήνη καὶ Δινδυμήν η. Τὰ εἰς ΝΗ δισύλλαβα· μονογενῇ τῷ Ι παραληγόμενα ἢ τῷ ΕΙ βαρύνεται· κλίνη δίνη (ἢ συστροφή) πείνη ρίνη (ὁ ἰχθυς, τὸ δὲ ὄργανον ὀξύνεται). Τὰ εἰς ΝΗ ὑπερδισύλλαβα μονογενῇ παραληγόμενα τῷ Ι βαρύνεται· εἰλαπίνη μυρσίνη θριδακίνη ἀξίνη ὕσμιν η. τὸ δὲ ἔχινῃ (ἢ τραχεῖα ...) ἀπὸ τοῦ ἔχινεα γέγονε, διὸ περισπᾶται. Τὰ εἰς ΝΗ δισύλλαβα μονογενῇ παραληγόμενα μὲν τῇ ΟΙ διφθόγγῳ βαρύνονται· οἶνη θοίν η. τὸ δὲ ποιנὴ ὀξύνεται. παραληγόμενα δὲ Ο ὀξύνεται· μονὴ γονὴ καὶ φονὴ (ἢ ὀλεθρία). Τὰ διὰ τοῦ ΟΝΗ ὑπερδισύλλαβα βαρύνονται καὶ ὀξύνονται.

129 βαρύνεται μὲν τὰ παρώνυμα κύρια· Ἀντιγόνη Ἡριγόν η. ἔτι καὶ ταῦτα· σφενδόνη ὀθόνη ἀκόνη βελόνη περόν η. ὀξύνεται δὲ ἡδονὴ φλεγμονὴ πλησμον ἢ. Τὰ εἰς ΝΗ δισύλλαβα τῷ Υ μακρῷ παραληγόμενα βαρύνεται· μύνη (ἢ προτροπή) Βύνη Φρύν η. τὸ δὲ γυνὴ ὀξύνεται τὸ Υ βραχὺ ἔχον. Τὰ εἰς ΝΗ ὑπερδισύλλαβα μονογενῇ παραληγόμενα τῷ Υ βαρύνεται· αἰσχύνη ὀδύνη δουλοσύνη ἀγνωμοσύνη η. Τὰ εἰς ΩΝΗ δισύλλαβα παροξύνεται· ζώνη μώνη σμώνη (ἢ πληξίς τοῦ ἀνέμου). τὸ δὲ φωνὴ ἀπὸ τοῦ φωνῶ καὶ τὸ ὦνῃ ἀπὸ τοῦ ὦνῶ ὀξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΩΝΗ κύρια ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται· Δωδώνη Μοθώνη εἰρεσιώνη χελώνη κορών η. τὸ δὲ Αἰζωνὴ ὀξύνεται καὶ τὸ Κλεωναί καὶ Μολωναί (πόλεις) πληθυντικῶς λεγόμενα. Τὰ εἰς ΞΗ· τὸ αὔξη εὐρηται βαρύτονον.

130 Τὰ εἰς ΠΗ δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν μὴ τῷ Ο βαρύνεται· νάπη λύπη σκέπη κώπ η. τὸ δὲ τυπὴ ὀξύνεται καὶ τὸ ῥοπή καὶ τροπ ἢ. Τὰ εἰς ΠΗ δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς σύμφωνον καταλήγουσαν βαρύνεται· ἄρπη λάμπη Κάλπη (τὸ ὄρος) σάλπη κάμπη (σκώληξ, καμπὴ δὲ ἢ κάμψις). τὸ μέντοι μολπὴ ἀπὸ τοῦ μέλπω καὶ πομπὴ παρὰ τὸ πέμπω ὀξύνεται. τὸ δὲ Πόμπη κύριον ὃν παροξύνεται. Τὰ εἰς ΠΗ κύρια ὄντα ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται· Καλλιόπη Ἀντιόπη Στερόπη (τὸ κύριον, στεροπή δὲ ἢ ἀστραπή)

Ἀρύπη (πόλις) Σινώπ η. τὸ μέντοι σιωπὴ ὀξύνεται καὶ τὸ ἐνοπή καὶ ἀστραπή καὶ στεροπή καὶ ἐνιπή (ἢ ἐπίπληξις). σεσημείωται τολύπη βαρύτονον (ἢ ἐργασία). Τὰ εἰς ΡΗ ἰωνικώτερα κατὰ τροπὴν τοῦ Α εἰς Η βαρύνεται· κόρη Ἀσκηρ Ὀλύκηρ Ἀντισάρη δέρη (ὁ τράχηλος). τὸ δὲ καρὴ ὀξύνεται. Τὰ εἰς Η λήγοντα προηγουμένου τοῦ Σ βαρύνεται· ἄση (ὁ ῥύπος) κόρη (ὁ κρόταφος) Μέσση (πόλις).

131 τὸ λισσὴ ὀξύνεται καὶ τὰ τῶν δήμων ὀνόματα Βησσή καὶ Περγασ ἢ. Τὰ εἰς ΤΗ παραληγόμενα τῷ Α ἢ τῷ Η βαρύνεται, εἰ μὴ ἐπὶ δήμου τάττοιτο· πλάτη καὶ ὠμοπλάτη ἄτη καὶ ἀπάτη ἐλάτη Ἑκάτη Κρήτη Ἀρήτ η. τὸ δὲ Βατή τὸ τοῦ δήμου Τὰ εἰς ΤΗ παραληγόμενα τῷ Ε κύρια ὄντα βαρύνεται· Βρεμέτη Ὠκυπέτη Δημαρέτ η. τὸ δὲ Ἀφεται πληθυντικῶς λέγεται. τὰ δὲ προσηγορικὰ ὀξύνεται· ἀρετὴ τελετὴ βιοτ ἢ. τὸ δὲ μελέτη παροξύνεται σύνθετον ὃν παρὰ τὸ μέλειν καὶ ἑτεόν τὸ ἀληθές. Τὰ εἰς ΤΗ παραληγόμενα τῷ Ι ὑπερδισύλλαβα κύρια ὄντα βαρύνεται· Μελίτη Ἀμφιτρίτη Ἀφροδίτ η. τὸ δὲ λιτὴ δισύλλαβον. Τὰ εἰς ΤΗ πρὸ τέλους ἔχοντα τὸ Υ ὀξύνεται, αὐτὴ (ἢ βοή) πινυτὴ (τὸ ἐπίθετον, Πινύτη δὲ τὸ κύριον). Τὰ εἰς ΤΗ ὑπερδισύλλαβα τῷ Ω παραληγόμενα βαρύνεται· Κριθώτη Περκώτη Γεφυρώτ η. τὸ μέντοι μηλωτὴ κηρωτὴ ὀξύνεται, καὶ τὸ οἰσπώτ (ὁ ῥύπος). Τὰ εἰς ΤΗ δισύλλαβα διφθόγγῳ παραληγόμενα βαρύνεται· βλαύτη (εἶδος ὑποδήματος) Προίτη κοίτη δροίτη (ἢ πύελος) βαίτη (ἢ διφθέρα) δαίτη (ἢ εὐωχία).

132 τὸ δὲ τελευτὴ τρισύλλαβον. Τὰ εἰς ΤΗ δισύλλαβα προσηγορικὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ Τ σύμφωνον ὀξύνεται, εἰ μὴ παραλήγοι Ι ἢ Α ἢ Λ· βροντὴ εἰρκτὴ πηκτὴ (ὄργανον μουσικόν) ἀκτὴ βλαστ ἢ. τοῦτο τινες βαρύνουσιν. τὸ μέντοι κίστη βαρύνεται καὶ τὸ πέλτη (ἢ ἀσπίς). τὰ δὲ κύρια βαρύνεται· Δίκητ Σπάρτ η. Τὰ εἰς ΤΗ ὑπερδισύλλαβα ἔχοντα κατὰ σύλληψιν σύμφωνον, ἢ πρὸ τέλους τὸ Ρ, κύρια ὄντα βαρύνεται· Ἀδρήστη Ἰοκάστ η. τὸ μέντοι ἑορτὴ ὀξύνεται καὶ τὸ παλαιστὴ καὶ λεπαστὴ (ἢ κύλιξ). Τὰ εἰς ΦΗ λήγοντα δισύλλαβα προσηγορικὰ παραληγόμενα Α ὀξύνεται· ἀφὴ βαφὴ ῥαφὴ γραφὴ σκαφὴ (τὸ σκάμμα, σκάφη .. τὸ πλοῖον). τὰ δὲ κύρια βαρύνεται· Τράφη Κάρη καὶ τὰ τοιαῦτα. Τὰ εἰς ΦΗ παραληγόμενα τῷ Ο ἢ τῷ Υ συνεσταλμένῳ ὀξύνεται· ὁμφὴ μομφὴ τροφὴ ὀροφὴ γλυφὴ κορυφ ἢ. Τὰ εἰς ΦΗ παραληγόμενα φύσει μακρᾷ ἢ ἐνὶ φωνήεντι βαρύνεται· Σίφη ἀγρίφη (τὸ σκάφιον) ἀκαλήφη ἢ κνίδη.

133 τὸ δὲ ἄλοιφή ὀξύνεται δύο φωνήεντα ἔχον. Τὰ εἰς ΦΗ ὑπερδισύλλαβα κύρια ἢ παραληγόμενα Α βαρύνεται· ἀράφη Ἀνάφη σκιδάφη (ἢ ἀλώπηξ) Ἑρίφη (κύριον). Τὰ εἰς ΧΗ δισύλλαβα παραληγόμενα φωνήεντι προσηγορικὰ ὀξύνεται· ἡχὴ βληχὴ ψυχὴ βρυχὴ (ὁ κτύπος) βροχ ἢ. τὸ δὲ τύχη καὶ μάχη βαρύνεται. Τὰ εἰς ΧΗ ἔχοντα ἄλλο σύμφωνον κατὰ σύλληψιν ἢ διάστασιν βαρύνεται· βάκχη κόγχη λέσχη λόγχη η. τὸ δὲ Λογχὴ κύριον. τὸ δὲ ἀρχὴ ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΧΗ ὑπερδισύλλαβα εἰς Α ἢ Υ παραληγόμενα εἰ μὴ κύρια εἶη ὀξύνεται· στοναχὴ ταραχὴ ἰαχὴ ἀμυχὴ διδαχ ἢ. τὸ δὲ μαλάχη βαρύνεται. Τὰ εἰς ΧΗ παραληγόμενα Ι βαρύνεται· Δολίχη (νῆσο ς , δολιχὴ δὲ ἢ μακρά) μαστίχη σαβαρίχη η. Τὰ εἰς ΨΗ οὐχ εὐρεται. Τὰ εἰς Ω λήγοντα θηλυκὰ ὀξύνεται· Κλωθὼ Ἐρατὼ Θεανὼ Σαπφ ὦ. Περὶ τόνου οὐδετέρων ὀνομάτων. Βιβλίον ιγ '. Πᾶν οὐδέτερον ὄνομα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν παρεσχηματισμένον ἀρσενικῶ ὁμοτονεῖ τῷ ἀρσενικῷ· φίλος φίλον, κοῦφος κοῦφον, καλός καλόν, χρυσοῦς χρυσοῦ ν.

134 τὸ δὲ εἷς ἓν μονοσύλλαβον. Πᾶν οὐδέτερον κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Σ γενόμενον ἀπὸ ἀρσενικοῦ τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει τῷ ἀρσενικῷ· μέγας μέγ α, λειπόπατρις λειπόπατρι, ταχύς ταχ ὕ, ἡμισυς ἡμισυ. Πᾶν εἰς ΟΝ ἐπιθετικὸν οὐδέτερον παρεσχηματισμένον τοῖς εἰς ΟΣ λήγουσιν ἀρσενικοῖς τούτων φυλάττει τὸν τόνον· φιλόσοφος φιλόσοφον, ἀχρεῖος ἀχρεῖον, καὶ ἀττικῶς ἄχρειως ἄχρειω ν. Τὰ εἰς ΟΥΣ λήγοντα τῶν ὀνομάτων ἔχοντα οὐδετέρου παρασχηματισμὸν ὁμοτονοῦσιν· χρυσοῦς χρυσοῦν, χαλκοῦς χαλκοῦν, εὔνους εὔνου ν. Τὰ εἰς ΩΣ λήγοντα ἔχοντα οὐδετέρου παρασχηματισμὸν ὁμοτονοῦσιν· ἀξιόχρεως ἀξιόχρεων, ἀνάπλεως ἀνάπλεω ν. Τὰ εἰς

ΑΣ ἔχοντα οὐδετέρου παρασχηματισμὸν ὁμοτονοῦσιν· ἅπας ἅπα ν, σύμπαρ σύμπαν, τάλας
τάλαν, μέλας μέλα ν. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΕΙΣ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν οὐδέτερα εἰς ΕΝ λήξαντα ἐν μὲν
τῇ αὐτῇ συλλαβῇ τὸν τόνον φυλάττουσι, οὐ μὴν δὲ τὸν αὐτὸν· φωνήεις φωνήεν, αὐδήεις αὐδήε
ν. Τὰ εἰς ΕΣ οὐδέτερα τῶν εἰς ΗΣ ὀξυτόνων ὁμοτονοῦσιν αὐτοῖς· εὐσεβής εὐσεβές, ἀληθής
ἀληθές (καὶ ἄληθες παρ' Ἀττικοῖς τὸ ἐπίρρημα), ἐξαετής ἐξαετές, τριέτης τριέτε ς. Τὰ βαρύτονα
εἰς ΗΣ ἔχοντα δὲ οὐδέτερα εἰς ΕΣ ἢ προπερισπώμενα αὐτὰ ἔχει ἢ προπαροξύτονα.

135 Τὰ μὲν οὖν διὰ τοῦ ΗΡΗΣ ἔχει προπερισπώμενα· ὀλιγῆρης ὀλιγῆρες, θυμῆρες θυμῆρες (τὸ δὲ
θυμαρές ἀπὸ τοῦ θυμαρής γέγονε), ξιφῆρης ξιφῆρες, πλήρης πλήρε ς. Τὰ διὰ τοῦ ΩΔΗΣ, εἰ ἔχει
οὐδέτερα, προπερισπώμενα αὐτὰ ἔχει· εὐώδης εὐώδες, γεώδης γεῶδε ς. Ἔτι καὶ τὰ διὰ τοῦ
ΩΡΗΣ· νεώρης νεῶρες, αὐτῶρης αὐτῶρε ς. καὶ τὰ παρὰ τὸ „ὀλῶ“ συντεθειμένα· ἐξώλης ἐξῶλες,
πανώλης πανῶλε ς. τὰ δὲ ἄλλα προπαροξύνονται, ἐξαιρέτως τὰ παρ' οὐδετέρων συντεθέντα
βαρύτονα· εὐμήκης εὐμηκες, κακοήθης κακότηες, μεγακήτης μεγάκτηε ς. καὶ τὰ παρὰ τὸ ΗΚΗΣ·
τανυήκης τανύηκε ς. καὶ τὰ παρὰ τὸ ΑΔΗΣ καὶ ΑΡΚΗΣ· αὐθάδης αὐθαδες, αὐτάρκης αὐταρκε ς.
τὸ μέντοι ποδάρκης βαρύτονον ἔχει τὸ ποδαρκές οὐδέτερον ὀξυνόμενον. Τὰ παρὰ τὸ ΑΝΤΗΣ
οὐδέτερα προπαροξύνονται· κατάντης κάταντες, προσάντης πρόσαντες, ἀνάντης ἄναντες καὶ
τὰ ὅμοια. Τὰ εἰς ΟΝ μετοχικὰ ὁμοτονοῦσι τοῖς ἀρσενικοῖς· ὁ λαβὼν τὸ λαβόν, ὁ φαγὼν τὸ φαγόν
ν. Τῶν εἰς ΩΝ βαρυτόνων τὰ οὐδέτερα ὁμοτονοῦσι ταῖς κλητικαῖς τῶν ἀρσενικῶν· ὁ σῶφρων ὦ
σῶφρον καὶ τὸ σῶφρον, ὁ ἀγνώμων ὦ ἄγνωμον καὶ τὸ ἄγνωμο ν. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΗΝ εἰς ΕΝ
οὐδέτερα ὁμοτονοῦσιν αὐτοῖς· ἄρσην ἄρσεν, τέρην τέρε ν.

136 Τὰ εἰς Α λήγοντα οὐδέτερα βαρύνεται ἢ προπερισπᾶται κατὰ τὸν κανόνα· στόμα αἶμα βῆμα α. καὶ
τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς προπαροξύνεται· ποίημα ὄρυγμα εὔρημα α. Τὸ κάρη οὐδέτερον ἀπὸ τοῦ
κάρα γέγονεν. τὸ δὲ καρή ὀξύτονον θηλυκόν ἐστί. Τὰ εἰς Ι μονογενῇ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν
βαρύνεται· μέλι κίκι (εἶδος ἐλαίου) κόμι (τὸ κομίδιον) πέπερι κιννάβαρι σίνηπι ι. τὸ δὲ τρόφι
ἀπὸ τοῦ τρόφιμον γέγονεν. Τὰ δὲ εἰς Ι ἐπιθετικά ὁμοτονεῖ τοῖς ἀρσενικοῖς· λειπόπατρις
λειπόπατρ ι. Τὰ εἰς Υ μονογενῇ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βαρύνεται· δόρυ γόνυ μέθυ δάκρυ πῶν
ἄστν νᾶπν (τὸ σίνηπι). Τὰ εἰς ΛΕΟΝ ὀξύνεται· Χαλέον ἐλεόν (ἡ μαγειρικὴ τράπεζα). εἰ δὲ μὴ
ἔχουσι τὸ ΛΕ, προπαροξύνονται· ὄστρεον ὄρνεον δένδρεο ν. τὸ δὲ ὀστέον παροξύνεται ὥς
δισύλλαβον· ἀπὸ γὰρ τοῦ ἴστημι στέον καὶ ὀστέον. Τὰ εἰς ΟΝ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Ι
μόνῳ ἢ τῇ ΕΙ διφθόγγῳ βαρύνεται· μνίον ρίον σίον (λαχάνου εἶδος) ἴον δρίον κρεῖον (ἀγγεῖον
κρεῶν) εἶον (τὸ εἰς τὸ ἰέναι ἐπιτήδειον).

137 Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ τριβράχεια ὑποκοριστικὰ προπαροξύνονται· κτένιον πτύχιον πόδιον θρόνιον ν. εἰ
μέντοι ἢ πρώτη τούτων μακρὰ ὑπάρχῃ, ὑπεσταλμένων τῶν διὰ τοῦ ΔΙΟΝ παρηγμένων,
παροξύνεται· κλειδίον παιδίον δαδίο ν· οὐ γὰρ διὰ τοῦ ΔΙΟΝ, ἀλλὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ· τὸ γὰρ Δ τοῦ
πρωτοτύπου ἐστίν. ἔτι σφηκίον χαρτίον ὠτίο ν. τὸ δὲ φρούριον προπαροξύνεται· οὐ γὰρ
ὑποκοριστικόν. Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ τρισύλλαβα ἔχοντα πρὸ τοῦ ΙΡ ἢ Λ, μὴ ὄντα ὑποκοριστικά,
προπαροξύνεται· ἴκριον (τὸ σανίδωμα) ἴτριον ὄσπριον ἔριον μείλιον (τὸ δῶρον) τρύβλιον ν. τὸ
δὲ θηρίον ἔχει τὸ Η καὶ ὑποκοριστικόν ἐστί. ἔτι τὸ βιβλίον καὶ σμιλίον ν. Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ
τρिसύλλαβα κύρια προπαροξύνονται· Ἰλίον Δέριον Ῥήγιον Ἰσθμιο ν. Τὰ διὰ τοῦ ΝΙΟΝ ἔχοντα
πρὸ τοῦ Ν σύμφωνον προπαροξύνεται, χωρὶς εἰ μὴ ἔχοι ἢ πρώτη τὸ Α (μὴ) μεθ' ἐτέρου
φωνήεντος, ἄνευ τῶν ὑποκοριστικῶν· ποίμνιον δέμνιον παίγνιον (τὸ γὰρ Α οὐκ ἔστι μόνον)
φέρνηνιον (ἢ σπυρὶς τῶν ἰχθύων).

138 τὸ δὲ ἄμνιον παροξύνεται καὶ τὸ σκυμνίο ν. Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ τρισύλλαβα ἔχοντα δίφθογγον ἐν
τῇ ἀρχούσῃ προπαροξύνεται, μὴ ὄντα ὑποκοριστικά· φρούριον παίγνιον ποίμνιο ν. τὸ δὲ
σχοινίον κρουνίον ὑποκοριστικά. τὸ δὲ ὦνιον προπαροξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ ΙΟΝ τρισύλλαβα
προσηγορικὰ ἔχοντα πρὸ τοῦ Ι δύο σύμφωνα, ὧν τὸ ἐν οὐκ ἔστιν ἀμετάβολον, παροξύνεται·

ἰσχίον ἰστίο ν. τὸ σίλφιον καὶ φόρμιον προπαροξύνεται. Τὰ διὰ τοῦ HION προπαροξύνεται· λήϊον νήϊον σημήϊον μνημήϊο ν. Τὰ διὰ τοῦ ΔION ἀπὸ παραγωγῆς ἔχοντα τὸ Δ προπαροξύνεται· μύδιον κώδιον βοΐδιον βιβλίδιο ν. τὸ δὲ παιδίον κλειδίον δαδίον ... ἐκ παραγωγῆς. Πᾶν εἰς ON ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς μονογενὲς κύριον ἢ προσηγορικὸν ἢ ὑποκοριστικὸν προπαροξύνεται· Περγάντιον Αἰάντιον Βυζάντιον ἄρτοπώλιον πλοιάριο ν. Τὰ διὰ τοῦ AION μονογενῆ τρισύλλαβα προπαροξύνεται· Ἡραϊον (τὸ τέμενος) ἔλαιον Δίρκαϊον Κίρκαϊον τρόπαιον (καὶ τροπαῖον ἀττικῶς). τὸ δὲ ἀρχαῖον προπερισπᾶται. Τὰ διὰ τοῦ AION μονογενῆ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς προπαροξύνεται· Ἀθήναιον (τὸ τέμενος) Λιλύβαιον κεφάλαιον περιβόλαιον, χωρὶς τοῦ Χαλαστραῖον (νίτρον) καὶ Στεφαναῖον καὶ Ἡλακαταῖον καὶ Καναστραῖο ν.

139 Τὰ διὰ τοῦ EION τρισύλλαβα προπαροξύνεται κύρια ὄντα· Βούδειον Χλούνειον Σίγειο ν. Τὰ διὰ τοῦ EION τρισύλλαβα προπαροξύνονται, εἰ ἢ πρὸ τέλους συλλαβὴ εἰς φωνῆεν λήγοι· ὄνειον κόνειον γένειον δάνειο ν. τὸ δὲ κοινεῖον προπερισπᾶται καὶ λυχνεῖον καὶ πορνεῖον οὐ μόνον ἔχοντα τὸ Ν. Τὰ διὰ τοῦ EION μονογενῆ τρισύλλαβα χωρὶς τῶν εἰρημένων προπερισπᾶται· πορθμεῖον στοιχεῖον ἀγγεῖον γραφεῖον ὠδεῖον σημεῖο ν. Τὰ διὰ τοῦ EION ὑπὲρ τρεῖς συλλαβὰς μὴ ὄντα ἐπὶ μηνῶν ἢ κύρια προπερισπῶνται, ἀπλᾶ ὄντα ἢ παρασύνθετα· θωρακεῖον πανδοκεῖον διδασκαλεῖον βαλανεῖον ἐλεγεῖο ν. τὸ δὲ κηρύκειον τὸν τοῦ κηρύκειος τόνον ἐφύλαξε. τὸ δὲ ὠκυτόκειον καὶ ἄλλα σύνθετα προπαροξύνεται, καὶ τὰ κτητικά, ὥσπερ τὰ ἀρσενικά· Ἡράκλειον Αἰάκειον Διοσκόρειο ν.

140 τὸ δὲ Ἡφαιστεῖον προπερισπᾶται καὶ τὸ Κορυβαντεῖον (ναὸς τῶν Κορυβάντων). Τὰ εἰς ON καθαρὸν παραληγόμενα τῷ Υ βαρύνεται· πτύον βρύον πῦον (τὸ ἔμπυον, τὸ καὶ πυός) λέπτυνον γήθυον (τὸ ἀμπελόπρασον). Τὰ εἰς ON δισύλλαβα παραληγόμενα τῇ ΟΙ διφθόγγῳ ὀξύνεται· Κλοῖον (ὄρος) βοῖον μοῖον (τὸ αἰδοῖον). τὸ δὲ πλοῖον προπερισπᾶται ὡς πάσχον διαίρεσιν αἰολικῶς· πλόιον γὰρ λέγεται. Τὰ εἰς ON δισύλλαβα μονογενῆ παραληγόμενα τῷ Ω μετὰ τοῦ Ι ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου προπερισπᾶται· ζῶον Πτῶον (ὄρος). τὸ μέντοι ὦον ὀξύνεται· ἀπὸ φωνήεντος γὰρ ἄρχεται. Τὰ εἰς ON ὑπερδισύλλαβα μονογενῆ τῇ ΟΙ διφθόγγῳ παραληγόμενα ἢ τῷ Ω ταύτην ἔχουσι τὴν διαίρεσιν· προπαροξύνεται μὲν, ὅσα σύνθετά ἐστι, ὑπεσταλμένων τῶν ἀπὸ προθέσεως· Ἀκρόθοιον ἐκατόμβοιον εἰκοσάβοιο ν. τὸ δὲ μητρῶον ἡρῶον προπερισπᾶται, ὥσπερ καὶ τὰ ἀρσενικά. τὸ δὲ περίστωον προπαροξύνεται. τὸ δὲ προστῶον προπερισπᾶται. Πᾶν οὐδέτερον εἰς ON, πρὸ τοῦ Ο σύμφωνον ἔχον, ὑπερδισύλλαβον προπαροξύνεται· χέρνιβον δάπεδον σίττυβον (τὸ μικρὸν δέρμα).

141 παροξύνεται δὲ ταῦτα· ῥόδον ἔργον φύλλο ν. προπερισπᾶται δὲ ταῦτα· σῦκον φύλον (τὸ γένος) κῶλον κῆλον μῆλο ν. Τὰ δὲ μεταβολὴν γένους πεπονθότα ὀξύνεται· χαλινός χαλινόν, ζυγός ζυγό ν. Τὰ εἰς PON δισύλλαβα προσηγορικά παραληγόμενα τῷ Υ καὶ μὴ ἀρχόμενα ἀπὸ ἀμεταβόλου ὀξύνεται· σφυρόν πυρόν ξυρό ν. τὸ μέντοι μύρον βαρύνεται ἀπὸ ἀμεταβόλου ἀρχόμενον. Τὰ εἰς PON δισύλλαβα φύσει μακρᾶ παραληγόμενα βαρύνεται· δῶρον σπεῖρον (τὸ ἱμάτιον) νεῦρον φῆρον (βρῶμα θεῶν) μῆρον καὶ μηρίο ν. σεσημείωται τὸ πλευρό ν. Τὰ εἰς PON ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Α ἢ τῷ Ε βαρύνεται· μέγαρον βλέφαρον γάργαρον ἔντερον ἔλλερν (τὸ κακόν). τὸ μέντοι πτερόν δισύλλαβον, καὶ τὸ σαυρόν (τὸ μέλι) ἀττικῶς. Τὰ εἰς PON παραλήγοντα Ο ὀξύνεται· ἀνακτορόν σκιορό ν. Τὰ εἰς PON ὑπὲρ δύο συλλαβὰς τῷ Υ παραληγόμενα βαρύνεται [εἴτε προπαροξύνεται]· ἄχυρον πίτυρον ἐνέχυρον πρόθυρον βούτυρο ν.

142 Τὰ εἰς PON κατ' ἐπιπλοκὴν συμφώνου βαρύνεται· ῥεῖθρον φίλτρον κέντρον ἄρθρον πλέκτρον νίτρο ν. σεσημείωται τὸ λουτρόν καὶ λοετρό ν. Τὰ εἰς PON ὑπερδισύλλαβα μακρᾶ παραληγόμενα προπαροξύνεται· Ἄμηρον ἄνδηρον (τῶν ποταμῶν τὸ χεῖλος) ἄλευρον φθινόπωρο ν. Τὰ εἰς TON διβράχεια ὀξύνεται, εἰ μὴ πρὸ τέλους Ι ἔχοι μόνον· φυτόν ῥυτόν (εἶδος

ποτηρίου) βοτόν [ή βοτάνη]. τὸ μέντοι βλίτον (ή βοτάνη) βαρύνεται. Τὰ εἰς ΤΟΝ δισύλλαβα ἔχοντα σύμφωνα κατὰ σύλληψιν ὀξύνεται· Λεκτόν δρεπτό ν. τὰ δὲ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν βαρύνεται· μύρτον (ή μυρσίνη) γέντον (τὸ κρέας). τὸ μέντοι παλτόν (τὸ δόρυ) ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΤΟΝ ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται· πρόβατον ἔγκατον ἄλφιτον γίγαρτο ν. τὸ δὲ ἐρπετόν ὀξύνεται. καὶ ἐνδυτόν καὶ δελτωτόν, ὡς τριγενῆ. Τὰ εἰς Ρ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βαρύνεται· ἔαρ ὕπαρ ὕδωρ ἔλδωρ δέλεαρ ὄνεια ρ. τὸ δὲ πῦρ ὡς μονοσύλλαβον περισπᾶται. Τὰ εἰς ΑΣ βαρύνεται· γῆρας κρέας δέμας οὔα ς. ἔτι τὰ εἰς ΟΣ· τεῖχος βέλος πέλαγος ὄνειδο ς.

- 143 αἱ δὲ μετοχαὶ ὀξύνονται· τὸ τετυφός πεποηκό ς. Τὰ εἰς ΕΣ μονογενῆ προπαροξύνεται· Κυνόσαργες ὄμαργες (τὸ συμφωνοῦν) πεύκαες (τὸ πικρόν) ῥώπαες (τὸ ἀλσῶδες). τὰ δὲ ἐπιθετικά ὀξύνεται, ὥσπερ καὶ τὰ ἀρσενικά· εὐσεβές εὐγενές ς. Περὶ μονοσυλλάβων ὀνομάτων. Βιβλίον ιδ´. Τὰ μονοσύλλαβα τῶν στοιχείων περισπῶνται· εἴ μῦ νῦ ξῦ οὔ πῖ ῥῶ ταῦ φῖ χῖ ψῖ ὦ. Πᾶν μονοσύλλαβον οὐδέτερον ἔχον φύσει μακράν, εἴτε ἀπαθές εἴη, εἴτε πεπονθός, περισπᾶται· πᾶν ἀπὸ τοῦ πᾶς, καὶ τὸ δῶ ἀπὸ τοῦ δῶμα, καὶ τὸ φᾶρ (τὸ ἱμάτιον) ἀπὸ τοῦ φᾶρος, καὶ κρῖ σταῖς στῆρ (τὸ στέαρ) οὔς ὦς φῶς πῦ ρ. τὰ δὲ ἔχοντα βραχεῖαν ὀξύνεται· ἔ ν, τίς τ ἰ. Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον εἰς Ν λήγον ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν ὀξύνεται· Πάν (ὁ δαίμων) Ἄν (κύριον) Ζήν μήν χήν ῥήν (τὸ θρέμμα) χωρὶς τοῦ Θῶν Θῶντος (κύριον). Τὰ εἰς ΙΣ μονοσύλλαβα ὀξύνεται· ἴν ἴς, ῥίν ῥί ς, λῖς (ὁ λέων) τί ς, ὅπερ συστέλλει τὸ Ι, Δίς (Διός, ὁ Ζεύς).
- 144 Τὰ εἰς Ξ μονοσύλλαβα ὀξύνεται· πλάξ δράξ γλάξ (βοτάνη γαλακτοποιός) σάρξ Λέξ (ἔθνος) φλόξ προῖξ στίζ (ή τάξις) ὄλξ αἴξ (καὶ τοῦτο οἱ Ἀττικοὶ περισπῶσι), καὶ τὸ Θραξ καὶ βῶ ξ. Τὰ εἰς Ρ ἀρσενικά καὶ θηλυκά μονοσύλλαβα ὀξύνεται· Πάρ κάρ σήρ θήρ κήρ (ή θανατηφόρος μοῖρα) χεῖρ φθεῖρ φῶρ (ὁ κλέπτης). τὸ μέντοι πῦρ στῆρ κῆρ (τὸ κέαρ) ὡς οὐδέτερα περισπᾶται. Τὰ εἰς ΑΣ μονοσύλλαβα, εἰ μὲν ἀποβολῇ τοῦ Σ τὴν γενικὴν ποιοῦσι, περισπῶνται· ὁ Γράς τοῦ Γρά, ὁ Θᾶς τοῦ Θᾶ, ὁ Χνάς τοῦ Χνά, Δᾶς Βᾶς Λᾶς πᾶς (πᾶ ὁ πατήρ)· εἰ δὲ περιττοσυλλάβως κλίνοιτο μονογενῆ ὄντα ὀξύνεται· Πράς Ζάς (ὁ Ζεύς) Φθάς κράς (ή κεφαλή). τὸ μέντοι πᾶς παντός τριγενές. Τὸ ναῦς καὶ γραῦς περισπᾶται, καὶ τὰ εἰς ΑΙΣ μονοσύλλαβα· παῖς σταῖ ς. τὸ δὲ δαῖς ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΕΙΣ μονογενῆ ὀξύνονται· μείς (ὁ μήν) κλείς κτεῖ ς. τὸ μέντοι εἶς περισπᾶται ὡς τριγενές. Ἔτι καὶ τὰ εἰς ΟΙΣ περισπᾶται· φθοῖς οἶ ς. Τὰ εἰς ΕΥΣ μονοσύλλαβα ὀξύνεται· Ζεύς Φλεύς (ὁ Διόνυσος) Νεύς (ποταμός) Δνεύ ς.
- 145 τὸ μέντοι νεῦς (ή ναῦς) περισπᾶται, ὥσπερ καὶ τὸ γρεῦ ς. Τὰ εἰς ΟΥΣ μονοσύλλαβα περισπᾶται· βοῦς πλοῦς ῥοῦς χ [ρ] οῦς καὶ τὸ οὔς οὐδέτερον. τὸ δὲ πούς ὀξύτονον, καὶ τὸ δούς μετοχή. Τὰ εἰς ΗΣ κατὰ διάλεκτον γινόμενα ἐκεῖνον ἔχει τὸν τόνον, ὅποιον καὶ τὰ πρωτότυπα· μήν μή ς, δαῖς δῆ ς, παῖς πῆ ς, εἶς ἦ ς. τὸ δὲ κρῆς ἀπὸ τοῦ κρέας οὐδέτερον ὄν περισπᾶται. Τὰ εἰς ΗΣ μονοσύλλαβα τυχόντα φυσικῆς καταλήξεως ἢ ὀξύνεται ἢ περισπᾶται. καὶ ὀξύνεται μὲν τὰ περιττοσυλλάβως κλινόμενα· Κρῆς σῆς Γνής (ὁ Ῥόδιος)· περισπᾶται δὲ τὰ ἰσοσύλλαβα· Δρῆς Τρῆς κύρια. Τὰ εἰς ΥΣ μονοσύλλαβα περισπῶνται· μῦς δρῦς σῦς καὶ ὕ ς. Τὰ εἰς Ψ μονοσύλλαβα ὀξύνεται· κνάψ (ὁ δαλός) μάψ (ὄρνέον τι) φλέψ ἴψ (ὁ σκώληξ) λίψ Νίψ (ὄνομα κρήνης) καὶ κνί ψ. Τὰ εἰς ΩΣ ἀρσενικά μονοσύλλαβα περιττοσύλλαβα ὀξύνεται· Τρώς θῶς πλῶς (ἰχθῦς τις). τὸ μέντοι κατὰ διάλεκτον τροπῇ γινόμενον· βῶς ἀπὸ τοῦ βοῦς βοός, περισπᾶται.
- 146 τὰ μέντοι ἰσοσύλλαβα περισπῶνται· σῶς Κρῶς Γλῶς Κῶς (ὀνόματα ἡρώων) χωρὶς τοῦ ζῶ ς καὶ τὸ δῶς ὀξύνεται. Τὰ εἰς ΩΣ οὐδέτερα περισπᾶται· τὸ φῶς τὸ ὦ ς. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τόνου τῆς ὀνομαστικῆς. περὶ δὲ τῶν πλαγίων νῦν ἔπεται εἰπεῖν· καὶ πρὸ τούτου, ὅτι ἡ ὀξεῖα καὶ ἡ περισπωμένη λέξεων εἰσι τόνοι, ἢ δὲ βαρεῖα συλλαβῶν. Περὶ τόνου τῆς ἐνικῆς γενικῆς. Βιβλίον ιε´. Πᾶσα γενικὴ ὀνόματος κοινὴ ἀπαθὴς ἐπὶ ταύτης τῆς συλλαβῆς ἔχει τὸν τόνον, ἐφ´ ἧς καὶ ἡ εὐθεῖα, χωρὶς εἰ μὴ ἕτερος λόγος κωλύσῃ, ὑπεσταλμένων τῶν εἰς ΟΣ δισυλλάβων γενικῶν·

Αἴαντος ἐκ τοῦ Αἴας, λέβης λέβητος ἐπὶ τῆς πρώτης, ταχύς ταχέος, ὀξύς ὀξέος ἐπὶ τῆς δευτέρας, Ἀχιλλεύς Ἀχιλλέως, εὐγενής εὐγενέος ἐπὶ τῆς τρίτης. Τὰ μέντοι προπαροξύτονα ἐπὶ τῆς εὐθείας οὐ φυλάττει τὸν κανόνα, ἐπεὶ ἀδύνατόν ἐστι πρὸ τῶν τριῶν συλλαβῶν δοθῆναι τόνον· Ἄδωνις Ἀδώνιδος, φίλημα φιλήματο ς. ἔτι τὸ Ὅμηρος Ὀμήρου, ἄνθρωπος ἀνθρώπου οὐ φυλάττει, ἀλλὰ καταβιβάζει· διότι μακρᾶς οὔσης τῆς ληγούσης κοινῶς οὐ δύναται προπαροξυνθῆναι λέξις, εἰ μὴ ἐπὶ τῶν Ἀττικῶν.

- 147 διὸ Ὅμηρο ι, ἄλλαι προπαροξύνεται, κοινῶς παραλαμβανομένης τῆς διφθόγγου ἐν τέλει λέξεως οὔσης ἐπὶ τῆς εὐθείας καὶ κλητικῆς, ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις οὐ. οὕτω καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τύπτονται πεποίηνται τύπτεσθαι λέγεσθαι ι. προστίθησι δὲ ὁ τεχνικός, ὅτι τὸ μητρός καὶ ἀνδρός καὶ πατρός ἀπὸ τοῦ μητέρος καὶ ἀνέρος καὶ πατέρος ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν, διὸ οὐκ ἐφύλαξαν τὸν τόνον, ἀκολουθήσαντα ... τοῖς ἰδίους συγγενικοῖς πατέρος δαέρος ἀνέρος. ἔτι ἡμάρτηται καὶ ὁ τόνος τῆς γυναικός καὶ θυγατρὸς ς. τὸ δὲ ἴα ἰᾶς καὶ μία μιᾶς διαφορεῖ κατὰ τὸν τόνον ἔθει ἰωνικῶ, καὶ ἐν τῇ δοτικῇ ἰᾶ καὶ μι ᾶ. πᾶσα γὰρ γενικὴ καὶ δοτικὴ μακροκατάληκτος ἐπὶ τέλους ἔχουσα τὸν τόνον περισπᾶται. Αἰ εἰς ΟΣ δισύλλαβοι γενικαὶ ἐπὶ ὀνομάτων ὀξύνεται· φωτός μηνός γραός παιδός ἀνδρός πατρός, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως εἴη, ἢ διαστολὴν σημαίνει, ἢ χαρακτηρὶ ἀκολουθήσει. „ἀπὸ συναιρέσεως μὲν“, ὡς τὸ λᾶος ἀπὸ τοῦ λάαος, κράσει τῶν δύο ΑΑ εἰς ἓν μακρόν, κέαρ κέαρὸς καὶ κῆρος, ἔαρ ἔαρὸς καὶ ἦρο ς καὶ πάλιν υἷς υἷος καὶ υἷο ς.
- 148 τὸ δὲ Θῶνος ἀπὸ τοῦ Θῶνις Θῶνιδος καὶ Θῶνιος ἰωνικῶς, καὶ κατὰ συγκοπὴν Θῶνος· ἢ ἀπὸ τῆς Θῶν εὐθείας Θῶντος καὶ κράσει Θῶνος· „πρὸς ἀντιδιαστολὴν δὲ ἐτέρου σημαινομένου“· τίνος τινός ς, πρόσκειται „εἰ μὴ χαρακτηρὶ ἀκολουθήσει“, διὰ τὸ Φθάς Φθάντος κύριον ἀκολουθήσαν ταῖς μετοχαῖς. Περὶ τόνου τῆς ἐνικῆς δοτικῆς. Πᾶσα δοτικὴ ἐνικὴ ἰσοσυλλαβοῦσα τῇ γενικῇ ἐνικῇ καὶ ὁμοτονεῖ αὐτῇ· καλοῦ καλ ῶ, φωτός φωτ ἰ, ἀνδρός ἀνδρ ἰ, μητρός μητρ ἰ, τινός τιν ἰ, κηρός κηρ ἰ. πρόσκειται „ἰσοσυλλαβοῦσα“ διὰ τὸ παχέος παχε ἰ, ἥτις διὰ τὴν συναίρεσιν οὐκ ἰσοσυλλαβεῖ τῇ γενικῇ· τὸ δὲ παχεῖ ἰσοσυλλαβεῖ. λέγει δὲ ὁ τεχνικός, ὅτι αἱ μεταπεπλασμέναι δοτικαὶ ἔχουσαι τὸ Ι προπαροξύνονται, εἰ μὴ δισυσλλαβία κωλύσῃ ὁ πολυπάταγος τοῦ πολυπατάγου τῶ πολυπατάγῳ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν πολυπάταγι ἀναβιβάζει· (αἰ γὰρ συγκοπαὶ ἀναβιβάζουσιν· ὀπίσωθεν ὀπισθεν, ὁμόπατρος ὅπατρος. τὸ δὲ πατρός καὶ ἀνδρός καὶ τὸ μητρός συγκοπέντα ἠκολούθησε τῶ χαρακτηρὶ τῶν εἰς ΟΣ δισυσλλάβων γενικῶν). τὸ δὲ κλάδος κλάδου κλάδῳ καὶ κατὰ μεταπλασμὸν κλαδί καταβιβάζει διὰ τὴν δισυσλλαβίαν, καθ’ ὁμοιότητα τῶ μηνί καὶ παιδί καὶ ἀνδρί, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ συναιρέσεως εὐρεθῇ (ῆ) πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἐτέρου σημαινομένου, ἢ χαρακτηρὶ ἀκολουθήσει, ὡς εἴρηται.
- 149 Δεῖ δὲ προσθεῖναι τῶ κανόνι τῶν μεταπεπλασμένων δοτικῶν· „χωρὶς τῶν ἀπὸ τῶν εἰς ΝΗ θηλυκῶν φύσει μακρᾶ παραληγομένων“, οἷον· ἡ ὑσμίνη τῆς ὑσμίνης τῇ ὑσμίνη καὶ ὑσμίνι, ἡ Δωδώνη τῆς Δωδώνης τῇ Δωδώνη καὶ Δωδῶν ι. Περὶ τόνου τῆς ἐνικῆς αἰτιατικῆς. Πᾶσα αἰτιατικὴ ἐνικῶν ἐπὶ ταύτης τῆς συλλαβῆς ἔχει τὸν τόνον, ἐφ’ ἧς καὶ ἡ γενικὴ, πλὴν τῶν εἰς Α δισυσλλάβων· ἀβλήτος ἀβλήτα, λιμένος λιμένα, Διομήδεος Διομήδεα, καλοῦ καλόν, εἰ (καὶ) μὴ τὸν αὐτὸν φυλάττει τόνον διὰ τὸν κανόνα, ἀλλ’ ἐπὶ τῇ αὐτῇ συλλαβῇ. τὸ μέντοι Ὅμηρου Ὅμηρον διαφορεῖ· διότι ἡ γενικὴ καὶ δοτικὴ καταβιβάζει, μακρᾶς οὔσης τῆς ληγούσης. σημειῶσαι τὸ γυναικὸς γυναῖκα καὶ θυγατρὸς θυγατέρα καὶ θύγατρα, ἀναβιβάζουσιν· ὅτι πᾶσα αἰτιατικὴ ἐνικῶν εἰς Α λήγουσα ἀπέστραπται τὴν ὀξεῖαν τάσιν· Αἴαντος Αἴαντ α. τὸ δὲ τινὰ ὀξύνεται εἰς διαφορὰν τοῦ τίν α. τὸ δὲ Ἑρετριᾶ καὶ Πειραιᾶ καὶ Στεριᾶ κατὰ κρᾶσιν τοῦ Ε καὶ Α. ἡ δὲ ὀξεῖα καὶ ἡ βαρεῖα τὴν περισπωμένην ἐποίησαν, ὥσπερ εἰς τὸ πάϊς παῖς, Ἡρακλῆς Ἡρακλῆς. ἐξ ὀξεῖας γὰρ καὶ βαρεῖας περισπωμένη γίγνεται. πρόσκειται τῶ κανόνι „πλὴν τῶν εἰς Α ληγουσῶν δισυσλλάβων αἰτιατικῶν“, διότι αὗται μόναι βαρύνονται μῆνα φῶτ α, τῶν γενικῶν αὐτῶν ὀξυνομένων.

- 150 Αἱ μέντοι εἰς Ν λήγουσαι μονοσύλλαβοι αἰτιατικαὶ μακρὰν ἔχουσαι τὴν λήγουσαν περισπῶνται· μὴν σὺν δρῦν λῖν ναῦν γραῦν γῆν θεῦν (τὴν θεόν κατὰ κρᾶσιν) κλεῖ ν. Περὶ τόνου τῆς κλητικῆς. Πᾶσα κλητικὴ ἐπὶ ταύτης τῆς συλλαβῆς ἔχει τὸν τόνον, ἐφ’ ἧς καὶ ἡ εὐθεία, εἰ καὶ μὴ τὸν αὐτὸν, διὰ τὸν κανόνα τοῦ τόνου· Αῖας Αῖα ν, Ἀχιλλεύς Ἀχιλλε ὕ. ὁ γὰρ Αῖας παροξύνεται· μακρὰ γὰρ πρὸ μακρᾶς οὐ περισπᾶται. τὸ δὲ Αῖαν προπερισπᾶται, τοῦ ΑΝ βραχέος ὄντος. πᾶσα γὰρ φύσει μακρὰ πρὸ βραχέος ἐν ἐνὶ μέρει οὕσα περισπᾶται. τὸ δὲ Ἀχιλλεύς ὀξύνεται. τὰ γὰρ εἰς ΕΥΣ κοινῶς ὀξύνονται. ἡ δὲ κλητικὴ περισπᾶται. πᾶσα γὰρ δίφθογγος. Περὶ τόνου τῆς δυϊκῆς εὐθείας. Αἱ εἰς Ε λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν δυϊκῶν ὁμότονοί εἰσι τῇ εἰς Α ληγοῦσῃ αἰτιατικῇ ἐνικῇ· ἀβλήτα ἀβλήτε, λιμένα λιμένε, γυναῖκα γυναῖκε, θυγατέρα θυγατέρ ε. προστίθεται τῷ κανόνι „εἰ μὴ ἄλεκτος εὔρεθῇ [τουτέστιν εἰ μὴ λέγεται] ἡ εἰς Α λήγουσα αἰτιατικὴ“.
- 151 τότε γὰρ ἡ εὐθεία λήγουσα εἰς Ε ὁμοτονεῖ τῇ γενικῇ· μάντεως μάντεε, τείχεος τείχεε, πόλεως πόλε ε. Ἔτι δεῖ προσθεῖναι „χωρὶς τῶν ὀξυτόνων γενικῶν“· ἐπὶ τούτων γὰρ ἡ εὐθεία οὐχ ὁμοτονεῖ· μυός μύ ε, σός σύ ε, δρυός δρύ ε, λῖός λί ε. Αἱ εἰς Α λήγουσαι εὐθεῖαι δυϊκαὶ ἐπὶ ταύτης τῆς συλλαβῆς ἔχουσι τὸν τόνον, ἐφ’ ἧς καὶ ἡ γενικὴ ἐνικὴ· ἀέλλης ἀέλλ α, θύελλης θύελλα, Ὀμήρου Ὀμήρ ω, ἀνθρώπου ἀνθρώπω, καλοῦ καλ ὦ, εἰ καὶ μὴ διὰ τὸν κανόνα τὸν αὐτὸν τόνον· ἡ γὰρ δυϊκὴ εὐθεία ἀπέστραπται τὴν περισπωμένην· σοφῷ ἀγαθ ὦ, ἡ δὲ γενικὴ καὶ δοτικὴ ἐπὶ τέλους μακροκατάληκτος περισπᾶται. τὸ δὲ ἄμφω καὶ δύο θεματικά εἰσι. Περὶ τόνου τῆς δυϊκῆς γενικῆς. Ἡ γενικὴ δυϊκὴ εἰς ΑΙΝ λήγουσα ὁμοτονεῖ τῇ ἰδίᾳ ὀνομαστικῇ· Πέρσα Πέρσαιν, Αἰνεῖα Αἰνεῖαι ν· οὐ πᾶσα δὲ τὸν αὐτὸν· ποιητά γὰρ ποιηταῖν, καλὰ καλαῖν διὰ τὸν κανόνα. Ἔτι αἱ εἰς ΟΙΝ ὁμοτονοῦσι τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ τῇ εἰς Ω· καλλίστω καλλίστοι, ἐρήμω ἐρήμοι ν· οὐ πᾶσα δὲ τὸν αὐτὸν· καλῷ γὰρ καλοῖν διαφορεῖ καὶ σοφῷ σοφοῖν, καὶ ..., χωρὶς τοῦ ἄμφω ἀμφοῖν, καὶ δύο δυοῖν καὶ δυεῖν ἐπὶ θηλυκοῦ, ὥς φασι, κατὰ τροπὴν τοῦ Ο εἰς Ε. Εἰ δὲ ἡ εἰς ΟΙΝ γενικὴ ἀπὸ εὐθείας τῆς εἰς Ε γίνοιτο, τότε ὁμοτονεῖ τῇ γενικῇ πληθυντικῇ· ἀνδρῶν ἀνδροῖν, φωτῶν φωτοῖν (ἐπὶ ἀνδρῶν, φώτων δὲ φώτοι ἐπὶ πυρσῶν), πάντων πάντοι, χειρῶν χειροῖν καὶ χεροῖν, παίδων παῖδοι ν.
- 152 Περὶ κλητικῆς. Πᾶσα κλητικὴ δυϊκὴ καὶ πληθυντικὴ ὁμοτονεῖ τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ. Περὶ τόνου τῆς πληθυντικῆς εὐθείας. Πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς ΕΣ λήγουσα ὁμοτονεῖ τῇ εὐθείᾳ τῶν δυϊκῶν· Ἔκτορε Ἐκτορες, Αἴαντε Αἴαντες, γυναῖκε γυναῖκες, μητέρε μητέρε ς. Αἱ εἰς ΟΙ εὐθεῖαι ὁμοτονοῦσι τῇ ἐνικῇ εὐθείᾳ· Ὀμηρος Ὀμηροῖ, ἄνθρωπος ἄνθρωποι, πλησίος πλησίοι, καλός καλὸς ἰ, χρυσοῦς χρυσοῖ. Ἔτι αἱ εἰς ΑΙ εὐθεῖαι μονογενεῖς οὕσαι ὁμοτονοῦσι τῇ ἐνικῇ εὐθείᾳ· κοχλίας κοχλῖαι, τοξότης τοξόται, μοῦσα μοῦσαι, ἄελλα ἄελλαι, Ἀτρείδης Ἀτρεῖδαι, εἰ καὶ μὴ τὸν αὐτὸν διὰ τὸν κανόνα· ἡ γὰρ ΑΙ ἀντὶ κοινῆς παραλαμβάνεται. Αἱ εἰς ΑΙ εὐθεῖαι παρεσχηματισμέναι ἀρσενικοῖς ὁμοτονοῦσι ταῖς εὐθείαις τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν· τύπτοντες τύπτουσαι, χαρίεντες χαρίεσαι, ταχέες ταχεῖαι, εἰ καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τόνον· ἐναντίοι ἐναντία, Βυζάντιοι Βυζάνται, ἡμεροὶ ἡμεραι (τὸ τριγενές, ἡμέραι δὲ τὸ μονογενές).
- 153 οἱ δὲ Ἀθηναῖοι (προ)παροξύνουσι τινὰ μονογενῆ· ἡμεραι εὐπράξαι τιμώριαι αἵτια ι. Αἱ εἰς Α λήγουσαι εὐθεῖαι τῶν οὐδετέρων τριγενεῖς μὲν οὕσαι ὁμοτονοῦσι ταῖς εὐθείαις τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν· φίλοι φίλ α, ἐναντίοι ἐναντία, ἄγιοι ἄγι α, δίκαιοι δίκαια, τύπτοντες τύπτοντ α. μονογενεῖς δὲ οὕσαι, εἰ μὲν ἀπὸ ἰσοσυλλάβων γενικῶν, ὁμοτονοῦσι τῇ ἐνικῇ εὐθείᾳ· ξύλον ξύλ α, δένδρον δένδρα, λουτρόν λουτρ ἄ. εἰ δὲ ἀπὸ γενικῶν περιττοσυλλάβων ὥσι, βαρύνονται· πῦρ πυρός πύρ α, φίλημα φιλήματος φιλήματα, ὥς ὥτός ὥτ α, φῶς φωτός φῶτ α. Περὶ τόνου τῆς πληθυντικῆς γενικῆς. Πᾶσα εὐθεῖα πληθυντικὴ εἰς ΕΣ λήγουσα δισύλλαβος ἐπὶ ὀνομάτων περισπᾷ τὴν ἰδίαν γενικὴν· χῆνες χηνῶν, μῆνες μηνῶν, φῶτες φωτῶν, ἄνδρες ἀνδρῶν, χεῖρες χειρῶ ν. πρόσκειται „δισύλλαβος“ διὰ τὰ ὑπερδισύλλαβα· Αἴαντες Αἰάντων, Λάχητες Λαχήτων

παροξυτόνως. πρόσκειται „όνόματα“ διὰ τὰς μετοχὰς δόντες δόντων, στάντες στάντω ν. σεσημείωται ταῦτα μὴ περισπασθέντα· Τρῶες Τρώων, τίνες τίνων, πάντες πάντων, παῖδες παίδων, θῶες θῶω ν, κρᾶτες κράτων (αἱ κεφαλαί) δᾶδες δάδων, λᾶες λάω ν, δμῶες δμῶω ν. χωρὶς δὲ τούτων εἰσὶ καὶ ἕτερα· σέες σέων (ἐπὶ τῶν σκωλήκων) καὶ φῶδων οὐδένων Φθάντω ν.

154 ἔστι δὲ εἰπεῖν περὶ ὅλων τῶν σεσημειωμένων, ὅτι τὰ εἰς ΟΣ λήγοντα μονοσύλλαβα κατὰ τὴν γενικὴν, τὰ μὲν ὀξύτονα, ἐὰν διὰ συμφώνων κλίνονται, περισπῶνται κατὰ τὴν γενικὴν πληθυντικὴν· σῆς σητός σῆτες σητῶν, Κρῆς Κρητός Κρῆτες Κρητῶ ν. ἐὰν δὲ διὰ καθαροῦ τοῦ ΟΣ κλιθῶσι, βαρύνονται κατὰ τὴν γενικὴν πληθυντικὴν· Τρώς Τρώος Τρῶες Τρώων, δμῶς δμῶός δμῶες δμῶω ν. τὸ δὲ τίνων εἰς διαφορὰν τῶν τινῶν, καὶ τὸ κράτων (τῶν κεφαλῶν) εἰς διαφορὰν τῶν κρατῶν ἀπὸ τοῦ κράτος (ἡ ἀρχή). τὸ δὲ φῶδων καὶ δάδων ἀπὸ τῶν φωῖδων καὶ δαῖδων. Τὰ δὲ περισπώμενα ἐκ τοῦ ἐναντίου γίνεται. ἐὰν μὲν διὰ καθαροῦ τοῦ ΟΣ κλίνοιτο, περισπῶσι τὰς γενικὰς πληθυντικὰς μῦς μυός μῦες μυῶ ν, βοῦς βοός βόες βοῶ ν, δρύες δρυῶν, σύες συῶ ν. ἐὰν δὲ διὰ συμφώνου, βαρύνονται· παῖς παιδός παῖδες παίδων, πάντες πάντω ν. τὸ δὲ λάων ἐβαρύνθη εἰς διαφορὰν τῶν λαῶν ν. Ἔτι αἱ εἰς ΑΙ λήγουσαι πληθυντικαὶ εὐθεῖαι ἀρσενικαὶ μὲν οὔσαι περισπῶσι τὴν ἰδίαν γενικὴν· Ὀρέσαι Ὀρεστῶν, τοξόται τοξοτῶν, Ἀτρεῖδαι Ἀτρειδῶν, Αἰνεῖαι Αἰνειῶν, χωρὶς τοῦ χλοῦναι χλούνων καὶ χρηστῶν καὶ ἐτήσιω ν. θηλυκαὶ δὲ οὔσαι, εἰ μὲν μονογενεῖς ὦσι, περισπῶσι τὰς ἰδίας γενικὰς· μοῦσαι μουσῶν, ἄλλαι ἄλλων, κλίνει κλινῶν, πλὴν τοῦ ἀφύαι ἀφύων, εἰς διαστολὴν τῶν ἀφύω ν.

155 εἰ δὲ παρεσχηματισμέναι ἀρσενικοῖς, ἐὰν ὁμοφωνήσωσι τῇ γενικῇ τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν, ὁμοτονοῦσιν αὐτῇ· οἱ Ῥόδιοι τῶν Ῥοδίων αἱ Ῥόδιαι τῶν Ῥοδίων, μία φωνὴ καὶ εἷς τόπος, οἱ Βυζάντιοι τῶν Βυζαντίων αἱ Βυζάντιαι τῶν Βυζαντίων, οἱ ἄγιοι τῶν ἀγίων αἱ ἄγιοι τῶν ἀγίων ν. εἰ δὲ παραλλάξωσι τῇ φωνῇ πρὸς τὴν γενικὴν πληθυντικὴν τοῦ ἰδίου ἀρσενικοῦ, καὶ τὸν τόπον παραλλάσσει καὶ περισπῶνται αἱ γενικαὶ θηλυκαὶ· οἱ μέλανες τῶν μελάνων αἱ μέλαιναι τῶν μελαινῶν, οἱ τάλανες τῶν ταλάνων αἱ τάλαιναι τῶν ταλαινῶν, οἱ γράψαντες τῶν γραψάντων αἱ γράψασαι τῶν γραψασῶ ν. ὅτε δὲ κατὰ διάλεκτον ἡ γενικὴ τροπὴν ὑπομένει τοῦ ΩΝ εἰς ΑΝ, περισπᾶται· κυανεᾶν ἀμφοτερᾶ ν. τὰ δὲ οὐχ ὁμοτονοῦντα ταῦτα· πόρνοι πόρνων πόρναι πορνῶν, βάκχοι βάκχων βάκχαι βακχῶν, ὄχθοι ὄχθων ὄχθαι ὄχθων, πέτροι πέτρων πέτραι πετρῶν, χῆροι χήρων χῆραι χηρῶν, κοῦροι κουρῶν κοῦραι κουρῶ ν. ἐπὶ τούτων γὰρ αἱ γενικαὶ πληθυντικαὶ περισπῶνται, καίπερ τῶν ἀρσενικῶν ὁμοφωνουσῶν καὶ βαρυνομένων, ὅτι τὰ θηλυκὰ ὡς μονογενῇ περισπᾶσθαι. οὐ γὰρ ἐκ τῶν ἀρσενικῶν ἐγένοντο, ἀλλὰ τὰ ἀρσενικὰ ἐξ αὐτῶν, οὕτω καὶ παιδίσκοι παιδίσκων καὶ παιδίσκαι παιδισκῶ ν. Αἱ εἰς ΕΣ εὐθεῖαι πληθυντικαὶ ὑπερδυσύλλαβοι μὲν οὔσαι βαρύνουσι τὰς ἰδίας γενικὰς· Αἶαντες Αἰάντων, Θόαντες Θοάντων, Λάχητες Λαχέτων, χωρὶς τοῦ γυναικὸς γυναικῶν καὶ θυγατέρες θυγατρῶν, ἐπόμεναι τῷ τόπῳ τοῦ τόνου τῆς γενικῆς ἐνικῆς, καὶ χωρὶς τῶν παρ' Ἀθηναίοις ἀριθμητικῶν τοῦ χιλιάδων καὶ μυριάδω ν.

156 ταῦτα γὰρ παρ' αὐτοῖς περισπῶνται, παρ' ἡμῖν δὲ βαρύνονται. Ἰστέον δὲ καὶ τοῦτο, ὅτι, ἐὰν εὐρεθῶσιν ὁμοφωνοῦσαι ἀπὸ τῶν εἰς ΕΣ πληθυντικῶν εὐθειῶν γενικαὶ ... γενικαῖς ἀρσενικῶν περισπώμεναι, οὐκ ἀναγκάζονται καὶ ὁμοτονεῖν αὐταῖς, οἷον· οἱ Ἥλιάδαι τῶν Ἥλιαδῶν αἱ Ἥλιάδες τῶν Ἥλιάδων, οἱ Δαναῖδαι τῶν Δαναῖδῶν αἱ Δαναῖδες τῶν Δαναῖδων, οἱ Πριαμίδαι τῶν Πριαμίδων αἱ Πριαμίδες τῶν Πριαμίδω ν. ἐν τούτοις αἱ τῶν ἀρσενικῶν γενικαὶ περισπῶνται, αἱ δὲ τῶν θηλυκῶν βαρύνονται. Αἱ μέντοι εἰς ΕΕΣ εὐθεῖαι καὶ ΕΙΣ κατὰ διαίρεσιν γινόμεναι περισπῶσι τὴν συνηρημένην γενικὴν πληθυντικὴν· οἱ Δημοσθένες καὶ Δημοσθένης τῶν Δημοσθενέων καὶ Δημοσθενῶν, εὐσεβέες εὐσεβεῖς εὐσεβέων εὐσεβῶ ν. τὸ δὲ δυσώδων παραλόγως ἐβαρύνθη. καὶ τὸ τριήρων οἱ μὲν βαρύνουσιν οἱ δὲ περισπῶσιν, ὥστερ καὶ αὐτάρκων καὶ τὸ συνήθων καὶ κακοήθων βαρύνεται, ὥστερ καὶ τὰ αὐτῶν ἐπιρρήματα. Αἱ

μέντοι ὑπολείπονται πληθυντικά γενικά, αἱ μὴ ὑποπίπτουσαι τούτοις τοῖς κανόσιν ἀκολουθοῦσι τῇ γενικῇ τοῦ δυϊκοῦ· φίλοι φίλων, ἀνθρώποι ἀνθρώπων.

157 καὶ οὕτως αἱ εἰς ΟΙ λήγουσαι εὐθεῖαι πληθυντικά, εἰ μὲν βαρύνονται, βαρύνουσι τὰς γενικάς· δοῦλοι δούλων, κοῦφοι κούφων, νυμφίοι νυμφίων, Ὀμηροὶ Ὀμήρων, τίμιοι τιμίῳ ν. αἱ δὲ εἰς ΟΙ εὐθεῖαι ὀξύτονοι περισπῶσι τὰς γενικάς αὐτῶν· σοφοὶ σοφῶν, καλοὶ καλῶν, χρυσοὶ χρυσῶ ν. Αἱ δὲ εἰς Α οὐδέτεραι, εἰ μὲν εἰσι τριγενεῖς, ὁμότονον ἔχουσι τὴν γενικὴν αὐτῶν τῇ γενικῇ τῶν ἰδίων ἀρσενικῶν· φίλοι φίλων φίλα φίλων, κοῦφοι κούφων κοῦφα κούφων, σοφοὶ σοφῶν σοφά σοφῶ ν. εἰ δὲ εἰσι μονογενῆ τὰ ὀνόματα ἐν τῇ τελευταίᾳ συλλαβῇ ἔχοντα τὸν τόνον, ἐν τῇ αὐτῇ καὶ αἱ γενικά αὐτῶν ἔχουσιν, εἰ καὶ μὴ ... τὸν αὐτὸν· τὰ ξυρά τῶν ξυρῶν, τὰ πτερὰ τῶν πτερῶν, τὰ ὀστᾶ τῶν ὀστῶν, τὰ κανᾶ τῶν κανῶ ν. ἐὰν δὲ αἱ ὀνομαστικά βαρυνθῶσι, καὶ αἱ γενικά αὐτῶν ὁμοίως· ὀστέα ὀστέων, γούνα γούνων ν. ποιήματα ποιημάτων, κέρατα κεράτων ν. καταβιάζουσι δὲ τὸν τόνον ἔνια, μακρᾶς οὔσης τῆς ληγούσης. Περὶ τόνου τῆς δοτικῆς πληθυντικῆς. Ἡ δοτικὴ πληθυντικὴ ἐπ' ἐκείνης τῆς συλλαβῆς ἔχει τὸν τόνον, ἐφ' ἧς καὶ ἡ δοτικὴ ἐνικὴ· καλῶ καλοῖς, σοφῶ σοφοῖς, Μενελάῳ Μενελάοις, ἀέλλα ἀέλλαις, χωρὶς τοῦ παντὶ πᾶσι. κανῶν γὰρ, ὅτι πᾶσα δοτικὴ εἰς Ι ἐκφωνούμενον λήγουσα δισύλλαβος ἐπὶ μετοχῆς βαρύνεται· βᾶσι στᾶσι δοῦσι, ἐπὶ δὲ ὀνομάτων ὀξύνονται· Τρωσί βουσί παισι, χωρὶς τοῦ πᾶσι καὶ σπέσσι, καὶ ἔτι χωρὶς τοῦ μηδενὶ μηδέσιν καὶ οὐδενὶ οὐδέσι ν.

158 αἱ δὲ δοτικά προσλαβοῦσαι Α παροξύνονται· πατρί πατράσιν, ἀνδρὶ ἀνδράσιν, υἱὶ υἰάσιν ν. Αἱ μέντοι μεταπλασμὸν παθοῦσαι δοτικά προπαροξύνονται· προβάτοις πρόβασιν, ἐγκάτοις ἔγκασιν, ἄστροις ἄστρασι ν. Περὶ τόνου τῆς πληθυντικῆς αἰτιατικῆς. Πᾶσα αἰτιατικὴ πληθυντικὴ ἐπὶ ταύτης τῆς συλλαβῆς ἔχει τὸν τόνον, ἐφ' ἧς καὶ ἡ γενικὴ ἐνικὴ· καλοῦ καλούς, Αἴαντος Αἴαντας, κοχλίου κοχλίας, εἰ μὴ συναίρεσις γένοιτο· ταχέος ταχεῖς, βραδέος βραδεῖς. καὶ χωρὶς τῶν εἰς ΟΣ ὀξυτόνων γενικῶν· τότε γὰρ οὐχ ὁμοτονοῦσιν αἱ αἰτιατικαὶ ταῖς γενικαῖς· αἱ γὰρ αἰτιατικαὶ πληθυντικά εἰς ΑΣ λήγουσαι βραχυκατάληκτοι οὐκ ὀξύνονται, ἀλλὰ βαρύνονται. ὁμοτονοῦσι δὲ τῇ πληθυντικῇ εὐθείᾳ οὐδέποτε ὀξυτονουμένη, οἷον· γυναικός γυναικές γυναικας, θυγατρὸς θύγατρες θύγατρας προπαροξυτόνως, καὶ φωτός φῶτες φῶτας. καὶ πάλιν ἡ πληθυντικὴ αἰτιατικὴ συμβαρύνεται τῇ ἰδίᾳ εὐθείᾳ, οἷον· φῶτας ἀνδρας παῖδας, διότι φῶτες, ἄνδρες, παῖδες.

159 πρόσκειται „εἰς ΑΣ λήγουσαι“ διὰ τὸ καλὰς σοφὰς· κἂν γὰρ ὀξύνηται, ἀλλ' οὐ βραχυκαταληκτεῖ· μακρὸν γὰρ ἔχει τὸ Α. [Περὶ τῶν ἐγκλινομένων μορίων.] [Δεῖ εἰδέναι, ὅτι ἐν ὀνόμασι καὶ ἀντωνυμίαις καὶ ῥήμασιν καὶ ἐπιρρήμασι καὶ συνδέσμοις εὐρίσκεται ἐγκλινόμενα. καὶ ἐν ὀνόμασι μὲν τὸ τίς καὶ αἱ ἐξῆς πτώσεις καὶ ἀριθμοὶ· ἀνθρωπός τις, ἀνθρώπῳ τινε, ἀνθρωποὶ τινε. ἐν ἀντωνυμίαις δὲ τὰ σημαίνοντα ἀπόλυτα πρόσωπα· ἡκουσάς μοι, ἔδωκάς μοι, ἔτυπας με. ἐν δὲ ῥήμασι τὸ φημί καὶ εἰμί καὶ ἐστὶ καὶ τὰ ὅμοια· ἀνθρωπός εἰμι, ἀνθρωποὶ εἰσι ν, Ἀρκεσίλαόν φημι. ἐν δὲ τοῖς ἐπιρρήμασι τὰ ἀνταποδοτικά τῶν πευστικῶν, οἷον· πότε ποτέ ἐάν ποτε, πόθεν ποθέν ἐάν ποθεν, πόθι ποθὶ αἶ κε[ν] ποθι. ἐν δὲ τοῖς συνδέσμοις ἐγκλίνονται ὁ τέ καὶ ὁ νύ καὶ ὁ ποῖ καὶ τοί καὶ θήν καὶ πέρ καὶ γέ. Ἰστέον δὲ, ὅτι, ἡνίκα ἔστι λέξις τετράχρονος, οὐκ ἀναπέμπει τῇ προηγουμένῃ λέξει τὸν τόνον, ἀλλὰ τῇ προηγουμένῃ συλλαβῇ· ἄνθρωπος ἦμω ν, ἔτυπας ἦμας· ἐπειδὴ οὐδέποτε πρὸ τεσσάρων χρόνων τόνος πίπτει.

160 ἐὰν δὲ εὐρεθῇ λέξις τρίχρονος, ἢ δίχρονος, ἢ μονόχρονος, τότε ἀναπέμπει τῇ προηγουμένῃ λέξει τὸν τόνον κατὰ τὴν διαίρεσιν. ἡνίκα εὐρεθῇ ἡ προηγουμένη λέξις ἢ προπαροξύτονος ἢ παροξύτονος τροχαϊκὴ ἀπὸ τόνου, ὥς ἐπὶ τοῦ τυφθέντα (ἀπὸ γὰρ τοῦ τόνου ἐπὶ τὴν λήγουσαν ἀναποδίζων τροχαῖον εὐρίσκει ἢ προπερισπωμένην μὴ ἔχουσαν τὴν τελευταίαν θέσει μακράν), τότε ἀναπέμπουσι τῇ προηγουμένῃ λέξει, οἷον· Ἀρκεσίλαός τε, Ὀμηρός ἐστι, γυναικές εἰσι,

τυφθέντά τ ε. πρόσκειται „μη ἔχουσαν τὴν τελευταίαν θέσει μακράν“ διὰ τὸ φοίνιξ καὶ κήρυξ τούτων γὰρ προηγουμένων οὐ γίνεται ἔγκλισις· φοίνιξ ἐστί, κήρυξ ἐστίν. Ἐὰν δὲ εὗρεθῇ λέξις ὀξύτονος ἢ περισπωμένη προηγουμένη τοῦ ἐγκλιτικοῦ, φυλάττεται ἡ ὀξεῖα καὶ ἡ περισπωμένη, οἷον· Ζεύς Ζεύς τ ε, καλῶς καλῶς μο ι, σαφῶς σαφῶς γ ε, κανόνος λέγοντος, ὅτι πᾶσα λέξις ὀξύτονος πολλάκις ἐν τῇ συνθέσει κοιμίζει τὴν ὀξεῖαν εἰς βαρεῖαν, χωρὶς τοῦ τίς, οἷον· Ζεύς Ζεύς δ ἐ καλός καλὸς ἄνθρωπος· σοφός σοφὸς ἀνήρ. πρόσκειται „χωρὶς τοῦ τίς“, ἐπεὶ τοῦτο φυλάττει τὴν ὀξεῖαν, οἷον· τίς πόθεν εἷς ἀνδρῶ ν.

161 δεῖ δὲ προσθεῖναι τῷ κανόνι „χωρὶς εἰ μὴ ἐπιφέρηται στιγμή ἢ ἐγκλιτικόν“. τότε γὰρ οὐ κοιμίζεται ἡ ὀξεῖα εἰς βαρεῖαν, οἷον· ὦκὺς Ἀχιλλεύς ἐπιφερομένη στιγμή οὐ κοιμίζει τὴν ὀξεῖαν εἰς βαρεῖαν τοῦ ἐγκλιτικοῦ ἐπιφερομένου. Εἰ δὲ πρὸ τοῦ ἐγκλιτικοῦ εὗρεθῇ λέξις πυρρίχιακὴ ἀπὸ τόνου, δηλονότι ἐπὶ τὴν λήγουσαν, ὡς ἐπὶ τοῦ πολλάκις, ἢ ἱαμβικὴ ἀπὸ τόνου, ὡς ἐπὶ τοῦ μεταμέλει, ἢ σπονδειακὴ ἀπὸ τόνου, ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀτρείδης, καὶ ἐπιφέρονται δισύλλαβα ἐγκλιτικά, φυλακτικά γίνονται τῶν ἰδίων τόνων, ὡς Ἀτρείδης ἐστί , μεταμέλει ἡμί ν , πολλάκις εἰς ί. δεῖ δὲ προσθεῖναι „χωρὶς τῶν ἀπὸ ΣΦ ἀρχομένων ἀντωνυμιῶν“. αὗται γὰρ ἀναπέμπουσι τὸν τόνον τῇ προηγουμένη λέξει, οἷον· Ἀτρείδης σφισ ι , πολλάκις σφεα ς. εἰ δὲ μὴ ὥσι δισύλλαβα, ἀλλὰ μονοσύλλαβα, τῷ νῷ μόνῳ γίνεται ἡ ἔγκλισις μεταμέλει μο ι , πολλάκις τι ς , Ἀτρείδης τ ε. ταῦτα γὰρ οὔτε τὸν ἴδιον τόνον δύνανται φυλάττειν, οὔτε ἀναπέμπουσιν αὐτὸν τῇ προηγουμένη λέξει. Γίνωσκε δὲ, ὅτι οὐδὲν προτακτικὸν ἐγκλίνεσθαι δύναται· τίνι γὰρ παραπέμπουσι τὸν ἴδιον τόνον; ἀλλ’ οὐδὲ τὰ ἔχοντα προηγουμένην στιγμήν· πῶς γὰρ διαζεύξεως προηγουμένης ἔγκλισις γένηται; καὶ τούτου χάριν τὰ ἄρθρα οὐκ ἐγκλίνονται.

162 οὐδὲ τὰ βαρυνόμενα αὐτὰ καθ’ αὐτὰ ἐν τῇ συντάξει δύνανται ἐγκλίνεσθαι· τὰ γὰρ κλινόμενα αὐτὰ καθ’ ἑαυτὰ θέλουσιν ἔχειν ἐπὶ τέλους τὸν τόνον. Ὅτι τὰ ἐγκλινόμενα κατὰ τὴν εὐθειαν καὶ κατὰ τὰς ἄλλας πτώσεις ἐγκλίνεσθαι δύναται. [διὸ οὔτε αἱ προθέσεις οὔτε αἱ μετοχαὶ ἐγκλίνεσθαι θέλουσιν margo]. Ὅτι τὰ μὴ ὀξυνόμενα ῥήματα οὐκ ἐγκλίνονται, καὶ ὅτι τὰ ἐγκλινόμενα κατὰ τὸν ἐνεστώτα οὐ πάντως κατὰ τὰ λοιπὰ ἐγκλίνονται.] [Ἔτι] περὶ τῶν ἐγκλινόμενων. Πᾶν ἐγκλινόμενον μόριον ἢ ὀξύνεται ἢ περισπᾶται, οὐδὲν δὲ βαρύνεται. ὁκτώ δὲ ὄντων τῶν μερῶν τοῦ λόγου τὰ πέντε ἐγκλίνονται· ὄνομα ῥῆμα ἀντωνυμία ἐπίρρημα σύνδεσμος. πάλιν τῶν ἐγκλινόμενων τὰ μὲν χάριν κόσμου ἐγκλίνονται, ὡς τὰ ῥήματα καὶ οἱ σύνδεσμοι, τὰ δὲ σημασίας, ὡς τὰ λοιπὰ. ἐν μὲν οὖν ὀνόμασι τὸ ΤΙΣ μόνον ἐγκλίνεται καὶ αἱ τούτου πτώσεις καὶ οἱ ἀριθμοὶ καὶ τὸ οὐδέτερον· ἄνθρωπός τι ς , ἤκουσά τινο ς , ἔδωκά τιν ι , ἐδίδαξά τινα καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ὡσαύτως. καὶ τὰ ἰσοδυναμοῦντα τούτοις ΤΟΥ καὶ ΤΩ· ἤκουσά το υ , ἔδωκά τ ω. ταῦτα δὲ ἐγκλινόμενα, ὡς πρόκειται, ἀόριστά εἰσι. Τὸν δὲ κατὰ φύσιν τόνον ἔχοντα πυσματικά γίνονται· τίς τίνος τίνι τίν α.

163 ἐν δὲ ῥήμασιν ἐγκλίνεται τὸ ΦΗΜΙ καὶ ΕΙΜΙ· πεζὸς δ’ ἑνδεκά φημι , τόσσον ἐγώ φημι. τούτου τὸ δεύτερον ΦΗΣ ἀνέγκλιτον. τὸ δὲ τρίτον ἐγκλίνεται· τί ΦΗΣΙΝ οὗτο ς; ἔσθ’ ὅτε καὶ τὰ πληθυντικά ἐγκλίνεται. ἔτι καὶ τὸ ΕΙΜΙ· Διὸς δέ τοι ἄγγελός εἰμι ι. τὸ δὲ ΕΙ ἀνέγκλιτον. τὸ δὲ ΕΣΤΙΝ ἐγκλίνεται· αἵματός ἐστιν ἀγαθὸ υ. τοῦτο δὲ τὸ ἐστίν ἐν ταῖς ἀρχαῖς τῶν λόγων βαρύνεται· ἔστι πόλις Ἐφύρ η, καὶ μετὰ τῆς ΟΥ ἀποφάσεως οὐκ ἔστιν ἀγαθὸ ν. καὶ μετὰ τοῦ ΚΑΙ καὶ ΩΣ παροξύνεται· καὶ ἔστιν ἰδεῖ ν , ὡς ἔστιν εἰπεῖ ν. ὁμοίως καὶ τὰ δυϊκὰ καὶ τὰ πληθυντικά ἐγκλίνονται. καὶ ΕΣΣΙ δεύτερον ἐνικὸν ἐγκλίνεται· σχέτλιός ἐστι γεραι έ. Τῶν δὲ ἀντωνυμιῶν αἱ μὲν κτητικαὶ οὐδέποτε ἐγκλίνονται, ἀλλ’ οὐδὲ αἱ εὐθεῖαι τῶν πρωτοτύπων. αἱ δὲ τῶν παραγῶγων πτώσεις χωρὶς τῆς κλητικῆς ἐγκλίνονται, ἢ γενικὴ καὶ δοτικὴ καὶ αἰτιατική. ἀλλ’ αἱ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου ἐγκλινόμεναι καὶ τὸ κατ’ ἀρχὴν Ε ἀποβάλλουσιν· ἤκουσάς μο υ , ἔδωκάς μο ι , ἐδίδαξάς μ ε. αἱ δὲ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου προσώπου μονοσύλλαβοι οὔσαι

οὐδεμίαν στοιχείου ἀποβολὴν ποιοῦσιν· ἤκουσά σο υ , ἔδωκά σο ι , ἐδίδαξά σο ε , καὶ οἱ ἐπευχόμενοι ς , καὶ ἐ νέον πόλεσι ν , καὶ μιν φωνήσας ς. Αἱ δὲ οὐκ αὖ τοῦ πρωτοτύπου τοῦ α' καὶ β' προσώπου οὐδέποτε ἐγκλίνονται διὰ τὴν βραχεῖαν τάσιν· νῶϊν σφῶϊ ν' προπερισπῶνται γάρ.

164 αἱ δὲ τοῦ τρίτου ὀξυνόμεναι ἐγκλίνονται· τίς τάρ σφωε θεῶ ν , καὶ σφωῖν δὸς ἄγει ν. Καὶ τὰ πληθυντικὰ τοῦ τε πρώτου προσώπου καὶ δευτέρου· ἡμῶν ὑμῶν ἡμῖν ὑμῖν ἡμᾶς ὑμᾶς τετράχρονοι οὔσαι, ἐπειδὴν ἐγκλίνωνται, τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξύνουσιν· ἤκουσεν ἡμω ν , ἔδωκεν ἡμιν καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν οὕτως. ἀδύνατον γὰρ ὑπερβῆναι τοὺς τέσσαρας χρόνους τὴν ὀξεῖαν. καὶ αἱ τοῦ τρίτου προσώπου πληθυντικαὶ ὀξυνόμεναι ἐγκλίνονται· καὶ σφω ν , καὶ σφι ν , καὶ σφα ς. καὶ εὐλογόν γε οἶμαι λέγειν, ὅτι μετὰ τὴν ἐγκλισιν τὸ πάθος ἐπηκολούθησεν, ἵνα μὴ βαρύτονοι οὔσαι ἐγκλίνωνται. Τῶν καλουμένων μονοπροσώπων μόνῃ ἡ αἰτιατική· ἔλαβεν αὐτο ν. ἐγκλίνεται δὲ αἰ καὶ ἡ MIN· καὶ μιν φωνήσας, καὶ ἡ EΘEN παραλόγως, διότι παράγωγος καὶ βαρύτονος. αἱ μὲν οὖν ἐγκλινόμεναι τῶν ἀντωνυμιῶν αὐταὶ εἰσιν, αἵτινες ὀρθοτονοῦμεναι μὲν ἀντιδιαστολὴν ἔχουσιν ἐτέρου προσώπου· ἐμοῦ ἤκουσας, οὐκ ἄλλου· ἐμοὶ ἔδωκας, οὐκ ἄλλω· ἐμὲ ἐδίδαξας, οὐκ ἄλλον. ἐγκλινόμεναι δὲ ἀπόλυτα πρόσωπα δηλοῦσιν· ἤκουσά σο υ , ἔδωκά σο ι. καὶ ἡ μὲν γενικωτάτῃ αἰτία τῆς ὀρθῆς τάσεως ἡ ἀντιδιαστολὴ τοῦ προσώπου. αὕτη δὲ διαιρεῖται εἰς πλείονα εἶδη. αἵ τε γὰρ διεξευγμέναι ὀρθοτονοῦνται· καὶ ἐμοὶ καὶ Ἀπολλωνίῳ, ἢ ἐμοὶ ἢ Ἀπολλωνίῳ.

165 καὶ μετὰ τοῦ ENEKA συνδέσμου· ἔνεκα σοῦ ἔνεκα ἐμοῦ. καὶ αἱ μετὰ προθέσεως δὲ αἰεὶ ὀρθοτονοῦνται· διὰ σέ, περὶ σοῦ, κατ' ἐμέ, ἐπὶ σοί. Αἱ μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς ἀντωνυμίας τῆς ΑΥΤΟΣ αἰεὶ ὀρθοτονοῦνται· αὐτὸν ἐμέ, αὐτῷ ἐμοί. ὑπεξαιρείσθωσαν δὲ αἱ παρὰ τοῖς ποιηταῖς μετὰ τῆς ἐπιταγματικῆς παραλόγως ἐγκλινόμεναι· ἀλλὰ οἱ αὐτῷ Ζεὺς ὀλέσειε βίην, καὶ Εὐρύαλος δέ ἐ αὐτόν, καὶ εἴτινες ἄλλαι μετὰ προθέσεων ἢ συνδέσμων ἐνεγκλίθησαν παραλόγως. αἱ κατ' ἀρχὴν τιθέμεναι, κἂν μὴ ἔχουσιν ἀντιδιαστολὴν, διὰ τῶν ἀρκτικῶν τόπων ὀρθοτονοῦνται· ἐμὲ δ' ἔγνω καὶ προσέειπε ν. Ἐν δὲ τοῖς ἐπιρρήμασιν ἐγκλίνεται τὰ ὑποκείμενα· πῶς πῆ ποῦ ποτέ ποθέν ποθί. εἰ μὲν ὀρθοτονοῦνται βαρυνόμενα, πυσματικά ἐστίν, εἰ δὲ ἐγκλίνονται, ἀόριστα. καὶ τὰ ὑποδείγματα δηλα· πῶς ἦλθεν; ἦλθέ πω ς, πῆ ἦλθες; ἦλθές π η, πότε γράφεις; γράφεις ποτ έ, πόθεν ἦλθες; ἦλθές ποθε ν , πόθι τοι πτόλι ς. ταῦτα πυσματικά ὄντα βαρύνεται, ἀόριστα δὲ ὀξύνεται, καὶ ἐν τῇ συντάξει ὑποτασσόμενα ἐγκλίνονται· ἦλθέ ποθί ι , αἴκέ ποθι Ζεύ ς , καὶ ποτέ τις εἶπης ι. Ἐν δὲ συνδέσμοις οἱ ἐγκλινόμενοι εἰσιν οἷδε· τε κε περ γε τοι θην κε ν. Τὰ μὲν οὖν ἐγκλινόμενα μόρια ταῦτά ἐστίν· οὐχ ὥς ἔτυχε δὲ ἐγκλίνονται, ἀλλὰ κατὰ τινὰ παρατήρησιν τῆς πρὸ αὐτῶν λέξεως.

166 αἱ μὲν οὖν τετράχρονοι τῶν ἐγκλιτικῶν ἐπὶ τὴν πρώτην συλλαβὴν ἑαυτῶν τὴν ἐγκλισιν ἀναπέμπουσιν, ὥς μηδεμιᾶς δεόμενα παρατηρήσεως τῆς πρὸ αὐτῶν λέξεως· ἤκουσαν ἡμω ν , ἔδωκαν ἡμιν ν. αἱ δὲ λοιπαὶ τὴν πρὸ αὐτῶν ἐγείρουσι βαρεῖαν. οὐκ ἐπὶ πάσης συλλαβῆς ταύτην ἐγείρειν δύνανται· οὐ γάρ, εἰ σπονδειακὴ τυγχάνοι ἢ προκειμένη λέξις καὶ βαρύνοιτο, ἢ βαρεῖα ταύτης ἢ ἐπὶ τέλει ἐγείρεται· οὕτω που Διὶ μέλλει ὑπερμενέϊ φίλον εἶνα ι , ἥδη τις εἶπεν, καὶ οὔτε τὴν ΤΩ συλλαβὴν τοῦ „οὔτω“ ὀξύνομεν, οὔτε τὴν ΔΗ τοῦ „ἥδη“. ἀλλ' οὔτε, εἰ ἱαμβικὴ τύχοι, βαρύνεται, οἷον· λέβης τι ς , ὅπως γ ε. οὔτε, εἰ πυρριχιακὴ τύχοι, βαρύνεται, οἷον· φίλος τι ς , ξένος τι ς· ἐπὶ γὰρ τούτων τῷ νοῖ μόνῳ καταλαμβάνεται ἡ ἐγκλισις· διὸ σημειοῦνται τὸ· ἔν θ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι ἔργα γυναικῶ ν. παραλόγως γὰρ ἐνεκλίθη ἡ „οἱ“ ἀντωνυμία πυρρίχιου προκειμένου. σημειοῦνται καὶ τὰς διὰ τοῦ ΣΦ ἀντωνυμίας· καὶ αὐταὶ γὰρ πυρρίχιου προκειμένου ἐγκλίνονται· ἵνά σ φ' ἀγορή τε θέμις τ ε , ὅτι σφέας εἰσαφίκηται, καὶ ἐπὶ τῶν ὁμοίων ὡσαύτως. εἰ μέντοι προπαροξύνοιτο ἢ προκειμένη λέξις τῶν ἐγκλιτικῶν μορίων, ἐγείρει τὴν ἐν τῷ τέλει αὐτῆς βαρεῖαν, οἷον· ἄνθρωπός τις (ἐν γὰρ τῇ ΑΝ συλλαβῇ καὶ τῇ ΠΟΣ ὀξεῖα τίθεται) ἤκουσέ μο υ , ἄνθρωποί εἰς ι , κάκιστοὶ εἰσι ν.

- 167 εἵπομεν γὰρ, ὡς ἐν ἐπιρρήμασι μόνοις καὶ ἐν εὐκτικοῖς ἡ ΑΙ καὶ ἡ ΟΙ μακραὶ εἰσιν· ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς οὐκ ἔτι μακραὶ εἰσιν. Ὁμοίως εἰ προπερισπῶτο ἡ προκειμένη λέξις, ἐγκλιτικοῦ ἐπιφερομένου ἐγείρει τὴν μετὰ τὴν προπερισπωμένην βαρεῖαν, οἷον· οἶκός τι ς, Σκῶλόν τε Κνημόν τ ε. κἂν παροξύνοντο τροχαϊκὴ οὔσα· ἄλλός τι ς, ἔστί τι ς, ἔνθά ποτ ε. Ἔτι καὶ αἱ ὀξυνόμεναι λέξεις, βαρυνόμεναι δὲ διὰ τὴν συνέπειαν, ἐγκλιτικοῦ ἐπιφερομένου τὴν βαρεῖαν ἐγείρουσιν· αὐτός, αὐτός μο ι. εἰ δὲ περισπῶτο ἡ λέξις, φυλάττεται ἡ περισπωμένη· [πῶ ποτ ε,] πῶς ποτ ε, πῇ με φέρει ς. Ἐὰν οὖν συμβῇ πλείονα ἐφεξῆς ἐγκλιτικά εἶναι, πολλὰ ἔσσονται αἱ παράλληλοι ὀξεῖαι, ὡς παρ' Ὀμήρῳ· ἢ νύ σέ που δέος ἴσχει ἀκήριο ν. τρεῖς γάρ εἰσιν ἐφεξῆς αἱ ὀξεῖαι. δυνατόν δὲ καὶ πλείους ἐπινοῆσαι, οἷον· εἵπερ τίς σέ μοί φησί ποτ ε. τὸ γὰρ „εἰ“ ὀξύνεται διὰ τὴν ἐπιφορὰν τοῦ „πέρ“ ἐγκλιτικοῦ· τὸ δὲ „πέρ“ διὰ τὸ „τίς“, τὸ δὲ „τίς“ διὰ τὸ „σέ“, τὸ δὲ „σέ“ διὰ τὸ „μοί“, τὸ δὲ „μοί“ διὰ τὸ „φησί“, τὸ δὲ „φησί“ διὰ τὸ „ποτέ“. ὥστε ἐφεξῆς εἶναι ἕξ ὀξεῖας, εἰ καὶ σπάνιον τὸ τοιοῦτον διὰ τὴν τοῦ πνεύματος συνέχειαν δεομένην ἀναπαύσεως.
- 168 Εἰ δὲ παραλλήλων ὄντων ἐγκλιτικῶν, ἐν τῷ μεταξύ περισπωμένων, ὡς ἐπὶ τοῦ ποῦ πῇ πῶς, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπιφέροιο ἕτερον ἐγκλιτικόν, τοῦτο τὸ περισπώμενον οὔτε περισπᾶται διὰ τὸ ἐγκλίνειν τὸν ἴδιον τόνον· ἐπεὶ μὴ πέφυκεν ἡ περισπωμένη κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος συστολῆς μὴ παρακολουθούσης εἰς ὀξεῖαν μετατίθεσθαι, οἷον· οὐ πω ἔσ τ ' ἀγέλαε (ἐν γὰρ τῇ ΟΥ διφθόγγῳ μόνη ἡ ὀξεῖα) ἢ που τίς σφιν εἶπεν (ἐν τῷ Η καὶ ἐν τῷ „τίς“ ἡ ὀξεῖα) ἄνθρωπόν τινά που φησὶ μελωδεῖν (πάλιν ἐν τῇ ΠΟΝ συλλαβῇ καὶ τῇ ΝΑ ἡ ὀξεῖα τίθεται). Κάκεῖνο δὲ παραφυλακτέον, ὅτι τῶν ἐγκλινομένων εἰ σπονδειακὴ προηγεῖται λέξις ἢ τροχαϊκὴ, εἰ μὲν μονοσύλλαβον εἴη τὸ ἐπιφερόμενον ἐγκλιτικόν, ὥσπερ ἐθέμην, ἐγκλίνεται· οὕτω πο υ, ἦδη τι ς, οὔτε τὸ ἐγκλιτικόν δέχεται τὸν ἴδιον τόνον, οὐδὲ ἡ βραχεῖα τῆς δευτέρας συλλαβῆς προηγουμένης ἐγείρεται λέξεως, ἀλλὰ νοῖ μόνῳ νοεῖται τὰ τῆς ἐγκλίσεως, ὡς ἔφθην εἰπόντες· εἰ μέντοι δισύλλαβον εἴη τὸ ἐγκλιτικόν μόριον, τότε τὸν ἴδιον δέχεται τόνον, οὔτε δυνάμει οὔτε ἐνερgeῖα ἐγκλινόμενον, οἷον· ἦδη φαμέν (ὀξύνομεν γὰρ τὸ „φαμέν“), φίλοι εἰσὶν (ὁμοίως καὶ τὸ „εἰσὶν“ ὀξύνομεν), οὕτω ποτέ (καὶ τὸ ποτέ ὀξύνομεν).
- 169 καὶ τοῦτο εἰκότως· οὔτε γὰρ τῆς προηγουμένης λέξεως τὴν ἐπὶ τέλει βαρεῖαν ἐγείρει δυνατόν, οὔτε τὴν ἐγκλισιν νοεῖσθαι κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν τῶν σπονδείων ἢ τῶν πυρρῦχίων· οὐδὲ γὰρ ποτε τετάρτη ἀπὸ τέλους ἡ ὀξεῖα πίπτει. Τὸ ἔστιν ἡνίκα ἀρχὴ λόγου ἦ, ὅτε ὑποτάττεται τῇ „οὐ“ ἀποφάσει, ἢ τῷ „καί“ συνδέσμῳ, ἢ τῷ „ὥς“ ἐπιρρήματι, τῆνικαῦτα τὴν ὀξεῖαν ἔχει ἐπὶ τῷ Ε· ἔστι πόλις Ἐφύρ η· ἐὰν δὲ ὑποτάττεται ὀξυτόνῳ λέξει ἢ περισπωμένῃ ἢ τροχαίῳ μὴ παροξυτόνῳ ἀλλὰ προπερισπωμένῳ, τῆνικαῦτα ἐγκλίνεται, οἷον· ἀγαθός ἐστ ι, κακός ἐστι ν. ἐὰν δὲ μὴ οὕτως ἔχη, τὴν ὀξεῖαν ἐπὶ τοῦ Ι δέχεται. καὶ ἐὰν πρόκειται αὐτῷ ἢ τροχαῖος παροξύτονος ἢ σπονδεῖος ὁμοίως παροξύτονος ἢ ἱαμβος πάλιν παροξύτονος, τῆνικαῦτα τὸν τόνον ἐπὶ τοῦ Ι προσδέχεται, οἷον· φίλος ἐστί ν, ἥρως ἐστί ν, ἔρω ἐστί ν, Ἀγαμέμνων ἐστί ν. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τόνου τῶν ὀνομάτων, ἔτι καὶ περὶ τῶν ἐγκλινομένων μορίων. ἔπεται δὲ εἰπεῖν περὶ τόνου τῶν ῥημάτων, καὶ τῶν ἄλλων μερῶν τοῦ λόγου. Περὶ τῶν εἰς Ω καὶ εἰς ΜΙ ῥημάτων κατὰ πᾶν πρόσωπον.
- 170 (1τ) Βιβλίον ις '. Πᾶν ῥῆμα βαρύνεται ἢ περισπᾶται· γράφω τύπτω ποιῶ βο ὤ. ὀξύνεται δὲ οὐδέποτε κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν, εἰ μὴ παρὰ Δωριεῦσι τὰ συνηρημένα ἀπαρέμφата εἰς ΕΙΝ ἀφαιρέσει τοῦ Ι, ποιέν ἀντὶ τοῦ ποιεῖν, δασμοφορέν ἀντὶ τοῦ δασμοφορεῖν. σεσημείωται δὲ τινὰ ῥήματα ὀξυτόνα· δός θές σχέξ ἔς (τὸ ἀπόλυσον) χρή ἐλθέ εἰπέ εὐρέ εἰμί φημι ί, ἀπὸ τοῦ ἡμι ί, καὶ τὸ ἐσσί καὶ ἐστί ν. Εἰσὶ δὲ τινὰ ῥήματα ἀπλᾶ ὀξυνόμενα ἀπὸ κλίσεως τούτων· ἐστόν ἐστόν ἐστέ εἰς ί. καὶ ἀπὸ τοῦ φημι· φής φησί (καὶ φῆ ἐκεῖνος κατ' ἀποκοπὴν) φατόν φατόν φαμέν φατέ φασί ν. καὶ τὸ φαθί οὕτω ἐπεκράτησε λέγεσθαι. τὸ δὲ λάβε καὶ ἴδε παρ' ἡμῖν μὲν βαρύνονται, παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνονται. Πᾶν ῥῆμα εἰς Ω μονοσύλλαβον περισπᾶται· ζῶ κλῶ κνῶ θλῶ δρ ὤ,

ἐὰν δρ ὦ, ἐὰν β ὦ, ἐὰν στ ὦ. λείπεται τοίνυν διασαφηνίσαι τὴν τῶν εἰς Ω ληγόντων ἐνεστώτων τάσιν, κατὰ τὰς ἑαυτῶν συζυγίας. Τὰ εἰς ΒΩ λήγοντα βαρύνεται. τότε περισπᾶται, ὅτε ἐν ταῖς δυοῖ συλλαβαῖς ἔχει τὸ Β, ἢ ὄνομα προϋπάρχει, ἢ τὸ Ο ἔχει ἐν τῇ παραληγούσῃ, ἢ τὸ Ω μέγα. καὶ βαρύνεται μὲν ταῦτα· λείβω τρίβω στείβω φέρβ ω.

171 περισπᾶται δὲ ταῦτα ὡς ἔχοντα ἐν δυοῖ συλλαβαῖς Β· βαβῶ (τὸ καθεύδω) βομβῶ βιβῶ (τὸ περιπατῶ). ἔτι περισπῶνται τὰ ἔχοντα προϋπάρχοντα ὀνόματα· φόβος φοβ ὦ, ἀσεβής ἀσεβ ὦ, εὐσεβής εὐσεβ ὦ, θόρυβος θορυβ ὦ, κόλυμβος κολυμβ ὦ, λαβή λαβῶ (τὸ γὰρ λάβω ὑποτακτικόν ἐστὶ τοῦ ἔλαβον). ἔτι περισπῶνται τὰ ἔχοντα Ο μικρὸν ἢ μέγα ἐν τῇ παραληγούσῃ· σοβῶ κολοβῶ λωβ ὦ. Τὰ εἰς ΠΩ λήγοντα βαρύνονται, εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ Υ ἢ τῷ Ω, ἢ εἰ μὴ παρώνυμα ἔχοι, ἢ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συλλαβῇ ἔχοι τὸ Π· θάλπω λάμπω πέμπω λείπω μέλπω βλέπω ἐρείπω (τὸ καταβάλλω). πρόσκειται „εἰ μὴ ἔχοι ἐν τῇ πρὸ τέλους τὸ Υ ἢ τὸ Ω“ διὰ τὸ γνυπῶ (τὸ γονυπετῶ) καὶ κλωπῶ (τὸ κλέπτω, ὅθεν καὶ κλώψ). τὸ δὲ „εἰ μὴ παρώνυμα ἔχοι“ διὰ τὸ κόπος κοπ ὦ, ἵπος (ἢ παγίς) ἱπῶ (τὸ βλάπτω), λύπη λυπ ὦ, τρύπη τρυπ ὦ, κτύπος κτυπ ὦ, ῥύπος ῥυπ ὦ. πρόσκειται δὲ „εἰ μὴ ἐν τῇ πρώτῃ καὶ δευτέρᾳ συλλαβῇ ἔχει τὸ Π“ διὰ τὸ πιπῶ καὶ ὀπιπῶ (τὸ περιβλέπομαι). τὸ δὲ πίπτω βαρύνεται ἔχον τὸ Τ. Τὰ εἰς ΦΩ λήγοντα βαρύνεται, εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ Ο μικρῷ ἢ τῷ Ω μεγάλῳ, ἢ παρώνυμα εἴη· γράφω γλύφω νήφ ω. σεσημειώται τὸ διφῶ (τὸ ζητῶ) καὶ ἀμφαφ ὦ.

172 καὶ ἴσως παρώνυμα ἂν εἴη ἀπὸ τοῦ ἀφή. πρόσκειται „εἰ μὴ παρώνυμα εἴη“ διὰ τὸ ... τρυφ ὦ, κορυφή κορυφ ὦ, σοφός σοφ ὦ, ζωγράφος ζωγραφ ὦ, ψόφος ψοφ ὦ, ἀφή ψηλαφ ὦ. τὸ δὲ στρωφῶ καὶ ῥοφῶ ἔχουσιν Ο καὶ Ω. Τὰ εἰς ΠΤΩ βαρύνεται, εἰ μὴ προκατάρχοι ὄνομα ἢ διαστολὴ γένοιτο σημαινομένου· σκάπτω ρίπτω (τὸ γὰρ ρίπτῳ ἀττικὸν (ἢ) ποιητικόν) ἵπτω (τὸ βλάπτω) θάπτω σκώπτω ἐνίπτω (τὸ ἐπιπλήττω) τύπτω (καὶ τυπτῶ ἀττικῶς) ὄπτω (καὶ ὀπτ ὦ). εἰς ταῦτα δὲ προκατάρχεται ὄνομα· ἄβλεπτος ἀβλεπτ ὦ, ἄπεπτος ἀπεπτ ὦ, ἀλείπτῃς φιλοαλειπτ ὦ. Τὰ εἰς ΓΩ δισύλλαβα τῷ Ι παραληγόμενα ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα βαρύνεται· θήγω λήγω τμήγ ω. τὸ δὲ ἡγ ὦ, ἀφ' οὗ τὸ ἡγοῦμαι, περισπᾶται ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον. Τὰ εἰς ΓΩ ὑπερδισύλλαβα σύνθετα ἀπὸ τῶν διὰ τοῦ ΓΟΣ παρηγμένα τῷ Η παραληγόμενα περισπᾶται· ποδηγός ποδηγ ὦ, φορτηγός φορτηγ ὦ, στρατηγός στρατηγ ὦ, κυνηγός κυνηγ ὦ. τὸ δὲ ἀρήγω οὐκ ἀπὸ τοῦ ἀρηγός, ἀλλ' αὐτὸ ἀπ' ἐκείνου. τὸ δὲ κεκλήγω καὶ πεπλήγω ποιητικῶς βαρύνονται ἀπὸ τῶν παρακειμένων γεγονότα. Τὰ εἰς ΓΩ ὑπερδισύλλαβα τῷ Α παραληγόμενα περισπᾶται μὴ ὄντα σύνθετα παρὰ πρόθεσιν· σμαραγῶ πλαταγῶ λαλαγ ὦ.

173 καὶ καθόλου τὰ ἔχοντα τὸ Α περισπᾶται· ἀργῶ παταγ ὦ. τὸ δὲ ἄγω βαρύνεται καὶ τὰ ἀπ' αὐτοῦ σύνθετα· διάγω ἀνάγω κατάγ ω. Τὰ εἰς ΓΩ μὴ παρώνυμα ἢ κατὰ παραγωγὴν γινόμενα ἀπὸ βαρυτόνου βαρύνονται, ὁπότε μὴ πρὸς διαστολὴν παραλαμβάνοιτο ἢ παραλήγοιτο τῷ Η ἢ τῷ Α· ψέγω φλέγω λέγω εἴργω πνίγω ἀμέλγω ἀλέγω ὀρέγ ω. πρόσκειται „μὴ παρώνυμα“ διὰ τὸ τρύγη τρυγ ὦ, στύξ στυγ ὦ, ἄλγος ἀλγ ὦ, σιγὴ σιγ ὦ, ῥίγος ριγ ὦ· „μὴ ἀπὸ βαρυτόνου δὲ ῥήματος παραχθέντα“ διὰ τὸ λέγω ἀλογ ὦ. „μὴ πρὸς ἀντιδιαστολὴν“ πρόσκειται διὰ τὸ ἄγω καὶ ἀγῶ (τὸ καταπλήττομαι, ἐξ οὗ τὸ ἄγημι [καὶ] ἄγαμαι) „ἢ εἰ μὴ παραλήγοιτο τῷ Α ἢ τῷ Η“ διὰ τὸ σμαραγῶ καὶ ἡγ ὦ, ὅθεν τὸ ἡγοῦμαι. Τὰ εἰς ΓΩ ἱαμβικά, εἰ μὲν ἔχοι πρὸ τοῦ τέλους τὸ Ε, βαρύνεται, εἰ δὲ ἄλλο τι, περισπᾶται· φλέγω λέγω στέγ ω. μογῶ δὲ καὶ στυγῶ καὶ τρυγῶ μὴ τὸ Ε ἔχοντα περισπῶνται. Τὰ εἰς ΓΩ ἔχοντα πρὸ τοῦ Γ σύμφωνον βαρύνεται, εἰ μὴ παρ' ὄνομα γένοιτο· εἴργω στέργω ἀμέλγω σφίγγ ω. τὸ δὲ ἀλγῶ ἔχει τὸ ἄλγος, καὶ τὸ ἀργῶ τὸ ἀργός, καὶ τὸ γεωργῶ τὸ γεωργός, καὶ κακουργῶ τὸ κακοῦργος. Τὰ εἰς ΓΩ δισύλλαβα παραληγόμενα φύσει μακρᾷ ὅτε ἀπὸ συμφώνου ἄρχοιτο, βαρύνεται, εἰ μὴ παρ' ὄνομα εἴη· τρώγω φεύγω τμήγω λήγω θήγ ω.

174

τὸ μέντοι ῥιγῶ ἔχει τὸ ῥίγος. Τὰ εἰς ΓΩ ὑπερδισύλλαβα μὴ παρ' ὄνομα σύνθετα, εἰ παραλήγοιτο φύσει μακρᾶ, βαρύνεται [ἐπεὶ γ' ω] ἀρήγω ἐρεύγω. τὸ δὲ παιδαγωγῶ ἔχει τὸ παιδαγωγός. Τὰ εἰς ΚΩ δισύλλαβα ἔχοντα τὸ Ε ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ βαρύνεται, εἰ μὴ ἄρχοιτο ἀπὸ τριῶν συμφώνων ἢ παρ' ὄνομα εἴη· ῥέγκω δέρκω πλέκω τέκω πέκω (καὶ πείκω, καὶ πέκτω) ἔλκω (τοῦτο δὲ ἀπὸ περισπωμένου τὸ ἐλκῶ) δείκω (τὸ δεικνύω) εἴκω. τοιαῦτα καὶ τὰ ὑπερδισύλλαβα τῷ Ε παραληγόμενα· ὀλέκω ἐρείκω (τὸ σχίζω) ἐνέκω. πρόσκειται „εἰ μὴ παρ' ὄνομα εἴη“ διὰ τὸ ἐλκῶ ἐλκῶ ἔλκος, καὶ πελεκῶ πελεκᾶς· καὶ „μὴ ἄρχοιτο ἀπὸ τριῶν συμφώνων“ διὰ τὸ σπλεκῶ (τὸ συνουσιάζω). Τὰ εἰς ΚΩ δισύλλαβα τῷ Η παραληγόμενα ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα βαρύνεται, ἀπὸ δὲ ἡμιφώνου περισπῶνται. καὶ βαρύνονται μὲν ταῦτα· τήκω δῆκω, μεθ' ὧν καὶ τὸ ἦκω περισπᾶται δὲ ταῦτα· ληκῶ σφηκῶ. Τὰ εἰς ΚΩ, εἰ μὴ τῷ Σ παραλήγοιτο ἢ τῷ Η, περὶ ὧν προεῖρηται, πάντως περισπᾶται· κακῶ ἀρκῶ ναρκῶ σαρκῶ φαλκῶ δοκῶ.

175 τὸ δὲ διώκω καὶ ἦκω βαρύνεται. τὸ δὲ ἀσκῶ σφηκῶ περισπᾶται. Τὰ διὰ τοῦ ΣΚΩ βαρύνεται, εἰ μὴ κατάρχοιτο ὄνομα· τιτρώσκω γινώσκω βιβρώσκω ἀρέσκω πιφαύσκω κικλήσκω βόσκω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ περισπωμένου ἐγένετο· βοσκῶ βοσκῆσω. τὸ μέντοι δισκῶ καὶ ἀσκῶ καὶ διασκῶ ἔχουσι τὸ δίσκος καὶ ἀσκός, καὶ τὸ βοσκῶ τὸ βοσκός, καὶ ἵπποβοσκῶ τὸ ἵπποβοσκός. Τὰ εἰς ΚΤΩ μὴ παρ' ὄνομα γινόμενα βαρύνεται· τίκτω πέκτω (τὸ κτενίζω) τὰ δὲ περισπώμενα ἔχουσιν ὄνομα· εὐτακτος εὐτακτῶ, ἄτακτος ἀτακτῶ, ὑλακῆ ὑλακτῶ. τοῦτοις ἠκολούθησε καὶ τὸ ἀγανακτῶ. Τὰ εἰς ΧΩ δισύλλαβα ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου, μὴ διὰ τοῦ Η, παραληγόμενα φύσει μακρᾶ βαρύνεται. εἰ δέ τι περιεσπᾶσθαι, τοῦτο ἐκ βαρυτόνου παρήχθη, ὡς ἐπὶ τοῦ τρέχω τροχῶ, ἢ παρ' ὄνομα ἐγένετο, τεῦχος τευχῶ. βαρύνεται δὲ ταῦτα· στείχω τεύχω ψύχω τρύχω λείχω γλίχω. οὐκ ἀντιπίπτει τὸ αὐχῶ ἀπὸ φωνήεντος γὰρ, ᾧ ἠκολούθησε τὸ καυχῶ. τὸ δὲ βληχῶ ἔχει Η. Τὰ εἰς ΧΩ δισύλλαβα τῷ Η παραληγόμενα ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα, εἰ μὴ πεποιημένην φωνὴν σημαίνει βαρύνεται· νήχω (ἐξ οὗ τὸ νήχομαι) σμήχω τρήχω (τὸ κτυπῶ) λήχω (ἀφ' οὗ τὸ ἔλαχον).

176 τὸ δὲ βληχῶ πεποιημένην φωνὴν δηλοῖ. τὸ δὲ ἠχῶ ἀπὸ φωνήεντος ἤρξατο. Τὰ εἰς ΧΩ δισύλλαβα μὴ ἔχοντα πρὸ τοῦ Χ τὸ Σ περισπᾶται, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους μὴ φύσει μακράν, ὑπεσταλμένων τῶν ἐχόντων τὸ Ε ἢ τὸ Α πρὸ τέλους· λοχῶ τροχῶ ὄρχω κιχῶ. τὸ δὲ ἴσχω ἔχει Σ. καὶ τὸ σμήχω ἔχει τὴν παραλήγουσαν φύσει μακράν. τὸ δὲ τρέχω ἔχει Ε, καὶ τὸ ἄρχω Α. Τὰ εἰς ΧΩ ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ Ε ἔχοντα βαρύνεται, εἰ μὴ παρ' ὄνομα γένοιτο· τρέχω βρέχω δέχω ἔχω σπέρχω εὖχω (ὅθεν εὖχομαι) ἔρχω (ὅθεν ἔρχομαι) ἐλέγχω τεύχω. τὸ δὲ τευχῶ περισπώμενον, ὅτι τεῦχος. Τὰ εἰς ΧΩ δισύλλαβα ἔχοντα τὸ Α ἐν τῇ πρὸ τέλους βαρύνεται· ἄχω (ἄχομαι) μάχω (μάχομαι, καὶ μαχῶ περισπᾶται) ἄρχω πάσχω, μεθ' ὧν καὶ τὸ ἴσχω. τὸ δὲ βακχῶ περισπᾶται ὡς ἔχον τὸ βάκχος. Τὰ διὰ τοῦ ΑΧΩ τρισύλλαβα βαρύνεται· στενάχω ἰάχω. ταῦτα δὲ καὶ ἀπὸ περισπωμένων· ἰαχήσω, στεναχήσω. Τὰ εἰς ΧΩ ὑπερδισύλλαβα φύσει βραχεῖα παραληγόμενα, ἢ παρ' ὄνομα ὄντα ἢ διὰ τὸ ἰάχω περισπᾶται· στοναχῶ συμμαχῶ γνωσιμαχῶ ἡνιοχῶ ὁμιχῶ (τὸ οὐρῶ). σεσημεῖται τὸ στενάχω καὶ ἰάχω. τὸ δὲ διδάχω (διδάξω οὐκ ἐν χρήσει ὄν) βαρύνεται. Τὰ εἰς ΔΩ δισύλλαβα παραληγόμενα τῷ Η βαρύνεται· ἦδω (ἦδομαι) κήδω (κήδομαι).

177 τὸ δὲ πηδῶ περισπᾶται. Τὰ εἰς ΔΩ δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους εἰς τὸ Ε καταλήγουσαν περισπᾶται· ἐδῶ (ἐδήσω) μεδῶ (ἐξ οὗ τὸ μεδέω). ταῦτα δὲ βαρύτονα λέγονται· ἔδω καὶ μέδω. Πᾶν εἰς ΔΩ λήγον ἔχον τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν μετὰ βραχείας, οὐ βαρύνεται, ἀλλὰ περισπᾶται, ὡς ἔχει τὸ σταφιδῶ ὁμαδῶ τοῦτο καὶ .. ἀπὸ βαρυτόνου. τὸ φεῖδω (φεῖδομαι) ψεύδω ψεύδομαι, ἐρεῖδω ἐρεῖδομαι παραλήγουσι διφθόγγῳ. Τὰ εἰς ΔΩ ἔχοντα ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ Ε, ᾧ ὑποτέτακται ἢ σύμφωνον ἢ ὑποτακτικὸν φωνῆεν,

βαρύνεται, εἰ μὴ παρ' ὄνομα εἶη· σπένδω ἔρδω ἀμέρδω (τὸ στερίσκω) εὖδω σπεύδω φεῖδω (τὸ φοβοῦμαι) εἶδω (καὶ εἶδ ὦ). τὸ δὲ κερδ ὦ, ὅτι κέρδος, περισπᾶται. Τὰ εἰς ΔΩ παραληγόμενα τῷ Ο περισπᾶται· σποδῶ οἰδῶ (τὸ οἰδαίνω) αἰοῖδ ὦ. Τὰ εἰς ΔΩ παραληγόμενα τῷ Ω, εἰ παρ' ὄνομα εἶη, περισπᾶται· κιθαρωδῶ κωμωδῶ τραγωδῶ μεθ' ὧν καὶ τὸ πηδῶ καὶ αὐδ ὦ.

178 Τὰ εἰς ΔΩ ἐν τῇ πρὸ τέλους ἔχοντα τὸ Ι εἰς Ν καταλήγον βαρύνεται· ἀλίνδω καταλίνδω κυλίνδω. Τὰ εἰς ΔΩ δισύλλαβα, εἰ ἔχοι τὸ Α λήγον ἐν τῇ πρὸ τέλους συλλαβῇ, περισπᾶται· φραδῶ (τὸ βουλεύομαι). εἰ μέντοι εἰς σύμφωνον καταλήγοι, βαρύνεται· ἄρδω. τὸ μέντοι ἄλδω (τὸ αὖξω) ἀπὸ περισπωμένου τοῦ [άλδῶ] ἀλδήσω ἐγένετο. Τὰ διὰ τοῦ ΑΘΩ ὑπερδισύλλαβα βαρύνεται, εἰ μὴ προκατάρχοιτο ὄνομα, ὅπερ κατὰ τροπὴν τοῦ τέλους εἰς Ω ἐποίησε τὸ ῥῆμα· κιάθω (τὸ πορεύομαι) ἀμυνάθω (τὸ βοηθῶ) διωκάθω (τὸ διώκω). τὸ μέντοι φιλομαθῶ καὶ εὐσταθῶ περισπῶνται· παρ' ὄνομα γάρ. τὸ δὲ μαθῶ μαθήσω δισύλλαβον. Τὰ διὰ τοῦ ΕΘΩ βαρύνεται· σχέθω ἔθω ἐρέθω ἀερέθω φαέθω φλεγέθω. τὸ δὲ τηλεθῶ (τὸ εἰς ὕψος θέω) περισπᾶται. Τὰ διὰ τοῦ ΗΘΩ βαρύνεται· εἰ δέ τι περισπᾶται, ἀπὸ ὀνόματος γέγονε· ἀλήθω κνήθω λήθω πήθω (ἐξ οὗ καὶ ἔπαθον) πλήθω πρήθω. τὸ δὲ βοηθῶ ἀηθῶ παρ' ὄνομα· ὅμοιον καὶ τὸ γηθῶ γηθήσω. Τὰ διὰ τοῦ ΥΘΩ βαρύνεται· μινύθω φθινύθω. Τὰ εἰς ΘΩ κατ' ἐπιπλοκὴν συμφώνου βαρύνεται, εἰ μὴ προκατάρχοιτο ὄνομα ἢ τῷ Ο .

179 .. παραλήγοιτο· αἴσθω (τὸ ἐκπνέω) αἴσθω (καὶ αἴσθομαι· τοῦτο δὲ ἀπὸ περισπωμένου ἐγένετο). τὸ μέντοι μισθῶ περισπᾶται, ὅτι μισθός. Τὰ εἰς ΘΩ παραληγόμενα ΕΥ βαρύνεται· πεύθω (.) λεύθω κεύθω. Τὰ εἰς ΘΩ παραληγόμενα φύσει μακρᾶ, χωρὶς τῶν διὰ τοῦ Η, εἰ μὴ ὄνομα προκατάρχοιτο, βαρύνεται· πείθω κλώθω. σεσημεῖωται τὸ ὦθ ὦ. τὸ μέντοι μυθῶ καὶ ἀπειθῶ περισπῶνται, ὅτι μῦθος καὶ ἀπειθής. Τὰ εἰς ΘΩ δισύλλαβα ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν λήγουσαν μετὰ βραχείας καὶ μὴ τοῦ Ε περισπᾶται· τιθῶ ποθῶ μαθῶ (ἐξ οὗ τὸ μαθήσω). τὸ μέντοι σχέθω βαρύτονον, ἔχον τὸ Ε. σεσημεῖωται τὸ ὄθω (τὸ φροντίζω) βαρυνόμενον. Τὰ εἰς ΘΩ, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν, ὑπεσταλμένης τῆς ΕΡ, περισπᾶται· πτορθῶ ἀνθῶ πενθῶ ὀρθῶ. σεσημεῖωται τὸ ἄλθω. τὸ δὲ πέρθω βαρύνεται ὡς ἔχον ΕΡ. Τὰ εἰς ΤΩ δισύλλαβα μὴ κατ' ἐπιπλοκὴν τοῦ Σ περισπᾶται· ζητῶ κροτῶ πατῶ στρατῶ (τὸ στρατοπεδεύομαι) κοτῶ (τὸ ὀργίζομαι) βροντῶ.

180 τὰ μέντοι βαρύτονα σπάνια καὶ μὴ ἐνεργητικῶς λεγόμενα· πέτω (πέτομαι) λίτω (λίτομαι). τὸ δὲ ἀνύτω ἀπὸ τοῦ ἀνύω κατὰ πλεονασμὸν τοῦ Τ. Τὰ εἰς ΖΩ βαρύνεται. εἰ δέ τι περισπᾶται, τοῦτο βαρύτονον ὦφθη. εἰ δὲ μόνως περιεσπᾶσθαι, προὔπηρξεν αὐτῷ ὄνομα, οὗ τὸ τέλος εἰς Ω τραπὲν ἰσοσύλλαβον ῥῆμα ἀπετέλεσε. καὶ βαρύνεται μὲν ταῦτα· βάζω βιβάζω λάζω (τὸ λαμβάνω) στάζω φράζω τράζω πιέζω. τοῦτο δὲ καὶ ἀπὸ περισπωμένου. τὸ δὲ τραπεζῶ περισπᾶται, ὅτι τράπεζα, ριζῶ ρίζα, ροιζῶ ροῖζος, φυζῶ φύζα. Τὰ διὰ δύο ΣΣ βαρύνεται· εἰ δέ τι περιεσπᾶσθαι, τοῦτο παρ' ὄνομα ἐγένετο· πάσσω πλάσσω μάσσω πτίσσω φρίσσω τινάσσω ἐλίσσω. τὰ δὲ ἀπὸ ὀνομάτων περισπᾶται· θάλασσα θαλασσῶ, ἥσσω ἥσσω, κρείσσω κρείσσω, κισσός κισσῶ, λύσσα λυσσῶ. Τὰ εἰς ΣΩ ἐπὶ ἐνεστώτος, ὅποτε μὴ ἀπὸ μέλλοντος εἰς ἐνεστώτα μετήχθη ποιητικῶς, περισπᾶται· ἰσῶ νοσῶ μασῶ. Τὰ εἰς ΛΛΩ βαρύνονται, εἰ μὴ ἀπὸ ὀνόματος εἶη· βάλλω θάλλω σκάλλω σφάλλω τίλλω ποικίλλω.

181 τὸ δὲ κυλλῶ περισπᾶται, ὅτι κυλλός· καὶ τὸ μεταλλῶ, ὅτι μέταλλος. Τὰ εἰς ΛΩ παραληγόμενα τῇ ΟΥ διφθογγῇ σπάνιά εἰσι· βούλω (ὅθεν τὸ βούλομαι) βαρύνεται. τὸ δὲ οὐλῶ περισπᾶται, ὅτι οὐλή, καὶ τὸ δουλῶ, ὅτι δοῦλος. Τὰ εἰς ΛΩ δισύλλαβα, εἰ ἔχοι τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς Ε καταλήγουσαν, βαρύνεται, ἀρχόμενα ἀπὸ συμφώνου μὴ μέσου, χωρὶς εἰ μὴ παρ' ὄνομα εἶη· κέλω πέλω μέλω θέλω. τὸ μέντοι ἐλῶ περισπᾶται, ὅτι ἀπὸ φωνήεντος ἤρξατο. τὸ δὲ τελῶ ἔχει τὸ τέλος ὄνομα. Τὰ εἰς ΛΩ ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς φωνῆεν ἢ φωνήεντα λήγουσαν περισπᾶται, ὑπεσταλμένων τῶν ἐχόντων τὴν ΟΥ δίφθογγον ἢ τὸ Ε ἐν δισυλλάβῳ· καλῶ χαλῶ

ζηλῶ δηλῶ αὐλῶ πολῶ (τὸ ἀναστρέφομαι) πωλῶ ἀπειλῶ βουκολῶ ἀμελῶ ὠφελ ῶ.
σεσημεῖωται τὸ ἐθέλω καὶ ὀφείλ ω. Τὰ εἰς ΛΩ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου περισπᾶται· εἰ δέ τι
βεβαρυτόνηται, τοῦτο πάθος ἔχει ἐξ ἐντελεστερέου τοῦ εἰς ΛΩ λήγοντος καθαρεύοντος· ἀπλῶ
διπλῶ τριπλῶ πιμπλῶ κυκλῶ ἀντλ ῶ. ταῦτα καὶ τὰ ὅμοια περισπῶνται. τὸ μέντοι ὄφλω
βαρύνεται ἐκ τοῦ ὀφείλω (ὥσπερ καὶ τὸ κέλω κέκλω, καὶ μέλω μέλω).

182 Τὰ εἰς ΜΩ ἀπὸ συμφώνου ἢ συμφώνων ἀρχόμενα παραληγόμενα τῷ Ε βαρύνεται, εἰ μὴ παρ'
ὄνομα εἴη· τρέμω νέμω (καὶ νεμῶ, ὅθεν νενέμηκα) δέμω τέμω γέμω χρέμω (τὸ ἡχῶ) βρέμω (τὸ
κτυπῶ). σεσημεῖωται τὸ κρεμῶ περισπῶμενον, ὁμοίως καὶ τὸ ἀτρεμ ῶ. τὸ δὲ ἐμῶ ἀπὸ
φωνήεντος ἄρχεται. Τὰ εἰς ΜΩ μὴ παραληγόμενα τῷ Ε περισπᾶται· κομῶ δαμῶ γαμῶ θυμῶ (καὶ
θυμοῦμαι) μιμῶ (καὶ μιμοῦμαι) χραισμῶ κοσμῶ κοιμῶ (καὶ κοιμῶμαι) οἰμῶ (τὸ ὀρμῶ). Τὰ εἰς
ΝΩ δισύλλαβα μὴ κατ' ἐπιπλοκὴν συμφώνου ἔχοντα τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς ἀμετάβολον
καταλήγουσαν περισπᾶται· κινῶ πιλνῶ πορνῶ ἀρνῶ (ἀρνοῦμαι). Τὰ εἰς ΝΩ δισύλλαβα ἔχοντα
τὴν πρὸ τέλους συλλαβὴν εἰς δίχρονον συνεσταλμένον καταλήγουσαν, ἢ ἀπὸ συμφώνου ἢ
συμφώνων μὴ ἀντιστοίχων, περισπᾶται, χωρὶς εἰ μὴ κατ' ἐπένθεσιν εἴη τοῦ Ν γινόμενα· κυνῶ
καὶ ἐν συνθέσει προσκυνῶ, πλανῶ σινῶ (τὸ βλάπτω).

183 τὸ δὲ τιῶ τίνω κατ' ἐπένθεσιν τοῦ Ν, οὗ τὸ δίχρονον ποτὲ μὲν συστέλλει, ποτὲ δὲ ἐκτείνει. τὸ δὲ
φθίνω καὶ φθάνω ἀπὸ ἀντιστοίχων ἦτοι ἰσοστοίχων. τὸ δὲ ἄνω ἀντὶ .. ἀνύω ἀπὸ φωνήεντος
ἄρχεται. Τὰ εἰς ΝΩ παραληγόμενα τῷ Ε περισπᾶται, εἰ προκατάρχοιτο ὄνομα, ἐξ οὗ γέγονε·
φρενός φρεν ῶ, ἐνός ἐν ῶ, ξένος ξεν ῶ, ἀσθενής ἀσθεν ῶ, σθένος σθεν ῶ, στενός στεν ῶ. τὸ γὰρ
στένω οὐκ ἔχει ὄνομα οὔτε τὸ μέν ω. Τὰ εἰς ΝΩ παραληγόμενα τῷ Ο περισπᾶται, φθονῶ δονῶ
πονῶ κλονῶ ὄνῶ (τὸ ὠφελῶ) φρονῶ δολ ῶ. Τὰ εἰς ΝΩ παραληγόμενα φύσει μακρῶ φωνήεντι,
ὁπότε μὴ εἴη κατ' Αἰολίδα διάλεκτον, περισπᾶται· σκηνῶ θρηνῶ σφηνῶ φωνῶ ὦνῶ (καὶ
ὠνοῦμαι) κοινῶν ῶ. τὸ πώνω βαρύνεται ὡς ἴδιον Αἰολέων. Τὰ εἰς ΝΩ δισύλλαβα
παραληγόμενα τῇ ΕΙ διφθόγγῳ βαρύνεται, εἰ μὴ παρ' ὄνομα εἴη· τείνω γείνω κτείνω. τὸ δεινῶ
περισπᾶται, ὅτι δεινός, καὶ τὸ πεινῶ, ὅτι πεῖνα. Τὰ εἰς ΝΩ δισύλλαβα παραληγόμενα Ι
ἐκτεταμένῳ βαρύνεται, εἰ μὴ προκατάρχοιτο ὄνομα· κρίνω πίνω κλίνω σίνω. τὸ δὲ ῥίνῶ παρὰ
τὴν ῥίνην. τούτοις ὅμοιον καὶ τὸ κοινῶ. Τὰ εἰς ΝΩ παραληγόμενα Υ μακρῶ βαρύνεται, εἰ μὴ
προκατάρχοιτο ὄνομα· δύνω θύνω πλύνω φύνω μηκύνω πλατύνω ταχύνω τραχύνω.

184 σεσημεῖωται τὸ βυνῶ περισπῶμενον. τὸ δὲ ξυνῶ ἔχει τὸ ξυνός, καὶ τὸ ὀδυνῶ ἔχει τὸ ὀδύνη καὶ
τὸ Υ βραχύ. Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΝΩ βαρύνεται· ἃ δὲ περισπῶνται, ὀλίγα εἰσὶ καὶ παρ' ὄνομα γεγόνασι·
φαίνω φαίνομαι, μαίνω μαίνομαι, ραίνω μιαίνω. τὸ μέντοι αἰνῶ περισπῶμενον ἔχει τὸ αἶνος,
ὥσπερ καὶ τὸ κελαινῶ τὸ κελαινός καὶ τὸ τριαινῶ τὸ τρίαινα. Τὰ εἰς ΝΩ παραληγόμενα
διφθόγγῳ, μὴ τῇ ΑΙ ἢ ΕΙ, περισπᾶται· ἐρευνῶ θοινῶ χαυνῶ κοινῶ οἶν ῶ, χωρὶς τοῦ ἐλαύνω. Τὰ
εἰς ΝΩ ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα τῇ ΕΙ διφθόγγῳ ἢ μακρῶ τῷ Ι βαρύνεται· .. εἶνω ὠδίνω
ὀρίνω. τὸ δὲ χαλινῶ περισπᾶται, ὅτι ἔχει τὸ χαλινός, ὥσπερ καὶ τὸ ταπεινῶ τὸ ταπεινός. Τὰ εἰς
ΝΩ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου περισπᾶται· ὑπνῶ πυκνῶ ἰκνῶ (καὶ ἰκνοῦμαι) τεχνῶ (τεχνῶμαι)
σκιδνῶ ἰδνῶ. σεσημεῖωται τὸ δάκνω βαρύτονον, ὅπερ ἀπὸ τοῦ δαγκάνω γέγονε κατὰ
συγκοπὴν. τὰ δὲ ἔχοντα πρὸ τοῦ Ν τὸ Μ βαρύνεται, χωρὶς εἰ μὴ ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχοιτο, ἢ
ὄνομα προκατάρχοιτο· μίνω κάμνω τέμνω.

185 τὸ δὲ κρημνῶ περισπᾶται, ὅτι ἀπὸ δύο συμφώνων ἤρξατο. Τὰ διὰ τοῦ ΑΝΩ ὑπερδισύλλαβα
βαρύνεται, ὁπότε παρῆκται ἀπὸ ῥήματος. αὕτη δὲ ἢ διὰ τοῦ ΑΝΩ παραγωγὴ οὐκ ἔχει κατάρχον
τὸ Ι ἐκτεταμένον, διὰ τὸ ἴσχω .., ἢ τὴν ΕΙ δίφθογγον, διὰ τὸ δείκω τὸ δεικνύω καὶ δεικανῶ.
βαρύνεται δὲ ταῦτα· λείπω λιμπάνω, λήβω λαμβάνω, μήθω μανθάνω, δήκω δαγκάνω, φεύγω
φυγγάνω, οἶδω οἰδάνω. περισπῶνται δὲ τὰ διπλασιασμὸν πάσχοντα· γαγγανῶ (τὸ ταράσσω), ἢ
ὁπότε ἀπὸ ὀνόματος ἐγένετο· κυρκάνη κυρκανῶ (τὸ θορυβῶ), δαπάνη δαπανῶ, μηχανή μηχαν

ῶ, στέφανος στεφαν ῶ, λίβανος λιβαν ῶ, μέλανος μελαν ῶ. τούτοις ὅμοιον καὶ τὸ παμφαν ῶ. Τὰ εἰς ΡΩ παραληγόμενα φωνήεντι Α ἢ Η ἢ Ω περισπᾶται· κηρῶ πληρῶ γηρῶ τηρῶ ὠρῶ (τὸ φυλάττω) τιμωρ ῶ. σεσημείωται τὸ ἄρω βαρύτονον (τὸ ἀρμόζω ἢ τὸ λαμβάνω καὶ ἀποφέρομαι). Τὰ εἰς ΡΩ παραληγόμενα τῷ Ε καὶ βαρύνεται καὶ περισπᾶται. καὶ περισπᾶται μὲν, ὁπότε ἔχει πλησιάζον ψιλὸν τῷ Ε· κερῶ (τὸ κινρῶ) περῶ πτερῶ στερ ῶ· μὴ οὕτως δὲ ἔχοντα βαρύνεται· δέρω φέρ ω. τὸ ἐρῶ περισπᾶται ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον. Τὰ εἰς ΡΩ, μὴ ὄντος πρὸ τοῦ Ρ συμφώνου, εἰ παραλήγοιτο τῷ Ο μόνῳ ἢ μεθ' ἐτέρου φωνήεντος, περισπᾶται· ἀγορῶ ἀφορῶ εὐπορῶ ἀπορῶ καρποφορῶ ἱστορῶ ἐπικουρῶ ἄμοιρ ῶ.

186 Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΡΩ βαρύνεται, χωρὶς εἰ μὴ παρ' ὄνομα εἴη· μαρμαίρω καρκαίρω σπαίρω καὶ ἀσπαίρω αἶρω (τὸ κουφίζω, ἐξ οὗ τὸ ἐπαίρω). τὸ δὲ σφαιρῶ ἔχει τὸ σφαῖρα καὶ ἐταιρῶ τὸ ἐταῖρος. Τὰ διὰ τοῦ ΕΙΡΩ βαρύνεται, εἰ μὴ παρ' ὄνομα εἴη· μείρω (τὸ μερίζω) τείρω φθείρω εἴρω σπείρω κείρω ἐγείρω οἰκτείρω ἐθείρω (τὸ ἐξ ἔθους τι διαπράττομαι), τὸ δὲ πειρ ῶ, ὅτι πείρα, καὶ τὸ χειρ ῶ, ὅτι χεῖρ. Τὰ διὰ τοῦ ΥΡΩ ἐκτεταμένον τὸ Υ ἔχοντα βαρύνεται· σύρω πτύρω φύρω (καὶ φυρῶ περισπώμενον) μορμύρω πλημμύρω ὁδύρω (ἐξ οὗ τὸ ὁδύρομαι) ὀλοφύρω (ἐξ οὗ τὸ ὀλοφύρομαι). τὰ μέντοι ἔχοντα συνεσταλμένον τὸ Υ περισπᾶται· μαρτυρῶ ἀργυρῶ πυρῶ ξυρῶ κυρῶ (τὸ τυγχάνω, οὗ τὸ Υ ἐκτέταται). Τὰ εἰς ΡΩ παραληγόμενα διφθόγγῳ τῇ διὰ τοῦ Υ περισπᾶται· ἀμαυρῶ νευρῶ ἐπικουρῶ οἰκουρ ῶ. Τὰ εἰς ΡΩ ἔχοντα ἐπιπλοκὴν συμφώνου, ὁπότε μὴ συγκοπὴν ἐμφαίνοι, περισπᾶται· μετρῶ γεωμετρῶ ἰδρῶ κοπρῶ πιμπρῶ ποδαγρῶ λυτρῶ (ἐξ οὗ τὸ λυτροῦμαι).

187 τὸ δὲ ἔγρω κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἐγείρω. Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΩ βαρύνεται, εἰ μὴ εἴη ἀπὸ ὀνόματος· ραίω (τὸ φθείρω) πταίω ναίω παίω δαίω παλαίω κλαίω λιλαίω (ὅθεν τὸ λιλαίομαι). τὸ δὲ ἔδραιῶ ἔχει τὸ ἔδραϊος, καὶ τὸ δικαίῶ τὸ δίκαιος, καὶ βεβαιῶ τὸ βέβαιος, καὶ τὸ παλαιῶ τὸ παλαιός, καὶ περαιῶ τὸ πέρας, καὶ μαιῶ (τὸ ζητῶ) τὸ μαῖα, καὶ ματαιῶ τὸ μάταιος. Τὰ εἰς Ω καθαρὰ παραληγόμενα τῇ διὰ Υ διφθόγγῳ βαρύνεται· ψαύω θραύω ἀπολαύω αὔω (τὸ βοῶ) δεύω τοξεύω ἰξεύω λιτανεύ ω. Τὰ εἰς Ω καθαρὸν παραληγόμενα τῷ Α βαρύνεται, ὁπότε πλησιάζουσι τοῖς διὰ τοῦ ΑΥΩ· χραύω χρά ω, φαύω φά ω. περισπῶνται δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα· δαῶ δαήσω, σαῶ σαώσω, ἄλα ῶ. τὸ δὲ βοάω καὶ γελάω καὶ πεινάω βαρύνεται, καὶ τᾶλλα ὡς ἐντέλειαι τῶν περισπωμένων. Τὰ εἰς Ω καθαρὸν παραληγόμενα Ε βαρύνεται, χωρὶς εἰ μὴ προκατάρχοιτο ὄνομα, ἢ ἀπὸ βαρυτόνου μετασταίη εἰς βαρύτονον· δέω ξέω θέω πνέω πλέω ῥέω ποιέω νοέω τελέω. σεσημείωται τὸ ἐῶ περισπώμενον. τὸ δὲ θεῶ (ὅθεν τὸ θεῶμαι) ἔχει τὸ θέα, καὶ τὸ νεῶ τὸ νέος. καὶ τὸ δεῶ δεήσω ἀπὸ τοῦ βαρυτόνου δέω γέγονε. Τὰ εἰς Ω καθαρὸν παραληγόμενα τῇ ΕΙ διφθόγγῳ βαρύνεται, εἰ μὴ ὄνομα ἔχοι· σείω βρωσεῖω ὀψείω κιχείω τελείω.

188 τὸ μέντοι μειῶ ἔχει τὸ μεῖος, καὶ τὸ τελειῶ τὸ τέλειος, καὶ τὸ ἀρειῶ τὸ ἀρείων, καὶ τὸ ἀχρειῶ τὸ ἀχρεῖος. Τὰ εἰς Ω καθαρὸν ὑπερδισύλλαβα παραληγόμενα Ι βραχεῖ περισπᾶται· μειδιῶ κοπιῶ ἀξιῶ ἐρυθριῶ ἀγωνι ῶ. τὸ δὲ ἐσθίω καὶ αἴω βαρύνονται. τὸ δὲ δειδίω καὶ κηκίω δεδιπλασίασται ἀπὸ τοῦ δίω καὶ κίω. τὸ δὲ μαστίω ἀπὸ τοῦ μαστίζω. σπάνια δὲ εἰσι τὰ δισύλλαβα κατὰ συστολὴν τοῦ Ι, ὡς τὸ δίω καὶ τὸ διῶ (τὸ διώκω) ἴω καὶ ἰῶ (τὸ πορεύομαι) καὶ τίω (τὸ τιμῶ). τὸ δὲ βίω οἷς οἱ τὸ ζῶ, βιῶ δὲ βιᾶς βιᾶ τὸ βιάζω. Τὰ εἰς Ω καθαρὸν ἔχοντα Ι ἐκτεταμένον βαρύνεται, εἰ μὴ ὄνομα ἔχοι· ψίω (τὸ ἐμβρωματίζω) λίω δηρίω μητίω κονίω μηνίω, ὃ δι[α]φορεῖται κατὰ τὸν χρόνον. τὸ δὲ ἰῶ ἰῶμαι ἰός, κριῶ κριός, ἀνιῶ ἀνία. Τὰ εἰς Ω καθαρὸν παραληγόμενα τῷ Ο μόνῳ περισπᾶται· νοῶ βοῶ γοῶ θροῶ ποῶ μακκοῶ (τὸ μωραίνω). αἱ μέντοι ἐντέλειαι τῶν περισπωμένων βαρύνονται· χρυσόω στεφανόω. Τὰ εἰς Ω καθαρὸν παραληγόμενα τῇ ΟΙ διφθόγγῳ περισπᾶται, εἰ μὴ διάστασις γένοιτο τοῦ Ι· ποιῶ οἰῶ (τὸ μονῶ) ἀλοιῶ (τὸ τύπτω) ἀλλοιῶ (τὸ μεταποιῶ) ἔτεροι ῶ.

- 189 τὸ δὲ οἶω (οἶομαι) οἶω γίνεται. ὁ δὲ οἶω ἐνεστώς τοῦ οἶσω μέλλοντος οὐκ ἔστιν ἐν χρήσει. Τὰ διὰ τοῦ ΥΩ δυσύλλαβα βαρύνεται καὶ περισπᾶται. περισπᾶται μὲν, ὅσα ἔχει ὄνομα, ἢ κατ' ἐναλλαγὴν γέγονε· θυῶ θυῶ (τὸ θυμῶ, ὅτι θύος) μυῶ (καὶ μύω βαρύτονον) κυῶ Ἀττικὸν ἐκ τοῦ κύω. τὰ δὲ μὴ οὕτως ἔχοντα βαρύνεται· δύω (ἐξ οὗ τὸ δύνω) θύω (ἐξ οὗ τὸ θύνω) λύω μύω κύω ξύω. Ἔτι τὰ διὰ τοῦ ΥΩ ὑπερδυσύλλαβα βαρύνεται, εἰ μὴ ἔχοι ὄνομα· ἀλύω ἀρτύω πληθύω κωλύω ζευγνύω ὁμνύω ὀρνύω σβεννύω. τὸ δὲ ἰχθυῶ ἔχει τὸ ἰχθύς, καὶ τὸ ἐγγυῶ τὸ ἐγγύη, καὶ τὸ βοτρυῶ τὸ βότρυς. Τὰ εἰς Ω καθαρὸν παραληγόμενον τῇ ΥΙ βαρύνεται, εἰ μὴ παρ' ὄνομα εἴη· ἀλυίω ὀπυίω. τὸ δὲ γυιῶ περισπᾶται. Τὰ εἰς Ω καθαρὸν παραληγόμενα τῷ Ω βαρύνεται· ζῶω πλώω σώω, χωρὶς τοῦ κολῶ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ κολῶος γέγονε, καὶ ἔχει τὸ Ι προσγεγραμμένον. Τὰ εἰς ΞΩ καὶ ΨΩ περισπᾶται· διψῶ γυψῶ κενοδοξῶ φιλοδοξῶ ἀδοξῶ αὐξῶ ἀλέξω. τὸ γὰρ αὐξω καὶ ἀλέξω καὶ ἔψω ἀττικῶς βαρύνονται. Οἱ εἰς Ω μέλλοντες κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον, ἐὰν μὲν ἔχωσι πρὸ τοῦ Ω τὸ Ξ ἢ τὸ Ψ ἢ τὸ Σ, βαρύνονται· λέξω πλέξω τύψω γράψω ποιήσω νοήσω.
- 190 ἐὰν δὲ μὴδὲν ἔχωσι τούτων πρὸ τοῦ Ω, περισπᾶται· σπερῶ φθερῶ πλυνῶ κτενῶ τιλῶ. πρόσκειται δὲ „κατὰ τὴν κοινὴν διάλεκτον“, ἐπειδὴ τὸ ποιήσω ποιησῶ οἱ Δωριεῖς λέγουσι, καὶ τὸ λέξω λεξῶ. Τὰ εἰς Ω λήγοντα δεύτερα πρόσωπα προστακτικὰ ὁμοτονεῖ τοῖς ἰδίοις ὀριστικοῖς· νικῶ ἐγὼ νικῶ σὺ, κρεμῶ ἐγὼ κρεμῶ σὺ. τὰ μέντοι τρίτα εἴτε εἰς ΤΩ εἴτε εἰς ΘΩ βαρύνεται· λεγέτω ποιείτω τυπτέσθω λεγέσθω. Τὰ εἰς Ω τρίτα πρόσωπα τῶν εὐκτικῶν περισπῶνται μετὰ τοῦ προσγεγραμμένου Ι· βοάοι βοῶ, τρυπάοι τρυπῶ. Τὰ εἰς Ω ὑποτακτικὰ μονοσύλλαβα μὲν ὄντα περισπῶνται· ἐὰν δῶ, ἐὰν βῶ, ἐὰν στῶ, ἐὰν σχῶ. ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν βαρύνεται καὶ περισπᾶται. καὶ περισπῶνται μὲν, ἡνίκα ἔχωσι τὴν μετοχὴν εἰς ΕΙΣ μετ' ὀξείας τάσεως καὶ διὰ τοῦ ΝΤ κλινομένην· τυφθεῖς τυφθέντος ἐὰν τυφθῶ, τυπεῖς τυπέντος ἐὰν τυπῶ, τιθεῖς τιθέντος ἐὰν τιθῶ ἢ ἡνίκα ὥσιν ἐνεστώτος καὶ παρατατικοῦ τῶν συνηρημένων· ἐὰν ποιῶ, ἐὰν βοῶ, ἐὰν χρυσῶ. ἡνίκα δὲ μὴ ὥσι τοιαῦτα, βαρύνονται· ἔφαγον ἐὰν φάγῳ, εἶπον ἐὰν εἶπῳ, τέτυφα ἐὰν τετύφω, τέτυπα ἐὰν τετύπῳ.
- 191 σεσημείωται τὸ ἐὰν εἶδῶ, οὗ ἢ μετοχὴ ὁ εἰδῶς τοῦ εἰδότος, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ εἰδέω. Τὰ εἰς Ω ὑποτακτικὰ τῶν ἀορίστων παθητικῶν περισπῶνται· ἐὰν ληφθῶ, ἐὰν τυφθῶ, διὸ καὶ τὸ ἐὰν ἐγκαταλιπῶ ὑπὸ σοῦ περισπᾶται. τότε γὰρ τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν περισπῶνται, ὅτε ἔχουσιν ἀπαρέμφατον εἰς ΝΑΙ, ὡς τὸ ἐὰν νυγῶ νυγῆναι, καὶ μετοχὴν εἰς ΕΙΣ ὁ νυγεῖς καὶ τὸ εὐκτικὸν εἰς ΗΝ καθαρὸν νυγείην. ὁμοίως ἐὰν δαρῶ δαρείην. ἐὰν δὲ μὴ οὕτως ἔχη, βαρύνεται· ἐὰν δράμῳ· δραμεῖν γὰρ καὶ δράμοιμι, ἐὰν φύγω φυγεῖν καὶ φύγοιμι. Τὰ δεύτερα καὶ τρίτα τῶν ὀριστικῶν ὁμοτονεῖ τοῖς πρώτοις, ἐὰν ἰσοσυλλαβῇ· λείπω λείπεις λείπει, ποιῶ ποιεῖς ποιεῖ. τὸ δὲ πνεῖ καὶ ρεῖ καὶ πλεῖ οὐκ ἰσοσυλλαβεῖ. οὕτω καὶ ἐπὶ μέλλοντος· νοήσω νοήσεις νοήσει, καὶ ἐπὶ ὑποτακτικῶν· ἐὰν λέγω ἐὰν λέγῃς λέγῃ, ἐὰν βοῶ βοᾷς βοᾷ. Τὰ εἰς ΜΙ λήγοντα ὀριστικὰ ἀποστρέφονται τὴν ὀξεῖαν τάσιν, καὶ τὰ τρίτα ὁμοτονοῦσι τοῖς ἰδίοις πρώτοις· τίθημι τίθης τίθησι, δίδωμι δίδως δίδωσι φημί φῆς φησί, εἰμί εἰς εἶ ἐστί. Τὰ εἰς ΜΙ εὐκτικὰ ἀποστρέφονται τὴν ὀξεῖαν τάσιν· τύποιμι τύποιμι ποιοῖμι χρυσοῖμι βοῶμι. Τὰ δεύτερα καὶ τρίτα τῶν εἰς ΜΙ εὐκτικῶν ὁμοτονοῦσι τοῖς ἰδίοις πρώτοις· τύποιμι τύποις τύπτοι, ποιοῖμι ποιοῖς ποιοῖ, βοῶμι βοῶς βοῶ.
- 192 Πᾶς παρακείμενος ὀριστικὸς εἰς Α λήγων ὑπερδυσύλλαβος ἀπλοῦς προπαροξύνεται· τέτυφα πεποίηκα. ὁμοίως καὶ ὁ ἀόριστος· ἔτυψα ἐποίησα. τὸ δὲ ἦψα καὶ οἶδα δυσύλλαβα καὶ τὸ συνῆψα σύνθετον. τὸ δὲ ἐφοίτα ἀπὸ τοῦ ἐφοίταε τὸ Α μακρόν. Τὰ εἰς ΘΑ ἐν δευτέρῳ προσώποις ὑπερδυσύλλαβα προπαροξύνεται· λάβησθα ἔφησθα οἶδησθα. τὰ μέντοι δυσύλλαβα προπερισπᾶται· φῆσθα ἦσθα. Καὶ τὰ εἰς ΘΑ δὲ πρῶτα πρόσωπα προπαροξύνονται· τυπτόμεθα νικώμεθα χρυσούμεθα. Πᾶν ῥῆμα εἰς Ν μακροκατάληκτον ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν πρὸ μιᾶς τοῦ

τέλους ἔχει τὴν ὀξεῖαν· ἐνόουν ἐδείκνυν ἔγνω ἔγεγράφειν νυγείην διδοίμην ἐτυπέτην ἔστω ν. τὸ δὲ ἔχρην καὶ ἦν περισπᾶται. Πᾶν πρόσωπον ὀριστικόν, εἴτε ἐνικόν εἴτε πληθυντικόν, ἀπλοῦν ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, προπαροξύνεται· ἔγραφον ἐγὼ καὶ ἔγραφον ἐκεῖνοι, ἔτυπον ἐγὼ καὶ ἔτυπον ἐκεῖνοι. τὸ δὲ εἶχον (ἐξ οὗ τὸ κατεῖχον) καὶ ἄλλα περισπᾶται, ὡς δισύλλαβον. τὰ γὰρ δισύλλαβα ἢ προπερισπῶνται ἢ παροξύνονται κατὰ τοὺς κανόνας· μακρὰς γὰρ οὔσης τῆς παραληγούσης προπερισπῶνται· ἦλθον εὖρον εἶχον εἶδον καὶ τᾶλλα· βραχείας δὲ τῆς παραληγούσης παροξύνονται· ἴδον ἔσχο ν.

193 Τὰ εἰς ΟΝ προστακτικὰ τοῦ πρώτου ἀορίστου ὑπερδισύλλαβα προπαροξύνονται· ἄκουσον νόησον φίλησο ν· δισύλλαβα δὲ ὄντα παροξύνονται, ἢ προπερισπῶνται κατὰ τοὺς κανόνας· νεῖμον κρῖνον εἶπον (ἀντὶ τοῦ εἰπέ) τύψον λέξον γράψο ν. Πᾶν δεύτερον πρόσωπον εἰς Σ λήγον παρωχημένου χρόνου ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λήγοντος ἢ εἰς Ν ἢ εἰς Α ὁμοτονεῖ τῷ πρώτῳ· ἐνύγην ἐνύγης, ἐδάρην ἐδάρης, τέτυφα τέτυφας, ἔτυψα ἔτυψας, ἔτυπον ἔτυπε ς. ἔτι καὶ τὰ τρίτα ὁμοτονεῖ τοῖς δευτέροις· ἔλαβες ἔλαβεν, ἔτυψας ἔτυψε ν. Τὰ εἰς ΜΑΙ ὀριστικὰ προπαροξύνονται, ἢ προπερισπῶνται. τὰ μὲν οὖν βραχεῖα παραληγόμενα προπαροξύνονται· λέγομαι ἴσταμαι δίδομαι ι. τὰ δὲ φύσει μακρὰ ἀπλᾶ ὄντα προπερισπῶνται· κείμει ἤμαι ποιοῦμαι γελῶμαι, ὑπεσταλμένων τῶν τῆς Αἰολίδος διαλέκτου ἀκάχημαι γὰρ καὶ ἀλάλημαι καὶ τοῦ παρακειμένου. οὗτος δὲ προπαροξύνεται ὁμότονος ὦν τῷ ἰδίῳ ἐνεργητικῷ· νενόηκα νενόημαι, πεποίηκα πεποίημα ι. τὸ δὲ κατάκειμαι καὶ κάθημαι προπαροξύνει σύνθετα ὄντα. Τὰ εἰς ΤΑΙ τρίτα ὁμοφωνεῖ τοῖς εἰς ΜΑΙ πρώτοις· τύπτομαι τύπτεται, πεποίημαι πεποιήται, ποιοῦμαι ποιεῖται, οἶμαι καὶ οἶμαι οἶετα ι.

194 Τὰ δεύτερα πρόσωπα τῶν εἰς ΜΑΙ ἰσοσυλλαβοῦντα μὲν τοῖς πρώτοις καὶ ὁμοτονεῖ αὐτοῖς· τίθεμαι τίθεσαι, δίδομαι δίδοσαι, πεποίημαι πεποίησα ι. ἐνδέοντα δὲ μιᾷ συλλαβῇ, ἀπὸ μὲν προπαροξυτόνων ὄντα, παροξύνονται· τύπτομαι τύπτ η, γράφομαι γράφ η· ἀπὸ δὲ περισπωμένων περισπᾶται· βοῶμαι βοᾷ, ποιοῦμαι ποιῇ. Τὰ εἰς ΜΑΙ ὑποτακτικὰ προπερισπῶνται μὲν ἀπὸ περισπωμένων ὄντα· ἐὰν νοῶ ἐὰν νοῶμαι, ἐὰν φιλῶ ἐὰν φιλῶμαι ι· καὶ ὅταν ὥσι παρακειμένου καὶ ὑπερσυντελικοῦ· ἐὰν πεποιῶμαι ι, ἐὰν μεμνῶμαι ι. βαρύνονται δὲ ἀπὸ βαρυτόνων ὄντα· ἐὰν τύπτω ἐὰν τύπτωμαι, ἐὰν τύπω ἐὰν τύπωμαι ι. Ζήτησιν δὲ ἔχουσι τοῦ ἐνεστώτος χρόνου τοῦ ἀπὸ τῶν εἰς ΜΙ, πότε προπαροξύνονται καὶ πότε προπερισπῶνται; καὶ ἔστιν εἰπεῖν ὅτι, εἰ μὲν ἔχωσι τὸ ἐνεργητικὸν ὀριστικὸν ἐν χρήσει, προπερισπῶνται· τίθημι ἐὰν τιθῶμαι, ἴσθημι ἐὰν ἰσθῶμαι, δίδωμι ἐὰν διδῶμαι ι. εἰ δὲ μὴ ἔχωσι τὸ ἐνεργητικὸν ἐν χρήσει, προπαροξύνεται· δύναμαι ἐὰν δύνωμαι (τὸ γὰρ δύνημι οὐκ ἐν χρήσει) ἐπίσταμαι ἐὰν ἐπίστωμαι ι. Τὰ δεύτερα τῶν εἰς ΜΙ προστακτικῶν βαρύνεται, ὁπότε ... προπαροξύνονται κατὰ τὸ δεύτερον πρόσωπον ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὑπάρχον· ἐτίθεσο ἐδίδοσο ἐπεποίησο ἔκειο ο.

195 τὸ δὲ ἦσο προπερισπᾶται ὡς δισύλλαβον. εἰ δὲ μακρὰ λήγουσιν, ἀορίστου μὲν ὄντα παροξύνονται· ἐγράψω ἐποίησω ἐγένου ἐλάβο ν· παρατατικοῦ δὲ ὄντα ἀπὸ βαρυτόνων θεμάτων βαρύνονται· ἐλεγόμην ἐλέγο υ. εἰ δὲ ἀπὸ περισπωμένων ῥημάτων, περισπῶνται· ἐποιούμην ἐποιο ὤ, ἐνικώμην ἐνικ ὦ. Τῶν εἰς ΜΗΝ εὐκτικῶν τὰ δεύτερα πρόσωπα εἰς Ο καταλήγουσι καὶ ἢ προπαροξύνονται ἢ προπερισπῶνται. προπερισπῶνται μὲν τὰ δισύλλαβα· σχοίμην σχοῖ ο, δοίμην δοῖ ο. ἔτι καὶ ὦν τὰ ἐνεργητικὰ εἰς ΜΙ λήγουσι· νοοίμην νοοῖ ο, ποιοίμην ποιοῖ ο, βοώμην βοῶ ο. Ὁμοίως δὲ ἔστιν εἰπεῖν, ὅσα ἀπὸ τῶν εἰς ΜΙ ὀριστικῶν εἰσι καὶ ἔχουσι τὰ εὐκτικὰ [μὲν] ἐνεργητικὰ εἰς ΗΝ καθαρὸν, προπερισπῶνται· τίθημι τιθείμην τιθεῖο (τιθεῖν γὰρ τὸ εὐκτικόν). τὸ δὲ δυναίμην δύναιο προπαροξυτόνον διὰ τὸ μὴ ἔχειν δύνημι ἐν χρήσει, οὔτε δυναίην εὐκτικόν. προπερισπῶνται δὲ καὶ τὰ τοῦ παρακειμένου· δεδοίμην δεδοῖο, πεποιήμην πεποιῇ ο. τὰ δὲ λοιπὰ πάντα δεύτερα πρόσωπα εἰς Ο λήγοντα προπαροξύνονται· τυπτοίμην τύπτοιο, λεγοίμην λέγοιο, τετυψοίμην τετύψοι ο. Τὰ εἰς ΤΟ τρίτα τῶν εὐκτικῶν

ὁμοτονεῖ τοῖς οἰκείοις δευτέροις νοοῖο νοοῖτο, τύπτοιο τύπτοιο ο. Τὰ εἰς ΤΟ τρίτα τῶν ὀριστικῶν ὑπερδυσύλλαβα ὄντα τότε προπερισπῶνται, ὅτε τὰ ἑαυτῶν δευτέρα περισπῶνται· ἐνοοῦ ἐνοεῖτ ο.

196 ὅτε δὲ τὰ δευτέρα μὴ περισπᾶται, τὰ τρίτα προπαροξύνεται· ἐδέξω ἐδέξατο, ἐγένου ἐγένετ ο. ἦσο δὲ (τὸ ἐκαθέζου) καὶ ἦτο τὸ τρίτον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Σ ἦστ ο, προπερισπῶνται. Πᾶν μονοσύλλαβον προστακτικὸν μακροκαταληκτούμενον περισπᾶται· θλᾶ κλᾶ ζῆ τῇ (ἀντὶ τοῦ δέξαι). βραχυκατάληκτον δὲ ὀξύνεται· σπές σχέ ἔς (ἀφ’ οὗ τὸ ἄφες) δός φρές (τὸ φέρε). Τὰ εἰς ΘΙ προστακτικὰ βαρύνονται· τύπηθι δάρηθι τύφθηθι (καὶ τύφθητι) βῆθι στήθι ἴσθι (τὸ γίνωσκε). τὸ φαθί ὀξύτονον σεσημείωται. Πᾶν προστακτικὸν ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὁμοιοκατάληκτον τῷ οἰκείῳ ὀριστικῷ καὶ ὁμότονόν ἐστιν αὐτῷ· ἔτυπτε τύπτ ε, ἐνόει νόε ι, ἐβόα βό α, ἐτύπτου τύπτο υ. τὸ δὲ λαβοῦ καὶ πιθοῦ παρὰ Ἀττικοῖς περισπᾶται. ἔτι καὶ τὸ ἐλθέ καὶ εἰπέ καὶ εὐρέ ὀξύνουσι. Τὰ εἰς ΑΙ ὑπερδυσύλλαβα προστακτικὰ προπαροξύνονται· ποίησαι ἄσπασα ι. τὸ δὲ λουῖσαι καὶ δέξαι καὶ κτῆσαι βαρύνονται ὡς δυσύλλαβα. Πᾶν ἀπαρέμφατον ἢ εἰς Ν λήγει ἢ εἰς ΑΙ.

197 Καὶ τὰ εἰς Ν μακροκατάληκτα δύο ἔχει τόνους· ἢ γὰρ βαρύνονται ἢ περισπῶνται. καὶ τὰ μὲν μονοσύλλαβα περισπῶνται· πλεῖν ρεῖν ζῆν δρᾶ ν· τὰ μέντοι ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἢ βαρύνεται ἢ περισπᾶται. βαρύνεται μὲν τὰ ἀπὸ βαρυτόνων χρόνων ἐνεστώτος καὶ μέλλοντος τύπτειν τύψειν ποιήσω ποιήσει ν. τότε δὲ περισπᾶται, ὅτε καὶ τὰ ὀριστικὰ περισπῶνται· ποιῶ ποιεῖν, (κ)τυπῶ (κ)τυπεῖν, στελῶ στελεῖν, χρυσῶ χρυσοῦ ν. τὰ δὲ εἰς Ν τοῦ δευτέρου ἀορίστου ἄκλιτα περισπῶνται, ὥσπερ καὶ τὰ περισπώμενα· δραμεῖν φαγεῖν πιεῖν ἐλθεῖ ν. τὸ δὲ πέφνειν σεσημείωται. Τὰ δὲ εἰς ΑΙ λήγοντα ἀπαρέμφατα πάντα βαρύνονται· τύψαι τυφθῆναι τετύφθαι τύπτεσθαι ι. Περὶ τῶν συνθέτων ῥημάτων καὶ ἔτι περὶ μετοχῶν. Βιβλίον ιζ’. Πᾶν ῥῆμα ὀξύτονον ἐν τῇ συνθέσει ἀναδίδωσι τὸν τόνον. καὶ εἰ μὲν δυσύλλαβον εἴη τὸ ἀπλοῦν, τὸ σύνθετον προπαροξύνεται· φημί σύμφημι, ἐστί σύνεστι, εὐρέ ἔφευρε (τὸ γὰρ ἐφεῦρε ἐκ τοῦ εὔρε βαρυτόνου ἐγένετο) εἰπέ κάτειπ ε. εἰ δὲ μονοσύλλαβον εἴη τὸ ἀπλοῦν, τὸ σύνθετον παροξύνεται· δός ἀπόδος, θές ἐπίθε ς.

198 σεσημείωται τὸ προές (τὸ ἄφες), σχές ἐπίσχες, σπές ἐνίσπες, χρή ἀπόχρη η. (τὸ γὰρ ἀποχρῆ ἀπὸ τοῦ χρῆ περισπωμένου ἐγένετο.) Τὰ εἰς Ω μονοσύλλαβα ἐπὶ ἐνεστώτος μετὰ προθέσεως συντεθειμένα τὴν περισπωμένην φυλάττει καὶ ἐν τῇ συνθέσει· σμῶ περισμι ῶ, ἀθλῶ συναθλ ῶ, κλῶ συγκλ ῶ. πρόσκειται „ἐπὶ ἐνεστώτος“ διὰ τὸ σχῶ παράσχ ω· τοῦτο γὰρ δευτέρου ἀορίστου ἐστί. πρόσκειται „μετὰ προθέσεως“ διὰ τὸ ἄζω (τὸ ξηραίνω). τοῦτο γὰρ ἀπὸ τοῦ Α στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ ζῶ. Πᾶν ῥῆμα ὀριστικὸν εἰς Ω ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ἐν τῇ συνθέσει φυλάττει τὸν αὐτὸν τόνον· γράφω καταγράφω, βαίνω μεταβαίνω, φιλῶ καταφιλ ῶ, λέγω ἀλέγ ω. τὸ δὲ χειρογραφῶ καὶ καλαμογλυφῶ καὶ ἀσθενῶ καὶ εὐσεβῶ καὶ ἀπειθῶ οὐ φυλάττουσι τὸν τόνον· οὐ γὰρ ἀπὸ ῥημάτων συνετέθησαν. Πᾶς παρωχημένος ὀριστικὸς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος καὶ ἀπὸ φύσει μακρᾶς τὸν αὐτὸν φυλάττει τόνον καὶ ἐν τῇ συνθέσει· εἶχον κατεῖχον, ἦψα συνῆψα, εἶπον ἐξεῖπον, εὔρον ἐξεῦρον, πλήν τοῦ εἶξεν ὑπόειξεν, εἶκον ἐπίεικο ν. τὸ δὲ οἶδα σύνοιδα Αἰολικόν· χαίρουσι γὰρ οἱ Αἰολεῖς ἀναβιβάζειν τοὺς τόνους, ὥσπερ ἐπὶ τοῦ Ἀτρεύς Ἀτρευ ς. πρόσκειται „ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενα“ διὰ τὸ σχές περίσχες, κέιτο κατέκειτ ο.

199 πρόσκειται „ἀπὸ φύσει μακρᾶς“ διὰ τὸ ἴξε ἔφιζ ε. πρόσκειται „ὀριστικὸς“ διὰ τὸ εἰπέ ἔξιπε, εὐρέ ἔφευρ ε. [Ὅτι πᾶσα συλλαβὴ περισπωμένη φύσει μακρὰ ἐστί, καὶ οὐ θέσει οὔτε βραχεῖα. Ὅτι πᾶσα λέξις ὀξύτονος ἐν τῇ συνεπείᾳ κοιμίζει τὴν ὀξεῖαν εἰς τὴν βαρεῖαν χωρὶς τοῦ τί ς. ὅπερ φυλάττει τὴν ὀξεῖαν, [καὶ] χωρὶς εἰ μὴ στιγμὴ ἐπιφέροιτο, ἢ ἐγκλιτικόν ἐστί. Ὅτι πᾶσα λέξις μὴ περισπωμένη ἢ ὀξυνομένη βαρύνεται. Ὅτι ἡ ὀξεῖα καὶ ἡ βαρεῖα συνερχόμεναι εἰς συναίρεσιν περισπωμένην ἀποτελοῦσι, χωρὶς εἰ μὴ τονικὸν κωλύση παράγγελμα, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀδελφιδέος ἀδελφιδουῖς, καὶ θυγατριδέος θυγατριδοῦ ς ταῦτα γὰρ συναιρεθέντα οὐκ ὀξεῖαν,

ἀλλὰ περισπωμένην ἔσχον. Ὅτι ἡ ὀξεῖα καὶ δύο βαρεῖαι εἰς ὀξεῖαν καὶ βαρεῖαν συνέρχονται· Διομήδεος Διομήδους, χωρὶς εἰ μὴ τονικὸν κωλύσῃ παράγγελμα. Ὅτι δασυνομένου φωνήεντος ἐπιφερομένου, τὸ προηγούμενον ψιλὸν τρέπεται εἰς τὸ ἀντίστοιχον δασύ· κατὰ ἡμῶν κα θ' ἡμῶ ν. τὸ δὲ ἀνάπαλιν οὐ, εἰ μὴ κατὰ διάλεκτον τραπῇ· τὸ γὰρ ἀμπέχεσθαι Αἰολικόν ἐστι.] [Ἔτι περὶ συνθέτων ῥημάτων. Πᾶν ῥῆμα ὀξυνόμενον ἐν τῇ συνθέσει ἀναδίδωσι τὸν τόνον.

200 καὶ εἰ μὲν δισύλλαβον εἴη τὸ ἀπλοῦν, τρίτην ἀπὸ τέλους ποιεῖ τὴν ὀξεῖαν ἐν τῇ συνθέσει· εἰ δὲ μονοσύλλαβον, πρὸ τέλους. τῶν μὲν οὖν δισυλλάβων καὶ ποιούντων τρίτην ἀπὸ τέλους τὴν ὀξεῖαν μαρτυρία τοιαύτη ἐστὶν· φημί ἀπόφῃμι, εἰμί σύνειμι, ἐσμέν σύνεσμεν, εἶπε κάτειπε, ἐλθέ ἄπελθ ε. τῶν μέντοι μονοσυλλάβων· θές ἐπίθες, δός ἀπόδος, σχέες ἐπίσχε ς. Τὰ εἰς Ω λήγοντα φυλακτικά εἰσι τοῦ αὐτοῦ τόνου ἐν τῇ συνθέσει· κλῶ κατακλ ὦ, ζῶ συζ ὦ . ἀλῶ ἀπὸ τοῦ Α καὶ λῶ. Πᾶν ῥῆμα εἰς Ω ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν, εἴτ' ἐπ' ἄλλου χρόνου, ἐν τῇ συνθέσει τὸν αὐτὸν τόνον φυλάττει, χωρὶς εἰ μὴ μέσον ὄνομα πίπτει· γράφω καταγράφω, βαίνω καταβαίν ω. Πᾶν εἰς ΜΙ ὑπερδισύλλαβον προπαροξύνεται, ὁμοίως καὶ τὰ ἀπὸ τούτων· τίθημι τίθεμαι τίθεσαι τίθεται, ἴσθημι ἴσταμαι, δίδωμι δίδομαι δίδοτε δίδομεν δίδοται.] Πᾶσα μετοχὴ εἰς ΩΝ ἢ ἐνεστώτος ἐστὶ καὶ παρατατικοῦ ἢ δευτέρου ἀορίστου ἢ μέλλοντος. αἱ μὲν οὖν τοῦ ἐνεστώτος καὶ μέλλοντος ἢ βαρύνονται ἢ περισπῶνται. καὶ τότε μὲν ἡ μετοχὴ βαρύνεται, ὅτε τὸ ῥῆμα βαρύνεται· τύπτω τύπτων, γράφω γράφων, γράψω γράψων, ποιήσω ποιήσων.

201 τότε δὲ περισπᾶται, ὅτε τὸ ῥῆμα περισπᾶται· ποιῶ ποιῶν, βοῶ βοῶ ν, τυπῶ τυπῶ ν. Αἱ δὲ εἰς ΩΝ τοῦ δευτέρου ἀορίστου ὀξύνονται· λαβὼν τυπὼν φαγὼν, πλην τοῦ πέφνων βαρυνομένου. τὸ δὲ ἐκὼν ἠκολούθησε τοῖς προειρημένοις, ἀπὸ τοῦ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. Αἱ εἰς ΑΣ τοῦ πρώτου ἀορίστου βαρύνονται· τύψας ποιήσας, μεθ' ὧν καὶ ἡ ἴσας ἀπὸ τοῦ ἴσθημι. Αἱ δὲ εἰς ΩΣ τῶν παρακειμένων ὀξύνονται· τετυφῶς τετυπῶς ἐστῶς βεβῶ ς. Πᾶσα μετοχὴ εἰς Σ λήγουσα ἀρσενικὴ μακροκατάληκτος ὀξύνεται, ὑπεσταλμένων τῶν μετοχῶν τοῦ πρώτου ἀορίστου ἐνεργητικοῦ, περὶ οὗ εἵπομεν· τυφθεῖς δαρεῖς τυπεῖς τιθεῖς ἰστάς στάς φθάς διδούς πηγνύς ὀλλύς ὀμνύ ς. πρόσκειται „μακροκατάληκτος“ διὰ τὰς εἰς ΜΕΝΟΣ μετοχάς· αὗται γὰρ πᾶσαι προπαροξύνονται· τυπτόμενος τυψόμενος τυψάμενος τυπούμενος, πλην τῶν τοῦ παρακειμένου παροξυτονουμένων· τετυμμένος πεποιημένο ς· εἰ μὴ καὶ αὗται πάθωσι· τότε γὰρ ἀναβιβάζουσι καὶ αὗται τὸν τόνον, μὴ οὔσαι ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς· ὄρκα ὄρμαι ὄρμενος, ἦδω ἦσω ἦσμαι ἦσμένος καὶ ἄσμενος ς.

202 πρόσκειται „ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς“ διὰ τὸ ἀκαχῶ ἀκαχήσω ἠκάχημαι ἀκαχημένος. ... Αἱ εἰς Η λήγουσαι θηλυκαὶ παροξύνονται· τυπτομένη τετυμμένη η. Αἱ εἰς Α θηλυκαὶ προπαροξύνονται ἢ προπερισπῶνται. καὶ προπερισπῶνται μὲν, ὅσαι ἀπὸ ὀξυτόνων εἰσὶν ἀρσενικῶν ἢ περισπωμένων· νοῶν νοοῦσα, εὐφρανῶν εὐφρανοῦσα, τυπεῖς τυπεῖσα, τετυφῶς τετυφυῖ α. προπαροξύνονται δὲ, ὅσαι ἀπὸ βαρυτόνων εἰσὶν ἀρσενικῶν· λέγων λέγουσα, τύψων τύψουσα, ποιήσας ποιήσας α. Αἱ οὐδέτεραι μετοχαὶ ὁμοτονοῦσι τοῖς ἰδίους ἀρσενικοῖς· ὁ τύπτων τὸ τύπτον, ὁ ποιῶν τὸ ποιοῦν, ὁ λαβὼν τὸ λαβόν, ὁ ποιήσας τὸ ποιήσαν, εἰ καὶ μὴ τὸν αὐτὸν διὰ τὸν κανόνα. Αἱ συντιθέμεναι μετοχαὶ οὐκ ἀναβιβάζουσι τὸν τόνον· ἐλθὼν ἀνελθὼν, βάς ἀναβάς, πατῶν περιπατῶ ν. εἰ δὲ ἀναβιβάσῃ τὸν τόνον, οὐκέτι μένουσι μετοχαὶ, ἀλλ' ὀνόματα γίνονται· τλάς Ἄτλας, βάς Ἄβας ς, φάς Περίφας, χωρὶς τῆς ἐκὼν καὶ ἀέκω ν. Περὶ τόνου ἄρθρων ἀντωνυμιῶν καὶ προθέσεων. Βιβλίον ιη'. Αἱ εὐθεῖαι καὶ αἰτιατικαὶ τῶν ἄρθρων ὀξύνονται· ὁ τόν οἱ τοὺς οὓς ἢ ἦν τὴν τὰ ἄ. αἱ γενικαὶ καὶ δοτικαὶ περισπῶνται· τοῦ τῷ τοῖν ταῖν τῆς τῇ τοῦ τῷ τῶν ταῖς τοῖ ς.

203 καὶ τὸ ὦ τῆς κλητικῆς περισπᾶται. Αἱ πρωτότυποι ἀντωνυμίαι, μὴ οὔσαι μονοπρόσωποι, ἐνικαὶ μὲν οὔσαι ὀξύνονται· ἐγὼ σύ ἴ ἐμοί σοί οἱ ἐμέ σέ ἔ, ὑπεσταλμένων τῶν γενικῶν καὶ δοτικῶν τοῦ τρίτου προσώπου, αὗται γὰρ περισπῶνται νῶϊν νῶν κατὰ συναίρεσιν, ὥσπερ καὶ τὸ

σφῶϊν σφῶν τῆς περισπωμένης φυλαττομένης. καὶ πάλιν νῶϊ σφῶ ἵ αὐται δὲ πάσχουσιν ἀποκοπὴν καὶ ὀξύνονται· νῶ σφ ὦ. τὸ γὰρ ἐν τοῖς δυϊκοῖς Ω ἀποστρέφεται τὴν περισπωμένην, διὸ τῷ καλῷ, τῷ σοφῷ. πρόσκειται „ὑπεσταλμένων τῶν τοῦ τρίτου προσώπου“, ἐπειδὴ αὐταὶ ὀξύνονται· σφῶέ σφῶϊ ν. πληθυντικά δὲ οὔσαι περισπῶνται· ἡμεῖς ὑμεῖς σφεῖς ἡμῶν ὑμῶν σφῶν ἡμῖν ὑμῖν ἡμᾶς ὑμᾶς . ἡ σφίν ὀξύνεται· συνεσταλμένον γὰρ ἔχει τὸ Ι. τὴν σφᾶς οἱ μὲν ὀξύνουσι, οἱ δὲ περισπῶσι. Αἱ μονοπρόσωποι μονοσύλλαβοι μὲν οὔσαι ὀξύνονται· μίν καὶ νί ν. ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν οὔσαι καὶ μὴ ἔχουσιν τὴν διὰ τοῦ Ι ἐπέκτασιν βαρύνονται· οὗτος ἐκεῖνος ὅδε, ὑπεσταλμένης τῆς αὐτὸς ὀξυτόνου καὶ τῆς ὀδεῖν περισπωμένης. τὰ δὲ ἐπέκτασιν πάσχοντα ὀξύνεται· οὐτοσί ἐκεινοσί ὁδ ἰ. μονοπρόσωποι δὲ λέγονται ὡς μὴ ἔχουσιν δευτέρα καὶ τρίτα πρόσωπα.

204 Αἱ παράγωγοι ἀντωνυμῖαι αἱ εἰς ΕΘΕΝ μὲν οὔσαι βαρύνονται· ἐμέθεν σέθεν ἔθεν ν· αἱ δὲ διὰ τοῦ ΔΑΠΟΣ ἐκφερόμεναι ὀξύνονται· ἡμεδαπὸς ὑμεδαπὸς. Αἱ εἰς ΟΣ κτητικά ἀντωνυμῖαι διὰ τοῦ ΤΕΡΟΣ μὲν ἐκφερόμεναι προπαροξύνονται· νωῖτερος σφωῖτερος ὑμέτερος ἡμέτερος σφέτερος . μὴ διὰ τοῦ ΤΕΡΟΣ δὲ ὀξύνονται· ἐμός σός ἐός. Πᾶσα πρόθεσις ὀξύνεται δισύλλαβος· ἀνά κατὰ διὰ μετὰ παρά ἀντί ἐπί περί ἀμφί ἀπό ὑπό ὑπέ ρ, εἰ μὴ κατὰ ἀναστροφὴν παραληφθῶσι· τότε γὰρ βαρύνονται, οἷον· ἄστν κατά Ξανθοῖ ο. εἰσὶ δὲ προθέσεις δέκα καὶ ὀκτώ. τούτων αἱ μὲν ὀρθοτονούμεναι δέκα· ἀνά διὰ ἀμφί ἀντί σύν ἐξ εἰς ἐν πρός πρ ὀ. ἐγκλινόμεναι δὲ καὶ ἀναστρεφόμεναι ὀκτώ· κατὰ μετὰ παρά περί ἀπό ἐπί ὑπό ὑπέ ρ. [Αἱ ὀρθοτονούμεναι. Ἡ ἀνά ὀρθοτονουμένη οἰκεία πτώσει αἰτιατικῇ· ἀνά στρατό ν. κατὰ δὲ Ἀττικοὺς καὶ Ἰωνας δοτικῇ· χρυσέω ἀνά σκήπτρ ω, ἀντί ... σύν. Ἡ διὰ ὀρθοτονουμένη οἰκείαις πτώσεσι γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ· διὰ προμάχω ν, διὰ δρυμὰ πυκν ἄ. Ἡ ἀμφί ὀρθοτονουμένη οἰκείαις πτώσεσι γενικῇ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Ἡ ἀντί ὀρθοτονουμένη οἰκεία πτώσει γενικῇ.

205 Ἡ σύν καὶ ξύν ὀρθοτονουμένη οἰκεία πτώσει δοτικῇ. Ἡ ἐξ καὶ ἐκ ὀρθοτονουμένη οἰκεία πτώσει γενικῇ. Ἡ εἰς καὶ ἐς ὀρθοτονουμένη οἰκεία πτώσει αἰτιατικῇ καὶ γενικῇ ἄττικῳ. Ἡ ἐν ὀρθοτονουμένη οἰκεία πτώσει δοτικῇ καὶ γενικῇ ἄττικῳ. Ἡ πρός ὀρθοτονουμένη γενικῇ καὶ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Ἡ πρό ὀρθοτονουμένη γενικῇ. Αἱ δὲ ἐγκλινόμεναι καὶ ἀναστρεφόμεναι αἶδε. Ἡ κατὰ ἐγκλινομένη καὶ ἀναστρεφομένη γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Ἡ μετὰ ἐγκλινομένη καὶ ἀναστρεφομένη γενικῇ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ. τὸ δὲ μετὰ σφισιν ἀντί ... ἐν. Ἡ παρά ἐγκλινομένη καὶ ἀναστρεφομένη γενικῇ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Ἡ ἐπὶ ἐγκλινομένη καὶ ἀναστρεφομένη γενικῇ καὶ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ἡ ὑπό ἐγκλινομένη καὶ ἀναστρεφομένη γενικῇ δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Ἡ ἀπό ἐγκλινομένη καὶ ἀναστρεφομένη γενικῇ.

206 Ἡ ὑπὲρ ἐγκλινομένη καὶ ἀναστρεφομένη γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. Τὸ περὶ τῆς συντάξεως αὐτῶν διεξοδικώτερον πανταχοῦ εὔρηται.] Περὶ τόνου τῶν ἐπιρρήματων καὶ συνδέσμων. Βιβλίον ιθ '. Τὰ ἐπιρρήματα ἀπὸ πασῶν τῶν πτώσεων γίνονται. Πᾶν δὲ μονοσύλλαβον ἐπιρρήμα ὀξύνεται· ἄψ μά ψ, δᾶξ (παρὰ τὸ δῆκω, ὅπερ καὶ ὁδᾶξ λέγεται) λάξ πύξ μίζ καὶ ἀπρί ξ, χθές δῖς τρίς, πρί ν, μύ (τὸ θρηνητικόν) μά ν ή. τούτοις ὁμοίως ὀξύνεται καὶ τὰ ἐπιτατικά καὶ στερητικά μόρια· ζᾶ δᾶ δύς νό νέ νή ἐρί ἄρ ἰ, ἃ οὐδέποτε καθ' αὐτὰ λέγονται, ἀλλ' ἐν συνθέσει. Τὰ ἔχοντα φύσει μακρὰν μονοσύλλαβον ὄντα πῇ μὲν περισπᾶται, πῇ δὲ ὀξύνεται. τὰ μὲν οὖν πυσματικά περισπῶνται· ποῦ πῇ ποῖ πῶς. ἀνταποδοτικά δὲ ταῦτα γινόμενα μεταβάλλει τὸν τόνον· ὅπως ὅπη ὅποι ὅπου. περισπᾶται δὲ καὶ ὅσα ἔχει δίχρονον ἐκτεταμένον· ᾗ νῦν γρῦ κρ ἰ, ὁπότε ἐκτείνεται, ὁπότε δὲ συστέλλεται, ὀξύνεται.

207 τὸ δὲ λί ὀξύνεται ὡς ἔχον Ι. Τὰ μέντοι μονοσύλλαβα ἔχοντα τὸ Η μὴ προσκειμένου τοῦ Ι ὀξύνεται· νή πλήν δὴν ή (τὸ ἰσοδυναμοῦν τῷ ΩΣ). τὸ δὲ ῆ (ὅπου) περισπᾶται. Τὰ μέντοι ἔχοντα τὸ Ω ὀξύνεται καὶ βαρύνεται· τῶς ὦς. τὸ δὲ οὔτως παροξύνεται.

[Λείπει] Τὰ εἰς ΩΣ μέγα ἐπιρρήματα ἐπὶ τέλους ἔχοντα τὸν τόνον περισπῶνται· ἀληθῶς ἀψευδῶς, τὸ καθὼς καὶ ὥς (ἀντὶ τοῦ οὕτως) ὀξύνεται. Τὰ εἰς Ω ὀξύνεται· ἰὼ ὦ. τὸ δὲ τῆς κλητικῆς περισπᾶται· ὦ. Τὰ εἰς ΩΝ πάντα ὀξύνονται· ἐμποδῶν ἐκποδῶν ἐκδεξιῶν ἐξαριστερῶν τελευτῶν χρεῶν. Τὰ εἰς Σ διὰ τοῦ Η περισπῶνται· ἐξῆς ἐφεξῆς καθεξῆς, τὰ δὲ διὰ τοῦ Ι ὀξύνονται· δὶς τρίς χωρίς. Τῶν εἰς Η ληγόντων περισπῶνται ταῦτα· διπλῇ τριπλῇ τριχῇ τετραχῇ ἡσυχῇ πεζῇ πανταχὴ, ὡς ἀπὸ περισπωμένων γινόμενα τῶν διπλῶς τριπλῶς πεζῶς πανταχοῦ.

208 περισπᾶται καὶ τὸ ὁμαρτῇ ἀμαρτῇ κομιδῇ πῇ ῥῇ (ἀντὶ τοῦ ὅπου καὶ ἀντὶ τοῦ καθά). ὀξύνεται δὲ ταῦτα· ὠή ἰωῇ δηλαδὴ. Ὀξύνεται καὶ τὸ ἀκμήν. Τὰ εἰς Ι λήγοντα ὀξύνονται· ἀμισθί ἀπνευστί δευρ. ἰ. προπερισπῶνται δὲ ταῦτα· αὐθι ῥῇ χι ἰφ. ἰ. τὸ ναίχι δὲ παροξύνεται. Καὶ τὰ εἰς ΑΙ δίφθογγον ὀξύνεται· χαμαὶ βαβα. ἰ. Τὸ δὲ εἶθε καὶ αἶθε παροξύνεται. τὸ χαμάζε δὲ προπερισπώμενον εὐρον, ἀλλ’ ἡ συνήθεια παροξύνει. Τὰ εἰς ΟΙ περισπῶνται· ἐνταυθοῖ Ἰσθμοῖ πο. ἰ. οἴκοι δὲ (ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν οἶκον) παροξύνεται. Τὰ εἰς ΟΙ καὶ εἰς ΑΙ σχετλιαστικά παραλόγως περισπῶνται· ὅττοτοῖ εὐοῖ παπαὶ ἀτατα. ἰ, πλὴν τοῦ αἶ οὐαὶ βαβα. ἰ. παροξύνεται δὲ τὸ οἴμοι ὦμο. ἰ. ἡ δὲ συνήθεια ὀξύνει τὸ παπαὶ καὶ ἀτατα. ἰ. Τὰ εἰς ΕΥ περισπῶνται· φεῦ ἐλελεῦ ε. ὦ.

209 Καὶ τὰ εἰς ΟΥ περισπῶνται· πανταχοῦ ἀλλαχοῦ ἀγχοῦ ὁμοῦ αὐτοῦ (ἀντὶ τοῦ εἰς τὸν τόπον αὐτόν) καὶ τὰ λοιπὰ, πλὴν τοῦ ἰδοῦ ἰοῦ καὶ οὐ (τὸ ἀρνητικόν). τοῦτο καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὀξύνεται. Τὰ εἰς Υ ὀξύνεται· ἰθύ εὐθύ μεσηγ. ὕ. σὺν τούτοις καὶ τὸ εὐθύς. Τὰ εἰς Ξ ὀξύνεται· ὀδάξ ἀπρίξ. Τὰ εἰς Α· τριχθὰ τετραχθὰ ἀναφανδ. ἀ. καὶ τὰ ἄλλως ἔχοντα τὸ Α· ἄψ μάψ λάξ διαμπάξ. Τὰ δὲ διὰ τοῦ Α πρὸ μιᾶς ἔχοντα τὸν τόνον καὶ μακρᾶ παραληγόμενα προπερισπῶνται· ὦκα ἦκα αἶψα οἶα (ἀντὶ τοῦ καθά). τὸ ἅμα παροξύνει τὴν παραλήγουσαν, καὶ τὸ κάρτα διὰ τὸ θέσει μακρόν. Τὰ εἰς ΑΡ προπερισπῶνται· αὐτῆμαρ ἐννήμαρ. Τὰ ἐρωτηματικά περισπῶνται· πῶς ποῦ ποῖ π. ῥ. τὸ πῶποτε προπαροξύνεται καὶ ... προπερισπᾶται. τὸ ἵνατί καὶ διατί καὶ ἐν τῇ συνεπείᾳ ὀξύνεται. Πᾶς σύνδεσμος μονοσύλλαβος βραχυκατάληκτος ὀξύνεται· γάρ ἄρ ρά δέ τέ μέν κέν ἄν πέρ. Οἱ εἰς Α σύνδεσμοι ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βαρύνονται· ἄρα κᾶτα ὄφρα ἵνα ἔνεκα οὔνεκα δῆτ α, πλὴν τοῦ ἀλλ. ἀ. Οἱ συμπλεκτικοὶ σύνδεσμοι ὀξύνονται· μέν δέ τέ καὶ ἀλλά ἡμέν ἡδέ ἀτάρ αὐτάρ, ὑπεσταλμένου τοῦ ἥτοι βαρυτόνου.

210 οὗτος γὰρ οὐ μόνον συμπλεκτικός, ἀλλὰ καὶ διαζευκτικός. Αἱ εἰς Σ λήγοντες ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν βαρύνονται· ὅπως ἔμπης ὅμως καίτο. ἰ. Πᾶς σύνδεσμος παραπληρωματικός ὀξύνεται, χωρὶς εἰ μὴ δίφθογγον τὴν διὰ τοῦ Υ ἔχοι· δῆ θήν νύ ἄρ ρά τοί γέ πέρ μήν. αὐ περισπώμενος ἔχων τὸ Υ. Οἱ αἰτιολογικοὶ ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν ὄντες βαρύνονται· ἔνεκα ὄφρα ὅτι χάρις. Οἱ μονοσύλλαβοι σύνδεσμοι ἔχοντες δίφθογγον τὴν διὰ τοῦ Ι ὀξύνονται· τοί καὶ εἶ (ὅθεν τὸ ἐπε. ἰ), ὁ δὲ οὖν περισπᾶται. Ὁ Η σύνδεσμος καὶ ὀξύνεται καὶ περισπᾶται. καὶ ἡνίκα μὲν εὐρεθῇ διαπόρησις μετὰ διαζεύξεως, τότε ὁ Η ἐν τῇ ἀρχῇ ὦν ὀξύνεται, ἐν δὲ τῷ μέσῳ περισπᾶται· ἡ δολιχὴ νοῦσος ἡ Ἄρτεμις ἰοχέαιρ α. ἡνίκα δὲ εὐρεθῇ διαπόρησις ἄνευ διαζεύξεως, τότε ὁ Η, εἴτε ἐν ἀρχῇ εἴτε ἐν μέσῳ εὐρεθῇ, περισπᾶται· ἡ τῷ Ἀχιλλεῖ ἡ τοῖς Μυρμιδόσιν, ἀντὶ τούτῳ κἀκείνοις. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τόνων, διεξοδικῶς μὲν, ἀλλὰ τοσοῦτον· οὐ γὰρ ἄλλως κατ’ ἐμὲ οἶόν τ’ ἦν συντεθεῖσθαι τῷ τὸ μήκος τῆς Ἡρωδιανοῦ πραγματείας ἐκφυγεῖν βουλομένῳ.

211 νῦν δὲ περὶ αἰτίας τῆς τῶν τόνων εὐρέσεως καὶ τῶν σχημάτων αὐτῶν διὰ βραχέων διαληψόμεθα· ἔτι δὲ περὶ χρόνων καὶ πνευμάτων. Περὶ τῆς τῶν τόνων εὐρέσεως, καὶ τῶν σχημάτων αὐτῶν, καὶ περὶ χρόνων καὶ πνευμάτων. Βιβλίον κ'. Οἱ χρόνοι καὶ οἱ τόνοι καὶ τὰ πνεύματα Ἀριστοφάνους ἐκτυπώσαντος γέγονε πρὸς τε διαστολὴν τῆς ἀμφιβόλου λέξεως, καὶ πρὸς τὸ μέλος τῆς φωνῆς συμπάσης καὶ τὴν ἀρμονίαν, ὡς ἐὰν ἐπάδοιμεν φθεγγόμενοι. σκέψαι δ’, ὡς ἕκαστον αὐτῶν φυσικῶς ἅμα καὶ οἰκείως, καθάπερ τὰ ὄργανα, ἐσχημάτισται καὶ

ὠνόμασται, ἐπειδὴ καὶ ταῦτα ἔμελλε τῷ λόγῳ ὥσπερ ὄργανα ἔσεσθαι. ἐώρακε γὰρ καὶ τὴν μουσικὴν οὕτω τὸ μέλος καὶ τοὺς ῥυθμοὺς σημαιομένην, καὶ πῇ μὲν ἀνιῖσαν, πῇ δ' ἐπιτείνουσιν, καὶ τὸ μὲν βαρὺ, τὸ δὲ ὀξύ ὀνομάζουσιν. εἰ δέ ποτε ἐπάδοιμεν, ἢ τέλεον ἐπιτείνοντες, ἢ πάλιν ἀνιέντες, τοῦτο σκληρὸν καὶ μαλακὸν ἐκάλει. κατὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἀριστοφάνης σημεῖα ἔθετο τῷ λόγῳ πρῶτα ταῦτα, ἵνα ἅμα συλλαβῆς καὶ λέξεως γενομένης κανὼν τις ἔποιτο, καὶ σημεῖον ὀρθότητος· ἔπειτα τρίχα τεμὼν τὴν κίνησιν τῆς φωνῆς, τὸ μὲν εἰς χρόνους, τὸ δὲ εἰς τόνους, τὸ δὲ εἰς αὐτὸ τὸ πνεῦμα.

212 καὶ τοὺς μὲν χρόνους τοῖς ῥυθμοῖς ἤκασε, τοὺς δὲ τόνους τοῖς τόνοις τῆς μουσικῆς. καὶ σημεῖα ἔθετο ἐφ' ἐκάστῳ καὶ ὀνόματα, τοῖς μὲν χρόνοις τὸ βραχὺ καὶ τὸ μακρὸν ἐπονομάσας, καὶ σχήματα οἰκεῖα ποιησάμενος, τῷ μὲν μακρῷ τὴν εὐθειᾶν γραμμὴν καὶ ἀποτεταμένην (–), τῷ δὲ βραχεῖ τὴν συνεστραμμένην καὶ συνέχουσιν ὥσπερ ἐκατέρωθεν τὸν φωνὴν (), τῶν δὲ τόνων τὴν μὲν ἄνω τείνουσαν καὶ εὐθειᾶν, καὶ εἰς ὀξύ ἀπολήγουσαν, εἰκοῦσαν τοῖς βέλεσι τοῖς ἐφιεμένοις, ὀξεῖαν ἐπονομάσας ('), τὴν δὲ ἐναντίαν ταύτῃ βαρεῖαν (`). ἐπεὶ δὲ ἐώρα τὴν ἔξω τοῦ μέλους λέξιν οὐ κατὰ τὸ βαρὺ μόνον, οὐδ' ἐν τῷ ὀξεῖ καταμένουσιν, ἀλλὰ καὶ τρίτου τινὸς δεομένην τόνου, τούτου δὴ τοῦ περισπωμένου, πρότερον αὐτῆς τῆς φωνῆς τὴν δύναμιν ἐσκοπεῖτο. Καὶ ἐπεὶ συνέβαινε ταῖς περισπωμέναις λέξεσιν εὐθὺς [ὕπ'] ἀρχομένην τὴν φωνὴν ὀξύ τι ὑψηλῆν, κατατρέπειν δὲ ὡς εἰς τὸ βαρὺ οὐδὲν ἄλλο ἢ μίξιν καὶ κῶσιν ἐξ ἀμφοῖν, τοῦ τε ὀξέος καὶ τοῦ βαρέος ἡγησάμενος εἶναι τὸ περισπώμενον, οὕτως αὐτῷ καὶ τὸ σχῆμα ἐποίησατο. ἐφαρμοσάμενος γὰρ ἀλλήλαις τὰς εὐθείας ἐκατέρας, τὴν τε τοῦ ὀξέος καὶ τὴν τοῦ βαρέος, ταύτην εἶναι τὴν περισπωμένην ἔλεγεν, ὥδε πως αὐτὴν ἐξ ἀμφοῖν τοῖν τόνοις ἐξ ὧν ἐγένετο (^) ὀξυβάρειαν ὀνομάζων.

213 ἐπεὶ δὲ ὁμοιότητα [αὐτὸ] τὸ σχῆμα τοῦ τόνου πρὸς τῶν γραμμάτων ἔμελλεν ἔξιν τῷ Λ, δεδοικώς, μή τι ἄρα ἐν τῇ παραθέσει τῶν γραμμάτων παραμινύη τὴν ἀνάγνωσιν, βραχὺ τι τὴν εὐθειᾶν τῶν γωνιῶν κλάσας, καὶ περιτείνας αὐτὰς εἰς ἡμικύκλιον, ἅμα τῷ σχήματι τῆς περισπωμένης καὶ τὸ ὄνομα ἐπὶ τὸ οἰκειότερόν τε καὶ εὐφωνότερον μετέβαλεν (^) ἀλλ' ἐκάστῳ πνεύματι οὐκ ἀτέχνως οὐδ' ἀμουσῶς τὰ σημεῖα ἐπέθετο· καθάπερ οἱ τοῖς αὐλοῖς τὰ τρήματα εὐράμενοι, ἐπιφράττειν αὐτὰ καὶ ὑπανοίγειν ὅποτε βούλονται, κέρασιν τισιν ἢ βόμβυξιν ὑφολμίοις ἐπετεχνάσαντο, ἄνω καὶ κάτω, καὶ ἔνδον τε καὶ ἔξω στρέφοντες αὐτὰ, οὕτως ἰσχυρὸς ὥσπερ κέρατα τὰ σημεῖα ἐποίησατο τῷ πνεύματι, ἐν τῷ σχήματι ἐκατέρω σημεῖα ἔχων [τοῦτο δὴ τὸ ἐν ὥσπερ αὐλῷ εἰκοῦς], ὅπερ ἔνδον καὶ ἔξω στρέφων ἐπιφράττειν τε καὶ ὑπανοίγειν τὸ πνεῦμα διέταξεν. ἐπιφράττει μὲν γὰρ αὐτὸ καὶ ἐπέχει, ὅποτε ψιλοῦν ἐπιτάττοι, ἀφίησι δὲ καὶ ὑπανοίγει, ἡνίκα ἐπιπνέοντες ἡμεῖς δασέως λέγειν ἀναγκαζόμεθα.

214 Ἐποίησατο δὲ καὶ τῇ πεπονθυῖα λέξει σημεῖα, τὰ τε συναληλιμμένα ἡμῖν διακρίνοντα καὶ τὰ συγκεῖμενα καὶ τὰ λελυμένα· οἷον τὴν τε ἀπόστροφον νῦν καλουμένην ἐπὶ τοῖς συναληλιμμένοις τάξας, καὶ τὴν ὑποδιαστολὴν ἐπὶ τοῖς ἀπ' ἀλλήλων λυομένοις, καὶ αὖ τὴν ὑποτείνουσιν εὐθειᾶν τὰ συγκεῖμενα, ἣν ὑφὲν οὕτως ὀνομάζομεν, ἐπὶ τοῖς συμπελεγμένοις. τὰ δὲ σχήματα τούτων σὺν τοῖς ἄλλοις μετ' ὀλίγα γραφθήσονται. ἀλλὰ καὶ τὰς στιγμὰς σημεῖα εἶναι οὐ μόνον τῇ λέξει, ἀλλὰ δὴ καὶ τοῦ λόγου, διέταξεν ἀνέσεις καὶ ἐποχὰς τῷ πνεύματι καὶ τῇ φωνῇ παρεχόμενος, καὶ χώρας αὐταῖς καὶ δυνάμεις ὠρισμένας διένειμεν. [τρεῖς μὲν τὰς πρώτας καὶ κυριωτάτας μόνον νῦν λέξομεν ἐπιτομῆς χάριν· τὰ δὲ αὐτῶν μέρη ἐν τῷ περὶ περιόδων καὶ κώλων διείληπται, καὶ Νικάνωρι τῷ Ἑρμείου ἐν τῷ περὶ καθόλου στιγμῆς γέγραπται.] τὴν μὲν ἀπαρτίζειν αἰετὶ τὴν διάνοιαν τελείαν στιγμὴν ὑπέθετο, ἣν καὶ τίθησιν ἄνω κατὰ τὴν κεφαλὴν τοῦ στοιχείου, τὸ κύρος ὥσπερ ἔχουσιν τοῦ λόγου, καὶ βαρύνουσιν τὴν φωνήν. τὴν δὲ ὑπὸ τῇ βάσει, ἣν καὶ ὑποστιγμὴν καλοῦμεν, οὐκ ἀπαρτίζειν

μὲν τὴν διάνοιαν ὥρισεν, πόθεν δὲ τοῦ μέλλοντος εἰρῆσθαι ὑφίεναι μὲν ἡρέμα τοῦ πνεύματος εἰς ὃν τὸ λείπον ὥσπερ τοῦ λόγου τηροίη.

215 τὴν δὲ μέσσην καλουμένην ἀμφοτέρων, οὐδὲ αὐτὴν μὲν ἀπαρτίζειν τὴν διάνοιαν ἔταξεν, ἀναπαύειν δὲ ἐν καιρῷ τὸ πνεῦμα ἐπίσης τῇ φωνῇ χρωμένων, ἐπειδὴν ἡ ὁ λόγος πολὺς καὶ μακρός. ὥρισε καὶ τοῖς τόνοις καὶ τοῖς πνεύμασι τεταγμένως περιπολεῖν τὴν λέξιν, τὸν μὲν ὁξὺν τόνον ἐν ἅπαντι μέρει καθαρῷ τόνου ἅπαξ ἐμφαίνεσθαι δοκιμάσας καὶ μεμετρημένως ἐπὶ τοῦ πέρατος τῆς λέξεως, ὁπότε καὶ κυριεύει τοῦ ὀνόματος ἢ παρὰ τὸ πέρας, ἢ τρίτον ἀπὸ τοῦ πέρατος πόρρω γὰρ τοῦδε οὐ πρόεισιν, οὐδ' ἂν ἐπιμήκιστον εἴη τὸ ὄνομα. ὁπότε δὲ αὐτὸς ἐνσταίη τὴν λέξιν ὁ τόνος, τηνικαῦτα περισπώμενος γίνεται. ἄμφω γὰρ ἅμα ἀδύνατον, ὅτι ἐκ τοῦ ὁξέος καὶ τοῦ βαρέος ὁ περισπώμενος, ὥσπερ εἴρηται, γέγονεν. φαίνεται δὲ καὶ οὗτος τὰ πολλὰ ἐπὶ τοῦ πέρατος, ἐπιπόρρω δ' εὐρεῖν ἀδύνατον. Ὁ δὲ βαρὺς τόνος, ἅτε καὶ ἀπλοῦς τις ὢν καὶ μικροτέραν ἔχων δύναμιν, ἀτάκτως καὶ ἀμέτρως περίεισι τὴν λέξιν ἀπανταχῇ, καὶ πολλάκις καὶ ὅπη τύχοι φαινόμενος. οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν πνευμάτων τὸ μὲν δασὺ κατὰ τὴν ἀρχὴν αἰεὶ φαίνεται, καὶ μέσον ὀλιγάκις, εἰ συγκέοιτο τὸ ὄνομα· τὸ δὲ ψιλὸν οἶά τε ἀέριον καὶ κεχυμένον ἀπεριόριστον ὃν ἀπανταχῇ.

216 καὶ οἱ χρόνοι δὲ καὶ τὰ σημεῖα τῶν παθῶν τέτακται πως φυσικῶς. Περὶ προσωδίων. Προσωδία εἰσὶ δέκα· ὀξεῖα, οἶον· θεό ς, βαρεῖα, οἶον· Πὰ ν, περισπωμένη, οἶον· πῦρ ~, μακρά, οἶον· Ἄρη-ς -, βραχεῖα, οἶον· Ἄρης, δασεῖα, οἶον· ἥλιος ', ψιλῇ, οἶον· ἡέλιος ', ἀπόστροφος, οἶον· ὡς ἔφα τ ' ', ὑφέν, οἶον· πασιμέλουσα ~, ὑποδιαστολή, οἶον· Δία δ' οὐκ ἔχ ε, νήδυμος ὕπνο ς. Διαιροῦνται δὲ αὗται εἰς τέσσαρα· εἰς τόνους, εἰς χρόνους, εἰς πνεύματα καὶ εἰς πάθη. Τόνοι μὲν τρεῖς· ὀξεῖα βαρεῖα περισπωμένη. χρόνοι δὲ δύο· μακρά βραχεῖα. πνεύματα δὲ δύο· δασεῖα ψιλῇ. πάθη δὲ τρία· ἀπόστροφος ὑφέν ὑποδιαστολή. Ὁξύτονον ὄνομα καλεῖται τὸ ἐπὶ τέλους ἔχον ὀξεῖαν, οἶον· σοφός καλό ς. παροξύτονον καλεῖται τὸ πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τοῦ τέλους ἔχον ὀξεῖαν, οἶον· φίλος νέο ς. προπαροξύτονον ὄνομα καλεῖται τὸ πρὸ δύο συλλαβῶν τοῦ τέλους ἔχον τὴν ὀξεῖαν, οἶον· φιλόσοφος φιλόκαλο ς. περισπώμενον καλεῖται τὸ ἐπὶ τέλους ἔχον τὴν περισπωμένην, οἶον· Ἡρακλῆς Σοφοκλῆ ς. προπερισπώμενον ὄνομα καλεῖται τὸ πρὸ μιᾶς συλλαβῆς τοῦ τέλους ἔχον τὴν περισπωμένην, οἶον· δῆμος κῆπο ς. πρὸ δύο οὖν συλλαβῶν περισπωμένη οὐ τίθεται, οὔτε ὀξεῖα πρὸ τριῶν συλλαβῶν εὐρίσκεται.

217 ἡ δὲ βαρεῖα τίθεται τὴν τελευταίαν τρέπων εἰς αὐτὴν, ὅτε ὁ λόγος τρέχει στιγμὴν μὴ ἔχων, οἶον· καλὸς καὶ σοφὸς καὶ σεμνὸς καὶ ἀγαθὸς καὶ εὐσεβὴς ἀνὴρ ἐμοὶ συνδραμῶν διελέχθη. πᾶσα λέξις τούτου τοῦ λόγου αὐτὴ καθ' αὐτὴν ὀξύνεται, ἀλλ' ἐν τῇ συνδρομῇ τοῦ λόγου μεταβάλλεται εἰς βαρεῖαν· κυλινδροειδὴς γάρ ἐστι, καὶ δείκνυσιν, ὅτι στιγμὴν οὐκ ἔχει. καὶ δηλοῖ διὰ τῆς ἐπικλήσεως αὐτῆς, ὅτι συνδέεται ἔτι ὁ λόγος, συναπτομένης τῆς ἄνω λέξεως τῇ μετ' αὐτὴν. τίθεται καὶ ἐπὶ τέλους, οἶον· Πᾶν δῆ. Περὶ χρόνων. Τῶν χρόνων οἱ μὲν μακροὶ, οἱ δὲ βραχεῖς. καὶ μακρὸς χρόνος ἐστὶ φωνήεντος ἑκτασις· βραχὺς δὲ τούναντίον, οὗ παραδείγματα πάντα τὰ βραχυκατάληκτα. τοῦ δὲ μακροῦ χρόνου ταῦτα. Πᾶν ὄνομα μονοσύλλαβον μακροκατάληκτόν ἐστι φύσει ἢ θέσει, οἶον· στύξ νύξ πᾶς λῖς κῖς Κά ρ· πλὴν τοῦ τί ς. Πᾶν ἄρσενικὸν καὶ θηλυκὸν εἰς ἀμετάβολον λῆγον μακροκαταληκτεῖ· Ἀλκμάν παιάν δελφίν ἀκτίν ρίν Σαλαμίν Κάρ ψάρ μάρτυρ φόρη ν. σεσημεῖωται τὸ μάκαρ δάμα ρ. Τὰ εἰς ΑΣ ἄρσενικὰ βαρύτονα, εἴτε ὀνόματα, εἴτε μετοχαῖ, ἐκτείνονται· Αἴας Θόας Αἰνεΐας λέξας ποιήσα ς.

218 σεσημεῖωται τὸ μέγας καὶ τὸ λαῶ ς. Τὰ εἰς ΑΣ ὀξύτονα, εἰ μὲν εἴη ὀνόματα, συστέλλονται, εἰ δὲ μετοχαῖ, ἐκτείνονται· Ἀρκάς φυγὰς ἐθάς κιχράς ἰστάς πιμπρά ς. σεσημεῖωται τὸ ἱμάς καὶ ἀνδριάς, καὶ ὅσα παρὰ τὸ κέκραμαι ἰσοκράς ἀλικρά ς. Τὰ διὰ τοῦ ΥΝΟΣ δισύλλαβα ἐκτείνει τὸ Υ· φρυγνός γρυνός θυνό ς. σεσημεῖωται τὸ πλυνό ς. Τὰ διὰ τοῦ ΥΝΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς, εἰ μὲν παραλήγει τὸ Σ, συστέλλει τὸ Υ· δεσπόσουνος πίσυνος θάρσυνο ς· εἰ δὲ μὴ παραλήγει τῷ Σ,

ἐκτείνει τὸ Υ· κίνδυνος εὐθυνοσ Πάχυννο ς. διὸ καὶ τὸ βόθυνος ἀναλόγως ἐκτείνουνσιν Ἀττικοί. Τὸ ἀνδρόγυνος λάγυνος, καὶ τὰ ὅμοια τοῦ γυνή ἐτήρησαν τὸν χρόνον. τὸ μόσυνος Φόρκυνος Πόλτυνος τῶν εὐθειῶν συστελλομένων ἐξέτειναν τὸ Υ, ὡς Ἡρωδιανός. Τὰ εἰς ΥΝ θηλυκὰ δισύλλαβα ἐκτείνει τὸ Υ· μύνη Φρύν η, πλὴν τοῦ γυν ή. τὰ δὲ ὑπὲρ δύο συλλαβάς συστέλλει τὸ Υ, διὰ τὸ ΣΥΝΗ· κερδοσύνη βριθοσύνη ὑποθημοσύνη.

219 ἀλλὰ καὶ κορύνη χελύνη Ταμύν η. ἐκτείνουνσι δὲ Ἀττικοὶ τὸ τορύν η. Τὰ διὰ τοῦ ΥΝΩ ῥήματα ὑπερδισύλλαβα βαρύτονα ἐκτείνει τὸ Υ· ὀτρύνω μολύν ω. [Ἀττικοὶ δὲ βαρύνοντες τὸ Υ ἐκτείνουνσιν αὐτό.] Πᾶν θηλυκὸν εἰς Α λήγον, ὀξυνόμενον μὲν ἢ περισπώμενον, ἐκτείνει αὐτὸ, οἶον· Ἀθηναῖ πυρκαϊᾶ μν ᾱ· διὸ καὶ τὰ ἀργυρᾶ καὶ ἀργυρᾶ ὅτε μὲν ἐκτείνεται ὀξυνόμενον παρ' ἴωσι, ὅτε δὲ βαρύνεται καὶ συστέλλει αὐτό. Τὰ διὰ τοῦ ΥΡΑ θηλυκὰ ἀμοιβῆν ποιοῦνται τοῦ τόνου· ἢ γὰρ ἐκτείνουνσι τὸ Υ καὶ συστέλλουσι τὸ Α καὶ προπαροξύνονται· ἄγκυρα Κέρκυρα ὄλυρ α· ἢ ἐκτείνοντα τὸ Α συστέλλει τὸ Υ καὶ παροξύνεται· Ἐφύρα πορφύρ α· σεσημείωται τὸ κολλύρα τὰς δύο ἐκτεῖνον. Τὰ εἰς ΡΑ μετ' ἐπιπλοκῆς συμφώνου ἐκτείνει τὸ Α· Ἡλέκτρα ποτίστρα καλύπτρα ἐνέδρ α. σεσημείωται τὸ Τάναγρ α καὶ σκολόπενδρ α. Τὰ διὰ τοῦ ΑΙΑ παρώνυμα ἐκτείνει τὸ Α· σεληναία ἀμαξαία ἀρχαί α . γαῖα συνέσταλται. Τὰ εἰς Α λήγοντα θηλυκὰ παρεσχηματισμένα ἀρσενικῶ ὁμόχρονον ἔχει τῷ τέλει τῆς γενικῆς τοῦ ἀρσενικοῦ τὸ Α· ὀξέος ὀξεῖ α, τάλανος τάλαινα, χαρίεντος χαρίεσσ α.

220 Ῥόδιος δὲ Ῥοδία καὶ Σάμιος Σαμί α. διὸ Ἀττικοὶ ἱερέως λέγοντες ἱερεῖα ἐκτεταμένως λέγουσιν· ἀλλ' οὐκέτι πανδόχεια βασίλει α. σεσημείωται τὸ μί α, καὶ τὸ δῖα γυναικῶν, τὸ ἴα ἀπὸ τοῦ ἴος ἴου. Τὰ εἰς ΩΝ συγκριτικὰ οὐδέποτε ἐκτεταμένῳ διχρόνῳ παραλήγεται· βράσσων ἐλάσσων θάσσων σεσημείωται, ὅτι φύσει μακρᾶ παραλήγεται. Τὰ διὰ τοῦ ΑΡΙΟΝ ὑποκοριστικὰ συστέλλει τὸ Α· ἱππάριον πλοιάριο ν. Τὰ διὰ τοῦ ΙΝΗ ὑπὲρ τρεῖς συλλαβάς ἐκτείνει τὸ Ι· Αἰητίνη θριδακίνη ἡρωῖν η. τὸ εἰλαπίνη Μολυβδίνη ὄνομα πόλεως συνέσταλται. Τὰ διὰ τοῦ ΙΝΟΣ ὑπὲρ δύο συλλαβάς ὀξύτονα παρὰ καιροῦ συντιθέμενα συστέλλει τὸ Ι· ἑαρινός νυκτερινός θερινός ς. οἱ ποιηταὶ δὲ πολλάκις ἐκτείνουνσι. Τὰ εἰς ΟΣ οὐδέτερα δισύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τέλους τὸ Α, συνεσταλμένον αὐτὸ ἔχει δάος φάος χάο ς. πλὴν τοῦ φᾶρος πρᾶγο ς. Τὰ εἰς ΣΙ λήγοντα μακρᾶ παραλήγει· ἰστάσι κιχρᾶσ ι. ποιηταὶ δὲ ἐνίοτε συστέλλουσι. Τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ΗΣ ὀξυτόνων διὰ τοῦ ΕΙΑ παροξύτονα συστέλλει τὸ Α, προπαροξύτονα δὲ ἐκτείνει· εὐσέβεια καὶ εὐσεβί α , ἀμέλεια καὶ ἀμελί α , συνήθεια καὶ συνηθί α.

221 τὸ μέντοι ἀμαθία μόνον παροξύνεται καὶ διὰ βραχέος Ι γράφεται. Αἱ εἰς ΑΙ λήγουσαι εὐθεῖαι πληθυντικαὶ ἐκτείνουσαι τυγχάνουσι τὸ Α τῶν αἰτιατικῶν· Σκύθαι Σκύθας, καλαί καλά ς. Τὸ Α πρὸ τοῦ Β ἢ Μ συστέλλεται· ῥάβδος Λάβδακος βλάβη ἄμιλλα ἀμύμων ἄμ α. Τὸ Ι κατ' ἀρχὴν πρὸ τοῦ Τ συστέλλεται· ἴτυς ἰτέ α, [ἴτριον]. Ἴτωνά τε καὶ ἴται ποιητικά. Τὰ διὰ τοῦ ΑΝΩ ὑπὲρ δύο συλλαβάς συστέλλει τὸ Α· λιμπάνω ἀνδάνω λαμβάνω, πλὴν τοῦ ἰκάνω κιχάν ω. Τὰ εἰς ΙΣ καθαρὸν βαρύτονα εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ συστέλλει τὸ Ι· ἔρις Θέτις μῆνις Πάρις ἔχις ὄφι ς. τὸ ὄρνις εὐκνήμις καὶ τὰ ὅμοια σύνθετα ἐκτείνουνσιν Ἀττικοί. Τὰ εἰς Ι ὀξύτονα θηλυκὰ ἐκτείνει τὸ Ι καὶ μακρᾶ παραλήγει· κορωνίς ψηφίς βαλβίς φαρκίς ἀρωπί ς. δικαίως οὖν οἱ Ἀττικοὶ τὸ ἐλπίς καὶ καρίς συστέλλουσι. Τὰ εἰς ΡΟΣ καθαρὸν δισύλλαβα ἀρσενικὰ τῷ Α παραληγόμενα συστέλλει αὐτὸ· λάρος γάρος σκάρο ς. Ἀττικοὶ ἐκτείνουνσι. Τὰ εἰς ΜΟΣ καθαρὸν δισύλλαβα ἔχοντα τὸ Υ ἐκτείνουνσιν αὐτὸ· χυμός θυμός ς.

222 Πᾶν δίχρονον ἐκ κράσεως ὃν ἐκτείνεται· Θέτι ἱρεὺς ἱρηξ οἱ νέκυς οἱ βότρυς ῥῦσθαι εὐφυᾶ εὐκλε ᾱ. τὸ μέντοι ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας καὶ δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι καὶ νηλέα θυμόν οὐκ ἔστι κατὰ κράσιν, ἀλλὰ κατὰ ἔνδειαν τοῦ ἐνὸς Ε. Καὶ περὶ τούτων ἄλις νῦν δὲ περὶ πνευμάτων διαληψόμεθα. Περὶ πνευμάτων. Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη ψιλοῦται, πλὴν τῆς ὑπὸ καὶ ὑπέ ρ, οἶον· ἀντί ἐπὶ ἀμφί ἀπὸ ἐν ἐ ξ. Πᾶν φωνῆεν πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται· ἔχω ἄχος ἡχ ὦ.

τὸ γὰρ ἦχι δασύνεται, ὅτι κατ' ἐπέκτασίν ἐστι τῆς XI. Τὸ Υ πλεονάζον ψιλοῖ τὰ πρὸ αὐτοῦ φωνήεντα· ὄρος οὔρος, ἔκηλος εὔκηλος, ὁδός οὐδός, ἔαδε εὔαδ ε. Πᾶν φωνήεν εἰς Ρ λήγον ἐπιφερομένου δασέος ψιλοῦται· ἄρχω ἔρχομαι ὀρχός ὀρφανός ς. Ἀττικοὶ δὲ δασύνουσι τὸ· εἰρκτὴ εἰρχθῆνα ι. Πᾶν φωνήεν πρὸ δασέος καὶ τοῦ Ρ ψιλοῦται· ὄφρῦς ἀφρός ὄφρ α.

223 τὸ ἄθρους, ὅτε ἐπιτατικὸν ἔχει τὸ Α, δασύνεται παρὰ Ἀττικοῖς. Τὸ Α Ι Η Ο πρὸ φωνήεντος ὄντα κατὰ διάστασιν ψιλοῦται· ἀάπτους ἀήσυλα ἀΐσσω ἰάπτω ἱατρός ἡΐθεος Ἡετίων ἡέλιος ὄϊω ὀίστό ς. σεσημείωται τὸ ἦμι, καὶ ὅσα γέγονε παρ' αὐτοῦ· ἱερεύς ἰέραξ ἰόμωρο ς. καὶ τὸ ἰάλλω Ἀττικοὶ δασύνουσι. Τὸ στερητικὸν Α ψιλοῦται· ἄφιλος ἄοικος πλὴν τοῦ ἄλυσις καὶ ἄδη ς. Τὸ Ε κατὰ τοὺς παρωχημένους προερχόμενον καὶ ἀποπίπτον ψιλοῦται· ἔλεγον λέγον, ἔστην στήν. τὸ δὲ ἐήνδανε καὶ ἐώρων οὐκ ἐκ κλίσεως, ἀλλ' ἐκ πλεονασμοῦ. Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις Ε πρὸ συμφώνου ψιλοῦται· ἐμοὶ ἐκεῖνος πλὴν τοῦ ἔθε ν. Πᾶν φωνήεν πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται, πλὴν τοῦ Η καὶ Υ· ἀγοράν ἄγαν ὠγύγιος ἐγγύ ς. τὸ μέντοι ἀγνός καὶ ἄγιος τοῦ ἄζω ῥήματος τὴν δασεῖαν ἐφύλαξεν. Τὸ Α πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται· ... ἐπὶ δὲ τοῦ σέβομαι δασύνεται· ἄζω. Τὸ Α πρὸ δασέως ψιλοῦται. σεσημείωται τὸ ἀφή καὶ τὸ παρ' αὐτοῦ. Πᾶν φωνήεν, πλὴν τοῦ Υ, ἐπαγομένων δύο δασέων ἢ δασέος σὺν ἀμεταβόλῳ ψιλοῦται· ἴφθιμος ἄφνω ἰχθῦ ς.

224 σεσημείωται τὸ ἐφθός ς. Τὸ Α πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται· ἀκοή ἄκμων ἀκόν η. Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ ἐνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται, οἷον· ἄλλω ς. ὁμοίως καὶ τὸ Ι· ἴλλειν, καὶ τὸ Ω· ὦλλο ς. σεσημείωται τὸ Ἑλλην Ἑλλά ς. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται· ὀτρηρός ὀτοτύζειν ὄτλο ς. οὐ μάχεται τὸ ὅτε καὶ ὅτι δασυνόμενα. Τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ἀμεταβόλου ἐπαγομένου ψιλοῦται, πλὴν τῶν παρὰ τοῦ ἦσω μέλλοντος· ἦμαρ ἦνις ἦρατ ο . ἦλος παρὰ τὸ ἦμι καὶ ἦσω. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται, εἰ μὴ τὸ Λ ἐπάγοιτο· ὀπίσω . ὁπόσος ὁποῖος καὶ τὰ ὅμοια ὡς ἀναφορικὰ δασύνεται. Τὸ Ε ἐπιφερομένου τοῦ Μ ἢ κατὰ σύλληψιν ἢ κατὰ διάστασιν ψιλοῦσθαι θέλει· ἔμπλην Ἐμπους (σ) α. Τὸ Α ἐπιφερομένου τοῦ Ν ψιλοῦται· ἄνεμο ς. τὸ ἀνύω Ἀττικοὶ δασύνουσι. Τὸ Α ἐπαγομένου τοῦ Ρ μετὰ φωνήεντος ψιλοῦται· ἄραβος ἀρετὴ ἀριθμός ς. τὸ δὲ χεῖρα ἀραιήν δασύνεται. Τὸ Α ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβαῖς λέξεσιν, ἐπαγομένου τοῦ Σ ἢ ἐνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται· Ἀσία ἄστυ ἀστράγαλος ἀσάμινθο ς. τὸ ἄσσα (ὃ δηλοῖ τὸ ἄτινα) δασύνεται. Τὸ Α πρὸ τοῦ Τ ἐνὸς ἢ διττοῦ ψιλοῦται· πλὴν τοῦ ἄτε καὶ ἄτερο ς.

225 Τὸ Α Ι Ο ἐπαγομένου τοῦ Ψ ψιλοῦται· ἄψορρόν ἴψας ὀψέ. τὰ δὲ παρὰ τὸ ἄψω δασύνεται· ἄψα ἀψί ς. Τὸ Ε καὶ Ο πρὸ δασέος ψιλοῦται, ὅφρις ἔθνος Ἐφεσο ς. Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ν ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται· ὄνυξ ὄναρ ὄνομα. Τὸ Ο πρὸ τῶν διπλῶν ψιλοῦται· ὄξος ὀπέ ὄζαινα. Τὸ Ι πρὸ δασέος ψιλοῦται· ἴφρις ἰχθῦς ἰσχανόω ν. Τὸ Η πρὸ τοῦ Λ ψιλοῦται· ἡλίβατος ἡλιαία ἡλιτόμηνος, πλὴν τοῦ ἥλιο ς. Τὸ Ο ἐπιφερομένου τοῦ Ρ ψιλοῦται· ὄρος ὄρυζα ὀρεὺς ὀρέγω Ὁρέστης, πλὴν τοῦ ὀρῶ ὀρᾶς καὶ ὄρος (ἀρσενικόν) καὶ ὀρίζω. Τὸ ΟΙ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται, εἰ μὴ τὸ Μ ἐπάγοιτο· Οἶον οἴστρος οἶκο ς. τὸ οἶος ἀναφορικὸν δασύνεται. τὸ οἶμος οἰμῶ δασύνεται. Ἡ ΑΥ δίφθογγος ψιλοῦται· αὔξω αὐδῶ αὐτός αὔριον, πλὴν τοῦ αὔτη βαρύτονον, ἀπὸ τοῦ οὔτος, καὶ αὐτός ἀντὶ τοῦ ἑαυτός. Ἡ ΕΥ δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον· εὐχή εὐλαί (οἱ σκώληκες) εὐδία εὐθεῖα καὶ τὰ λοιπὰ, πλὴν τοῦ εὐδω (τὸ καθεῖδω) καὶ εὔω (τὸ φλογίζω) καὶ εὐρῶ (ἀφ' οὗ καὶ εὐρίσκω) καὶ εὔ ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ κατὰ κρᾶσιν τοῦ Ε καὶ Ο εἰς τὴν ΕΥ δίφθογον δωρικῶς.

226 Ἡ ΕΙ δίφθογγος ψιλοῦται, οἷον· εἶδος εἰκάζω εἴρων καὶ τὰ λοιπὰ, πλὴν τοῦ εἰρκτὴ εἴλως (ὁ δοῦλος) καὶ εἰκώς (ὁ πέμψας) καὶ εἰλίζω (τὸ συστρέφω) καὶ εἰλόμην καὶ εἶμα (τὸ ἱμάτιον) καὶ εἰμένος (ὁ ἐνδεδυμένος) καὶ εἶνα (τὸ ἔνα) καὶ εἶποντο (ἀντὶ τοῦ ἠκολούθουν) καὶ εἶσεν (ἀντὶ τοῦ ἐκάθησεν) εἰστήκει καὶ εἶως (ἀντὶ τοῦ ἔως) καὶ εἶαντο καὶ εἶλη (ἡ θερμασία). σεσημείωται καὶ τὸ εἶς ἀριθμητικόν. Ἡ ΟΥ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται· οὐρανός οὐλή οὐρ ὦ . οὕτω δὲ ἢ οὕτως δασύνεται. Τὸ Υ πάσης λέξεως ἄρχον δασύνεται πλὴν τῶν Αἰολικῶν. Πᾶν

ἄρθρον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον δασύνεται· ὃ οὐ ῥ. τὸ δὲ ῶ ψιλοῦται, οὐ γὰρ ἄρθρον, ἀλλ' ἐπίρρημα κλητικόν. Πᾶσα ἀντωνυμία ἀποβαλλομένη τὸ Σ δασύνεται· σός ὁ ς, σοῦ ο ῥ. Τὸ Ρ ἀρχόμενον λέξεως δασύνεται, οἷον· ῥανίς ῥά ξ, πλὴν τοῦ Ρ ἄρος καὶ Ρ ἄριο ν. Τὸ Ρ, ἐὰν δις γένηται ἐν μέσῃ λέξει, τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται· οἷον συρράπτ ω.

²²⁷ Τὸ Ε τῶν ἀριθμῶν δασύνεται· ἔν ἑξ ἑπτά καὶ τὰ λοιπὰ, πλὴν τοῦ ἐννέα καὶ ἐννεήκοντ α. καὶ καθόλου εἰπεῖν, πᾶς ἀριθμὸς ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος δασύνεται.